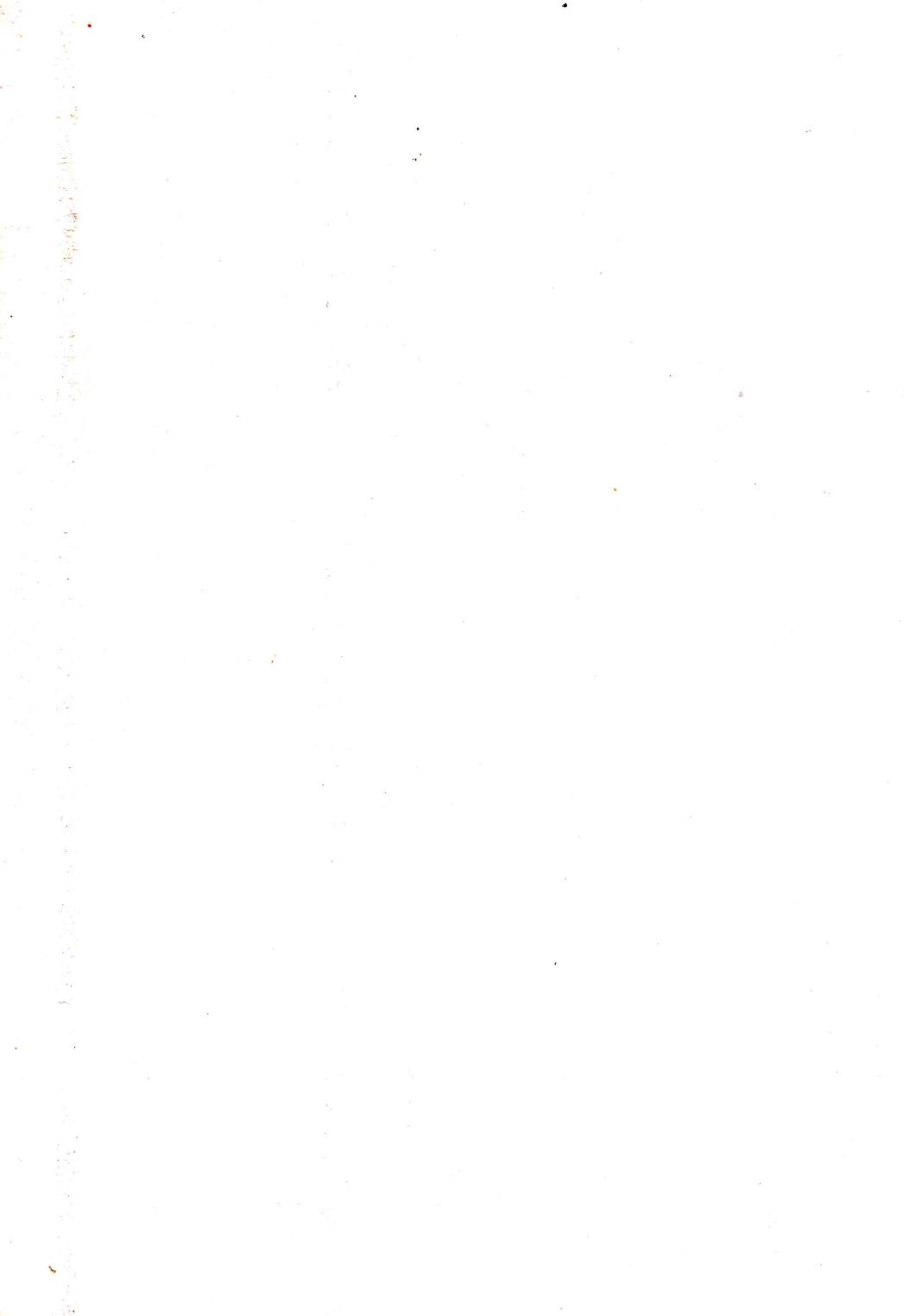

பேலிவீட் ஜீனா முஸ்தபா

மவருக்கு சௌயாத
ரஷ்டியல்

⑥ Rimza Mohamed
L.P.V.

இவஞ்சிகு தேர்யாத ஏழ்மீயம்

வெலிவிட ஏ.சி.ஜீனா முஸ்தபா

வெளிப்பு

ஏக்மி பதிப்பகம்
கிரிங்கதெனிய, மாவனல்லை, இலங்கை.

நாவின் பெயர்	: அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்
ஆசிரியர்	: ஏ.சி. ஜரீனா முஸ்தபா
முகவரி	: 120H, போகஹவத்த வீதி வெலிவிட, கடுவெல, இலங்கை
தொலைபேசி	: 011 5020936, 0115050983
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
ISBN	: 978-955-1825-13-3
விலை	: ரூபா 300.00 .
முதல் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2014
வெளியீடு	: எக்ஸி பதிப்பகம் 19, கமந்தெனிய வீதி கிரிங்கதெனிய, மாவணல்லை. இலங்கை
அச்சகம்	: ஐ.பி.எல். அச்சகம், 24, டி வாஸ் ஓழுங்கை, கொழும்பு 14, இலங்கை
Title	: Awalukku Theriyaatha Rahasiyam
Author	: A.C.Jareena Musthafa
Address	: 120H, Bogahawattha Road, Weliwita, Kaduwela.
Telephone	: 011 5020936
Copy Right	: Author
ISBN	: 978-955-1825-13-3
Price	: Rs 250.00
Language	: Tamil
First Edition	: July 2014
Published By	: ACMI Publication 19, Gamandeniya Road, Kiringadeniya, Mawanella, Sri Lanka
Printed By	: IPC Printing Press, 24, De Vaas Lane, Colombo 14, Sri Lanka

அணிந்துரை

இலங்கை மணித் திருநாட்டின் முதலாவது நாவல் ஒரு முஸ்லிம் எழுத்தாளரால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அறிஞர் எம்.ஸி. சித்தி வெப்பை எழுதிய அசன்பேயின் கதை (அல்லது சரித்திரம்) தான் முதல் நாவல் என்று கருதப்படுகிறது. இதனை அறிஞர் பெருந்தகைகளும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். அசன்பேயின் கதை 1885ஆம் ஆண்டு (இற்றைக்கு 125 வருடங்களுக்கு முன்னர்) வெளியிடப்பட்டது. இதற்குப் பின்னர் ஜிந்து வருடங்களுக்குப் பின்னர்தான் இலங்கையின் முதலாவது சிங்கள நாவல் வெளியானது. அதன் பெயர் மீனா.

அசன்பேயின் கதை எழுதப்பட்டு சரியாக ஆறு வருடங்களுக்குப் பின்னர் இன்னாசித் தம்பி என்பவர் எழுதிய உசன் பாலந்தை கதை என்ற நாவல் வெளியானது. த. சரவணமுத்துப் பிள்ளை எழுதிய மோகனாங்கி என்ற நாவல் 1895இல் வெளியானது. அறுபது வருடங்களுக்குப் பின்னர் (1995இல்) இளங்கீரனின் புகழ்பெற்ற நாவலான தென்றலும் புயலும் வெளியானது.

அறிஞர் சித்தி வெப்பைக்குப் பின்னர் நவீன நாவல் படைத்தளிப்பதில் வல்லவராக யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இளங்கீரன் திகழ்ந்தார். இவரது

நாவல்கள் சமவுடமைச் சமுதாயத்தின் ஊற்றுக்கண்ணாகத் திகழ்ந்தன. பாமரர்களே இவரின் கதாபாத்திரங்கள். எளிமையான, கவர்ச்சிகரமான நடையில் அமைந்திருந்த இவரது நாவல்கள் யதார்த்தப் பாங்கானவை. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலுமாக சுமார் இருபத்தெட்டாண்டு நாவல்களை எழுதிக் (வெளியிட்டு) குவித்த பெருமை இவரைச் சாரும். தென்றலும் புயலும், நீதியே நீ கேள், இங்கிருந்து எங்கே? போன்ற நாவல்கள் அழியாப் புகழ் பெற்றவைகளாகும்.

நாவல் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு போதுமானதாக இல்லை என்பதே என் கருத்தாகும். இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால், முதலாவது தமிழ் நாவலை எழுதியவரே ஒரு முஸ்லிம்தான். இளங்கிரன் (சுபைர்) இருபத் தெட்டாண்டு நாவல்கள் எழுதியிருக்கிறார். ஆயினும், நாவல் இலக்கியம் முஸ்லிம்களின் கையை விட்டுப் போய்விடுமோ என்றே அஞ்ச வேண்டியுள்ளது.

1947இல் நாடு சுதந்திரமடைந்தது. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் தோன்றிய இலக்கியங்கள் மறுமலர்ச்சிப் போக்குடன் மிரிர்ந்தன. ஓரளவு, கற்பனைத்தன்மை, கனவுத்தன்மையிலிருந்து விலகி யதார்த்தப் பண்புடன் காணப்பட்டன. எஸ்.டப்ஸியு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க ஆட்சியைக் கைப்பறிய பின்பு (அதாவது 1956இல்) கலை, இலக்கியத் துறையில் பெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. சிங்கள இலக்கிய உலகில் நிகழ்ந்த இம்மாற்றம் தமிழ் இலக்கிய உலகையும் விட்டுவைக்கவில்லை. 1956 முதல் 1960 வரை எழுந்த சிறுகதைகளும் நாவல்களும் யதார்த்த பூர்வமாக அமைந்திருந்தன. அதி தீவிரப் போக்கையும் முற்போக்குச் சிந்தனையையும் கொண்டிலங்கின. இவ்வகையான புனைகதைகளை எழுதிய எழுத்தாளர்கள் இடதுசாரிகள் அல்லது கொம்யூனிஸ்டுகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் முற்போக்கு அணிசார் எழுத்தாளர்களாவர். சாதிக் கொடுமை, சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வு, வெகுஜன எழுச்சிப் போராட்டம், முதலாளித்துவ அடக்குமுறை, சிதனக் கொடுமை, சுரண்டல் மற்றும் பெண் அடிமைத்துவம், அடிமைத்துவத்துக்கு எதிரான பெண் விடுதலைப் போர், பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தல்,

ஏகாதிபத்திய அடக்குமுறை போன்ற சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் எரிகின்ற பிரச்சினைகளையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு புனை கதைகள் வடிக்கப்பட்டன. இக்கால கட்டத்தில் அரசியல் அவலங்களும் கதைக்கருவாகின. பொதுவாகவே இடதுசாரிக் கருத்துக்களின் பொற்காலம் இக்காலம்தான் எனத் துணியலாம்.

இந்த நாட்டிலுள்ள முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தளவில், அதுவும் பெண் எழுத்தாளர்களை எடுத்துக் கொண்டால் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரே நாவல்கள் எழுதியுள்ளனர். காரணம், நாவல் எழுதுவது கடினமான ஒரு காரியமென்று இப்பெண் எழுத்தாளர்கள் கருதுவதுதான் என்று நான் கருதுகிறேன்.

சமுத்தின் முதலாவது நவீன நாவலை எழுதியிருப்பவர் பிரபல சிறுகதை எழுத்தாளர் நயீமா சித்தீக் (நயீமா பஷீர்) அதன் பின்னர் இவர் சில தொகுதிகளை வெளியிட்டிருந்தாலும் நாவல் ஒன்றை எழுதவில்லை. எழுதியிருக்கிறாரா, இல்லையா என்பதை சரியாக அறிய முடியா விட்டாலும் நாவல் நூல் ஒன்றை வெளியிடவில்லை என்று கூறி வைக்கலாம். சலைமா சமி இக்பால், ஜீனா முஸ்தபா, ஸெஞ்சரா காலிதீன் போன்றவர்களும் நாவல் படைத்தளிப்பதில் அதிக ஈடுபாடு காட்டி இருக்கிறார்கள்.

ஜீனா முஸ்தபாவைப் பொறுத்தவரை அவர் நாவல் இலக்கியத் துக்கே முதன்மை வழங்கியுள்ளார். அவரால் காத்திரமான சிறுகதைகள், கவிதைகள், மனோவியல் கட்டுரைகள் படைத்தளிக்க முடியும் என்றாலும் நாவல் படைத்தளிப்பதிலேயே அதிக நாட்டம் காட்டியுள்ளார். அவர் படைத்தளிக்கும் நாவல்கள் மித்திரன் போன்ற தேசிய இதழ்களில் தொடர் கதைகளாக வெளிவந்திருக்கின்றன. இவை வெளி வந்து முற்றுப் பெற்ற பின்னரே புத்தக வடிவில் வெளிவந்துள்ளன.

நாவலுக்கும் தொடர்க்கதைக்குமிடையே சிறிய வேறுபாடுகள் இருப்பினும், ஒரு நாவலை தொடர்க்கதை வடிவில் மாற்றி எழுதுவதென்பது சற்றுக் கடினமான காரியம்தான். ஆயினும், ஜீனாவின் கதைகளைத் தொடர்க்கதைகளாகப் படிக்கும் வேளையிலும் பின்னர்

முழு நாவலாகப் படிக்கும் சந்தர்ப்பத்திலும் கூட தொடர்க்கதை ஒன்றுக்கும் நாவலுக்கும் இடையே உள்ள அந்தப் பிரதான வேறுபாடு விளங்குவதில்லை. அந்த வகையில் நோக்கும்போது, ஐரீனா நாவல் அல்லது தொடர்க்கதை படைத்தளிக்கும் பாங்கு உத்தி அலாதியான தென்றே கூற வேண்டியுள்ளது.

இவரது நாவல்களில் ஒரு தொய்வு நிலை காணப்படுவதில்லை என்பதை முன்பே கூறிவைக்க வேண்டியுள்ளது. பொதுவாக நாவல்களில் இடையிடையே தொய்வு அல்லது அலுப்புத் தட்டுதல் காணப்படும். ஆனால், இவரது நாவல்களில் அவ்வாறெல்லாம் இல்லையென்றே கூறுவேன். இது வெறும் புகழ்ச்சிக்காகவோ அல்லது சற்று மிகைபட்ட கூற்றாகவோ கூறப்பட்டதல்ல என்று கூறி வைக்கிறேன். நானும் ஒரு சிறுக்கதை ஆசிரியன், நாவல் ஆசிரியன் என்ற வகையில் என்னால் இதை துணிந்து கூற முடியும். எனது அனுபவமும் இதற்குத் துணை போகிறது.

ஐரீனாவின் முதல் நாவலான ‘ஒரு அபலையின் டயறி’ மிகப் பிரபலமானது, பல பதிப்புக்களைக் கண்டது. நான் அறிந்தவரையில் ஒரு பெண் எழுத்தாளரின் நாவல் இவ்வாறு பல தடவைகள் மீன்பதிப்பு பெற்றமை இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இதுதான் முதல் தடவை என்று கருதுகிறேன். இந்நாவல் தொடர்க்கதையாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலகட்டத்திலேயே பல்லாயிரக்கான இரசிகர்க்களையும் தன்பால் ஈர்த்தது என்பதையும் நான் அறிவேன். அதன் விளைவே ‘ஒரு அபலையின் டயறி’ பல பதிப்புக்களைக் காண கால்கோள் இட்டிருக்கிறது.

‘இது ஒரு ராட்சஷதியின் கதை’, ‘37ம் நம்பர் வீடு’ போன்ற நாவல்களும் (தொடர்க்கதைகள்) வாசகர்களை வெகுவாக கவர்ந்தீர்த்த நாவல்கள் எனலாம். சற்றும் விறுவிறுப்புக் குன்றாத நாவல்கள் இவை; சோர்வு தட்டும் நாவல்கள் அல்ல. இவரது நாவல்கள் சமூக நாவல்களாக இருப்பினும் மர்மம், திகில், அதிர்ச்சி, எதிர்பார்ப்புமிக்க நாவல்களாகவே அமைந்து விடுகின்றன. சில நாவல்களில் பேய், பிசாசு, பில்லி, சூனியம், ஆவிகளின் அட்டகாசம் ஆகியவை காதைச் சுற்றித் திரியும் நுளம்புகள்போல் எம்மை சுற்றித் திரிகின்றன. ஆனால், பின்னர் (இறுதியில்) அந்த மர்ம முடிச்சுகள் அவிழ்க்கப்படுகின்றன. பேய்,

பிசாசு, பில்லி, சூனியம் எல்லாம் போலி என்று நிருபிக்கப்படுகின்றன.

ஜீர்ணாவின் நாவல்களைப் படிக்கும்போது அந்த நாட்களில் நான் வாசித்த வடிவூர் துரைசாமி ஜயங்கர், மேத்தாவி, சிரஞ்சிவி, மாயாவி ஆகியோரின் நாவல்களின் சாயல் என் மனதில் அலைபாய்வது தவிர்க்க முடியாத விடயமாகி விட்டது. ஆனால், அவர்களது எழுத்தின் பாணியும் ஜீர்ணாவின் எழுத்தின் பாணியும் வெவ்வேறானவை. வடிவூர் துரைசாமி ஜயங்கர் போன்றோரின் மர்ம நாவல்களை ஜீர்ணா படித்திருப்பார் என்றும் நான் நம்பவில்லை.

இவரது நாவல்களின் சிறப்பம்சம் கதாபாத்திரங்களின் வார்ப்பும் கதை நகர்த்தும் உத்தியுமாகும். அத்தியாயம் அத்தியாயமாக வகுத்து, சற்றும் விறுவிறுப்புக் குன்றாமல் நாவலை நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கு அலாதியானது. இவை எல்லாவற்றையும்விட, இவரது நாவல்களில் வரும் பாத்திரங்களின் உரையாடல் யதார்த்தமாக இருக்கும். இருவரோ மூவரோ எத்னை பேர் கலந்துரையாடினாலும் வெகு இயல்பாக பேசுவதைப் போலவே இவரது எழுத்து அமைந்திருக்கும். இன்னும் கொஞ்சம் பேச மாட்டார்களா என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தும் வண்ணம் உரையாடல்களை எழுதியிருப்பது இவரது தனித்துவம்.

என்னைப் பொறுத்தளவில் தற்போது நாவல் எழுதி வருபவர்களில், விஷேஷமாக பெண் எழுத்தாளர்களில் ஜீர்ணா முஸ்தபாவே மேலோங்கி நிற்கிறார் என்று துணிந்து கூறுவேன். ஏனென்றால் நாவல் ஒன்றை எவ்வாறு வடிவமைப்பது, எழுதுவது என்பதன் நெளிவு சளிவுகளை நன்கு அறிந்தவராக ஜீர்ணா காணப்படுகிறார்.

இந்த நாவலைப் பொறுத்தவரை, சமூகத்தில் சாதாரணமாக, ஆனால் அதிகமதிகம் நடைபெறும் சம்பவங்களின் தொகுப்பாகவே கருதலாம். கதைக் கரு சாதாரணமாக இருப்பினும் ஒரு மர்மம் அல்லது பரியாத புதிர் நாவலில் மெலிதாக இழையோடிச் செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இரண்டு மூன்று குடும்பங்கள்... ஏழேட்டுப் பாத்திரங்கள்... ஆகிய

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

இவைகளே நாவலில் வருகின்றன. நாவல் நகர்த்தப்படும் விதம் யதார்த்தமாகவுள்ளது.

சிறுநீரக நோயாளியான சதாபடுக்கையில் கிடக்கும் தாய் சலைதா, அவளது மகன் டாக்டர் அஸார், மற்றொரு மகனான கர்வம் கொண்ட அருள், அருளின் மனைவி நிஷாபா, வளர்ப்பு மகள் ரிலாயா ஆகியோரை உள்ளடக்கிய ஒரு குடும்பம்.

லாஹிர் ஹாஜியார், ஹாஜியாரின் மனைவி ரலியா உம்மா, மகன் அர்ஷாத், ஆமினாவின் தம்பி ஆதில் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய ஒரு குடும்பம் ஆகிய இரண்டு குடும்பங்களை பிரதான பாத்திரங்களாகக் கொண்டு கதை நகர்த்தப்படுகிறது.

அலீமாவும் ரவீதும் தம்பதிகளாவர். வெளிநாட்டில் வாழ்ந்து வரும் ரவீத், மனைவி அலீமா மீது சதா சந்தேகம் கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறார்.

ஓர் ஆணின் உண்மையான காதல் உணர்வு அஸார்தீன் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

இத்தகைய பாத்திரங்களைக் கொண்டு, குடும்பப் பாங்கான இந்நாவல் நகர்த்தப்படுகிறது. எந்த ஒரு இடத்திலாவது அலுப்புத்தட்ட வில்லை என்பது நாவலின் பிளஸ் பொயின்டாகும்.

ஐரீனாவின் கதா பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் வெகு சிறப் பானவையென்று ஆரம்பத்தில் கூறினேன்ல்லவா? சவை குன்றாமல், ஒரே சீராய் அமைந்துள்ள, யதார்த்தமான அவ்வரையாடல்கள் அலுப்புத் தட்டாதவை. உதாரணத்துக்குச் சில:

“தாங்ஸ் இன்பாஸ், இந்த முயற்சி சாதாரணமா இல்லாம தீவிரமா இருக்கனும். வீட்டிலையும் ஸ்கூல்லையும் என்னதான் கட்டுப்பாடு இருந்தாலும் வீதியில் இல்ல. கூட்டம் கூட்டமா கூடியிருந்து மாண விங்கள் கிண்டல் பண்ற கூட்டத்தாலையும் படிப்பு பாதிக்கப்படுவது. படிச்சு முன்னேற வேண்டிய ஏராளமான மாணவிங்க இன்னக்கி புள்ள

குட்டிகளோடு குடும்பமா இருக்கிறதுக்குக் காரணமே பல பெற்றோர் கருங்க மனசல தன் புள்ளைங்க மேல இல்லாமல் போன நம்பிக்கை தான். இதெல்லாம் இந்த வல்வால வந்த வினைதான்...”

“உங்களைப்போல ஒவ்வொரு மாணவனும் காதலனா மாறனும்னு ஆசைப்படுறத விட்டுப்போட்டு, காவலனாக மாறனும்னு ஆசைப் பட்டா இனிமேலாவது மாணவிங்களோடு கல்வி நிலை பாதிப் படையாம தவிரக்கலாமே...”

“பணக்கார ஊட்டுப் புள்ளைங்கருக்கு இதுதான் வேலயாப் போச்சி. ஏழைங்கன்னா விளையாட்டுப் பொம்மைன்னு நினைச்சுக்கிட்டு இருக்காங்க. இதை கட்டாயமா ஸ்கூல் பிரின்ஸிபல் கிட்ட சொல்லனும். தொடரவிட்டா உனக்குத்தான் கெட்ட பேர் வரும்.”

“வேணாம்மா பள்ளி. இது அவருக்குக் கடைசி வருஷம். இதோடு அவர்படிப்பு முடிச்சு போயிடுவார். அதுக்கப்புறம் எந்த தொல்லையும் இருக்காது. அதுக்காகத்தான் நானும் பொறுமையாக இருக்கேன். இதை பிரின்ஸிபல்கிட்ட சொன்னா உடனே அவர் ஸ்கூல் விட்டே விலக்குவார். அவர் ரொம்ப கண்டிப்பானவர். அதுக்கப்புறம் அவரால் எக்ஸாம் எழுத முடியாம போயிரும்மா.”

“அப்படி செஞ்சாத்தான் மக இது போல அறிவுகெட்ட பொடியன் கருக்கெல்லாம் புத்தி வரும்.”

“வேண்டாம்மா விட்டுடுங்க. அவர் தப்பு செஞ்சதுக்காக அதே தப்ப நாங்களும் செய்ய வேணாம், பாவம்.”

“பணத் திமிருல உன் வாழ்க்கையோடு விளையாட நினைக்கிறான். அவனைப் போய் பாவம் பாக்கிறியா?”

“எல்லாத்துக்கும் நா கவனமா இருந்திட்டா சரிதானேம்மா?”

“அமா மக. நீங்க சொல்றதும் சரிதான். எதுக்கும் நீ ரொம்ப கவனமா இரு.”

அவருக்கு தெரியாத ரகசியம்

“இது ஒரு தனி வாரத்தையில்ல... அதுக்கு பின்னால் ஒரு அகராதியே இருக்கு. எந்த வயசில உள்ளவங்களுக்குமே ஆதரவும் ஆறுதலும் தேவைப்படுது. அது கிடைக்கல்லைன்னா வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போவது.”

“ஒரு கணவனைப் பார்த்தா மனைவிக்கும் மனைவியைப் பார்த்தா கணவனுக்கும் மனசல அன்பு பிறக்கணும், ஆறுதல் பிறக்கணும். அந்த அன்பு தாய்ப் பாச்சத்தைவிட மேலானதா இருக்கணும். இதுக்குப் பேருதான் தாம்பத்தியம். வெறும் ஆசைகளுக்கு மாத்திரம் மதிப்புக் கொடுத்து வாழ்றதுக்குப் பேரு தாம்பத்தியம் கிடையாது. ஒருத்தரை ஒருத்தர் உணர்வுபூர்வமா புரிஞ்சி வாழ்றதுவதான் உண்மையான அன்பைக் காண முடியும்.”

“அப்படி என்னத்தைக் கண்டிந்க அவகிட்ட? படிப்பு இருக்கா? பணம் இருக்கா? எவ்க அந்தஸ்துக்கு தகுதியில்லாத ஒருத்தியை, அதுவும் ஒரு வேலைக்காரி மவளை தம்பிக்கு கட்டி வச்சி, அவன் வைபையே பாழ்படுத்திட்டமங்க. நினைக்க நினைக்க பத்திக்கிட்டு வருது.”

“ஆமா உன் மகன்கிட்ட படிப்பு இருக்கு. பணம் இருக்கு. ஆனா நல்ல குணம் இல்லயே. என் படிப்பு உனக்கு நல்ல பண்பைத் தரல்ல. நல்ல புத்திய தரல்ல. உன் பணம் உனக்கு பாச்சத் தரல்ல. மனப் பக்குவத்தையோ மனித நேயத்தையோ தரல்ல. ஆனா, அந்தப் படிப்பும் பணமும் ஆணவத்தையும் அதிகாரத்தையும் தந்திருக்கு. இது மத்த வங்களுக்கு மட்டுமில்லை. உனக்கே உதவப் போற்றில்லை.”

“வேணாம் மேடம் நீங்க போய் ரெஸ்ட் எடுத்துக்குங்க. நானே வேலையெல்லாம் செய்றேன்.”

சமையலறையில் வேலை செய்ய வந்த ரிலாயாவைத் தடுத்தாள் பணிப்பெண் பாஸிரா.

“எத்தனை முறை சொல்லிட்டன் பாஸிரா தாத்தா... என்னை மேடம்னு கூப்பட வேணாம்னு. நீங்க என்னைவிட வயதில் பெரியவங்க இல்லியா?”

அப்போது அந்த இடத்துக்கு வந்தாள் நஸ்ரினா.

மரியாதையொண்ணும் தேவையில்ல பாஸிரா. அவ ஒண்ணும் ஜமீந்தார் ஊட்டுப் பொண்ணு இல்லை. ஒரு வேலைக்காரி மவதான். தம்பி கேட்டிட்டான். அதான் கட்டிக் கொடுத்திட்டோம். அதற்காக ஒண்ணும் தலையில வச்சித் தாங்கோணும்னு அவசியமில்ல.

“என்னம்மா இப்படி சொல்லிட்டங்க. அவங்க இந்த வீட்டு மருமகள் இல்லையா? அவங்க மனசு எவ்வளவு பாடுபடும்?”

“பட்டடுமே அதுக்காக உண்மையைச் சொல்லாம இருக்க முடியுமா...?”

இப்படிப்பட்ட வார்த்தை ஜாலங்கள் நாவல் எழுதுவதிலும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

இலங்கை எழுத்தாளர்களின் நாவல்களை அதிலும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் கதைகளை விரும்பிப்படிக்காத ஒரு தமிழ் வாசகியிடம் ஜீர்ணாவின் ‘ஓர் அபலையின் டயறி’யைப் படித்துப் பாருங்கள் என்று கொடுத்தேன். வேண்டா வெறுப்பாக அதனைப் பெற்றுக் கொண்ட அவர் இரண்டு தினங்களின் பின்னர் என்னைச் சந்தித்தார்.

“கலைவாதி ஜியா, நாவல் பிரமாதம்! விறுவிறுப்புக்குச் சற்றும் குறைவில்லை. ரமணிச் சந்திரனுடைய நாவல்களைப் போல் இருக்கின்றது” என்று வெகு உற்சாகமாகக் கூறினார்.

இதனை இந்த எனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும், ஏனெனில், இலங்கை எழுத்தாளர் ஒருவரின் கதையொன்றை இந்திய எழுத்தாளர் ஒருவரின், அதுவும் நாவல் உலகில் கொடிகட்டிப் பறக்கும் ஒரு நாவலாசிரியரின் நாவலுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதென்பதென்றால் அது அவ்வளவு இலகுவில் உதாசினம் செய்துவிடக் கூடிய விடயமல்ல.

சற்று நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாலும் அலுப்புச் சலிப்பின்றி நாவல்கள்

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

எழுதிக் குவிக்கும் ஜீர்னாவின் மனோதிடத்தையும் கற்பனை வளத் தையும் இலக்கிய ஆளுமையையும் அழகியல் உணர்வையும் வார்த்தைச் செழுமையையும் எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும். எனது கணிப்பின் படி எதிர்காலத்தில் நாவல் இலக்கிய உலகில் தனி முத்திரை பதித்து கல்லின் பொறிப்புக்கு ஆளாகும் ஒருவராக ஜீர்னா முஸ்தபா மிஸிரப் போகிறார். அதற்கு இன்னும் சில நாவல்கள் எழுத வேண்டும். எழுதுவார் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்குண்டு.

உண்மையிலேயே காத்திரமான சிறுக்கைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், தத்துவ முத்துக்கள் படைத்தளிப்பதோடு சமூகப்பற்றுமிக்க சவை குன்றாத நாவல்களையும் படைத்தளிக்கும் ஜீர்னாவை ஒரு பல்துறை இலக்கியவாதி எனப் பகர்வதில் தவறேதும் உண்டா?

எனது ஐம்பது வருட இலக்கிய அனுபவத்தில் இவரைப் போன்ற ஆளுமையிக்க பல்துறைசார் இலக்கியம் படைத்தளிக்கும் ஒரு முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளரைக் கண்டதில்லை எனத் துணிவேன்.

‘நல்ல நாவல்’ என்ற அடைமொழியை இந்நாவலுக்கு இடுகிறேன்.

கலைவாதி கலீஸ்
உதவி ஆசிரியர், நவமணி
முன்னாள் உப பீடாதிபதி
தேசிய கல்வியற் கல்லூரி, தர்கா நகர்

உரிமையுடன் ஒரு நிமிடம்...

இந்த அற்ப ஜீவியை இந்தப் பாருலகுக்கு இனங்காட்டிய அளவில்லா அன்பாளன் அல்லாஹ்வுக்கே எல்லாப் புகழும், அல்ஹம்துலில்லாஹ்.

எங்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்லவலாஹ் அலைஹி வஸல்லம்) அவர்கள்மீதும் அவர்களது தோழர்கள், கிளையார்மீதும் அல்லாஹ் நல்லாசிகளைப் பொழிவானாக, ஆமீன்!

மீண்டும் ஒரு நாவல் ஊடாக உங்களை சந்திப்பதில் மகிழ்ச்சி. எனது முதல் வெளியீடான் ‘ஒரு அபலையின் டயறி’ தேசிய பத்திரிகையான மித்திரன் வார மலரில் தொடர் கதையாக 39 அத்தியாயங்களாக பிரசரிக்கப்பட்ட பின், அது நாவலாக வெளியீடு செய்யப்பட்டது. 2008ஆம் ஆண்டில் முதல் பதிப்பு வெளிவந்தது. தற்போது நான்கு பதிப்புகளைக் கடந்து ஐந்தாம் பதிப்புக்காக காத்திருக்கிறது.

இரண்டாவது நாவலான் ‘இது ஒரு ராட்சவியின் கதை’ நாவலுக்கு இல்லாமிய மாதர் மாத இதழான் ‘நர்கிஸ்’ உம் மல்லாரிப் பதிப்பகழும் இணைந்து இந்தியாவில் நடத்திய சர்வதேசப் போட்டியில் பரிசு கிடைத்தது. பிரபல எழுத்தாளர் சலைமா சமி இக்பாலின் ‘ஊற்றை மறந்த நதிகள்’ நாவலுக்கும் இதனோடு பரிசு கிடைத்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்தாக வெளியான ‘37ம் நம்பர் வீடு’ நாவலும் ‘ரோஜாக் கூட்டம்’ சிறுவர் சிறுக்கைத் தொகுப்பும் ‘இது ஒரு ராட்சஷியின் கதை’ ஆகிய மூன்று நூல்களும் இரண்டாம் பதிப்புகளுக்காக காத்திருக்கின்றன.

சிறுக்கைத் தொகுப்பான ‘யதார்த்தங்கள்’ அடுத்தாக வெளியான நூல். இவை ஐந்து நூல்களுக்கும் வாசகர்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பு கிடைத்தது, அல்லது வில்லாவும்.

முப்பது ஆண்டுகளாக எழுதி வந்தபோதும் அவை அனைத்தையும் தொகுப்புகளாக வெளியீடு செய்ய வேண்டும் என்று ஆரம்பத்தில் தோன்றவில்லை; இப்போதுதான் தோன்றுகிறது. ஏனெனில், எனது கருத்துகளும் எழுத்துகளும் வெறும் பொழுதுபோக்குக்காக உதிர்ந்தவை அல்ல. எனவே, எனது ஆயுளுக்குப் பின்னரும் அவை உயிர்வாழ வேண்டுமானால் யாவும் நூல்களாக பிரசவம் பெற வேண்டும்.

இதுவரை எட்டு நாவல்களை எழுதியிருப்பது பெரிய விடயமல்ல. அவற்றையும் இன்னும் குவிந்துள்ள சிறுக்கைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், உளவியல் கட்டுரைகள், பாடல்கள், நாடகங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து நூல்களாக வெளியீடு செய்வதுதான் பெரிய விடயம். இவை எதுவும் சாதாரணமானவை அல்ல. பல வேலைகளுக்கு மத்தியில் வாழும் என்போன்ற இல்லாமிய குடும்பப் பெண்களைப் பொறுத்தவரை இத் தகைய பணிகளின்போது மிகப் பெரும் சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

‘அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்’ எனும் இந்த நாவல் ஏற்கனவே தேசிய பத்திரிகையான மித்திரன் வார மலரில் 2009, 2010 ஆம் ஆண்டு களில் 59 அத்தியாயங்களாகப் பிரசரிக்கப்பட்டது. வாசகர்களின் வேண்டுகோளுக்காக இது நாவலாக நூலுருப் பெறுகிறது. 59 அத்தியாயங்களை 49 அத்தியாயங்களாக சுருக்கியுள்ளேன்.

இதனை பதிப்புச் செய்த எக்மி பதிப்பகத் தலைவர் அஷ்டெடியக் ர.சி.எம். இக்பால், சுலைமா சமி இக்பால் அவர்களுக்கும் இந்நாவல் சிறப்பாக அச்சேறுவதற்கு உதவிய சகோதரர் அப்துல்லாவும் அஸ்ஸாம்

அவர்களுக்கும் அணிந்துரை வழங்கிய மதிப்புக்குரிய சகோதரர் 'கலைவாதி' கலீல் அவர்களுக்கும் நாவலை ஓப்புநோக்குவதில் உதவிய சகோதரி தியத்தலாவ ரிஸ்னா அவர்களுக்கும் பின்னட்டைக் குறிப்பினை வழங்கிய சகோதரர் நிலாம் (தினக்குரல்) அவர்களுக்கும் எனது அனைத் துப் பணிகளுக்கும் உதவி வரும் எனது துணைவர் ஏ.எம். முஹம்மது முஸ்தபா ஹாஜி அவர்களுக்கும் இன்னும் எனது அன்புச் செல்வங்களான பாத்திமா சம்ரூத், மொஹமட் யூஸாப், மொஹமட் கஸ்ஸாலி, பாத்திமா லத்தீபா (அல்ஆலிமா), மருமகன் பாத்திமா ஹப்ஸா ஆகி யோருக்கும் எனது இதயம் கனிந்த நிலையான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், ஜஸாகுமுல்லாஹ் கைரா.

அன்புடன் சகோதரி,

ஏ.சி. ஜீனா முஸ்தபா
120 H, போகஹவத்த வீதி,
வெலிவிட்ட, கடுவெல.

வாழ்த்துரை

எழுத்துத் திறமை இறைவன் அளிக்கின்ற ஒரு வரம்; தவம்! “எழுதவல்லார் எதனையும் எழுதவல்லார்” என்ற சொற்றொடர் இதன் மகத்துவத்தைப் பேசும்.

சுகோதரி ஏ. கீ. ஜீனா முஸ்தபா வாசகர்களுக்கு புதியவரல்ல. முப்பது ஆண்டுகளாக இலங்கை வாசகர்களுக்கு பலவகை ஊடகங்கள் மூலம் அறிமுகமானவர்: புகழ் பெற்றவர். காத்திரமான வாசகர் வட்டம் அவருக்கென உண்டு. இலங்கைக்கு அப்பாலும் அவர் அறியப்பட்ட ஓர் எழுத்தாளர். ஏற்கனவே ஜந்து நூல்களை வாசர்களுக்குத் தந்தவர். அவரது ‘ஓர் அப்பலையின் டயா’ நான்கு பதிப்புகள் கண்டு புகழ் பெற்றது என்பது, தினமும் வரிசையாக நூல்கள் வெளியிடப்படும் இன்றைய கூழ் நிலையில் பெரும் சாதனையாகும்.

சர்வதேச அளவில் எமது மல்லாரி பதிப்பகமும் பிரபல நர்கிள் மாத இதழும் இணைந்து நடத்திய சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, கவிதைப் போட்டிகளில் நாவல் பகுதியில் இவர் பங்கெடுத்து கடைசிக் கட்டம் வரை வந்து சர்வதேச அளவில் நியமிக்கப்பெற்ற நடவுவர்களிடமிருந்து சான்று பெற்றவர்.

ஒரு முஸ்லிம் பெண் சிங்கள மொழியில் கல்விகற்ற ஒருவர் தமிழில் இத்தனை சாதனைகளையும் தொடர்ந்து செய்துவருகிறார் என்பது தனித்துவமான திறமை மட்டுமல்ல எழுத்தாளர்களுக்கு பெருமை சேர்ப்பதுமாகும்.

இவரது கணவர் ஓர் அற்புதமான மனிதர். தமது மனைவிக்கு இந்த அளவுக்கு உரிமையும் ஒத்துழைப்பும் கொடுத்து ஆதரிக்கும் அவரை எனக்கு நன்கு தெரியும். பழகுவதற்கு எளிமையும் பாசமுமிக்க இந்தக் குடும்பத்தினர் என்னை தமது அன்பால் கடிப்போட்டுள்ள இனியவராவார்கள். அவர்களுக்கு எனது அன்பும் வாழ்த்தும் பிரார்த்தனைகளும் என்றும் உண்டு.

சுகோதரி ஜீனா முஸ்தபா அவர்களது புதிய நூல் இன்னும் சிறந்ததொரு வாசக அளவுக்காரத்தைப் பெறவேண்டுமென்ற எனது ஆவலையும் பிரார்த்தனையையும் இதன் மூலம் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

அன்புடன்,

டாக்டர் ஹிமானா கையத்

சுகோதேச எழுத்தாளர்.

கெளரவு ஆசிரியர், நர்கிள் மாத இதழ்.

54, மர்யம் நகர், மல்லிமக்புரம், திருச்சி 620001

ஏ. கீ. ஜீனா முஸ்தபா

இந்நால்...

என் அன்புத் தாய் எஸ். பாந்திமுத்து,
அன்புத் தந்தை மர்வூரிம் எம்.வெ. அப்துல் கரீம்,
அன்பு மாமியார் மர்வூரீமா ஹமீதும்மா,
அன்புக்குரிய மாமனார் மர்வூரிம் அப்துல் மஜீத்,
என் இல்லறப் பயணத்தில் மட்டுமன்றி

இலக்கியப் பயணத்திலும்
துணையாயிருக்கும் அன்புக் கணவர்
அல்ஹராஜ் ஏ.எம். முஹம்மது முஸ்தபா
ஆகிய நல்லவிதயங்களுக்கு...

சமர்ப்பணம்

01

அந்தக் கிராமத்தில் அத்தனை உள்ளங்களையும் கொள்ள கொண்டு ஈர்க்கின்ற அழகான இல்லம் அது. கடந்த சில காலமாக அந்த இல்லத்திற்குள் ராட்சத்தனமாக ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தது அமைதி. அந்த அமைதியை ஜீரணிக்க முடியாமல் ஆரோக்கியத்தை இழந்து, நிம்மதியை இழந்து, கிழிந்த நாராக கட்டிலில் வீழ்ந்து கிடந்தது ஒரு ஜீவன். அந்த ஜீவனுக்கு சொந்தக்காரி சலைதாதான்.

அவருடைய இதயத்துடன் எண்ணங்களும் இரத்த நாளங்களும் கூட ஏங்கின. அந்த ஏக்கம் அவள் கண்களில் பெரியதோர் ஏமாற்றத்தை தேங்க வைத்திருந்தது.

அந்த ஏமாற்றம் எந்த நொடியிலும் கலைந்துவிடலாம் என்றதோர் நம்பிக்கையில் தினம் தினம் மட்டுமன்றி ஒவ்வொரு வினாடியிலும் கூட அவள் எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஏமாந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது ஏமாற்றங்கள் தொடர்க்கதையாகிப் போயிருந்தன. ஆனாலும் இன்னும் தான் ஏமாந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

அந்த அமைதியை கலைத்துக் கொண்டு ஒலித்தது அந்த மெலிதான ஒலி. அது மெல்ல மெல்ல அதிகரித்தது.

ஆம்... காலணிகளின் ஒலிதான் அது. உடம்பிற்குள் மெலிதான ஓர் உற்சாகம், நம்பிக்கை.

உடனே எழுந்திருக்க முயன்றாள்; முடியவில்லை. தலையை மட்டும் உயத்தி, அறை வாசலை நோக்கினாள்.

அங்கே அஸார் நின்றிருந்தான். அது அவருடைய இளைய மகன் டாக்டர் அஸார்தீன். ஆனால், அவள் எதிர்பார்த்தது அவனையல்ல. முத்த மகன் இன்ஜினியர் அரூஸை. ஏமாற்றத்தோடு தலையணையில் சரிந்தான்.

இந்த ஏமாற்றம் அவருக்குப் புதிதல்ல; பழகிப் போனதுதான்.

ஆனாலும் ஒவ்வொரு தடவையும் அந்த ஏமாற்றத்தைப் புதிதாக அனுபவிப்பதைப் போன்று அவருடைய உள்ளம் வேதனையில் துவண்டு போனது. சோர்வோடு படுத்திருந்த தன் அன்னையின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான் அஸார். அன்போடு அவள் தலையைக் கோதி விட்டான்.

“இப்போ எப்படியும்மா இருக்கு?” பரிவுடன் வினவினான்.

“பரவாயில்லப்பா” விரக்தியுடன் பதில் கூறினாள்.

“உங்க எதிர்பார்ப்புல எந்த அர்த்தமும் இல்லம்மா”

“புரியது மகன். ஆனா, இந்த பாழாய்ப் போன மனசதான் கேக்குதில்ல”

“உம்மா எனக்காக இருக்கிற ஒரேயோரு உறவு நீங்க மட்டும்தான். நீங்களும் இப்படி கட்டிலோட ஆயிட்டதால் என் மனசே உடைஞ்சி போச்சி. நா எவ்வளவுதான் டர்மண்ட் பண்ணினாலும் அதுல மட்டும் பலன் காண முடியாதும்மா. உங்க பிரஷர் சகர் எதுவுமே குறயிறதா இல்ல. இப்பவே உங்க ஹார்ட் ரொம்ப பலவீனமாக இயங்கிட்டு இருக்கு. இந்த நிலை அதிகரிக்கக் கூடாது.”

“நா என்ன மகன் செய்யுறது?”

“நீங்க எதையம் நினைச்சு கவலைப்படாம இருக்கணும். உங்க மன அமைதியும் நிம்மதியும்தான் உங்களுக்கு மருந்து”

“முடியலயே மகன். என்னால் முடியலேயே கண்ணுக்குள்ளேயே வச்சி பொத்திப் பொத்தி வளத்த என் புள்ளிய நேத்து வந்தவ கடத்திக் கிட்டுப் போயிட்டாளேப்பா. நான் எப்படிப்பா இதை ஜீரணிக்கிறது?”

“ஜீரணிச்சுத்தான் ஆகணும். உங்களுக்கு நா இருக்கிறேனும்மா”

“உங்க வாப்பா நீங்க ரெண்டு பேரும் சிறியவங்களாக இருக்கும் போதே மெளத்தாயிட்டாரு. நீங்க ரெண்டு பேரும்தான் என் வாழ்க்கைகள்னு மனச தேத்திக்கிட்டு இவ்வளவு காலமாக வாழ்ந் திட்டேன். ஆனா இப்போ என் வாழ்க்கையே சிதைஞ்சு போன மாதிரி தோண்டு. எனக்கு வாழ்னும்னு ஆசையே இல்ல மகன். எந்த நம்பிக்கையிலே இனி வாழ்ந்து?”

“இறை நம்பிக்கையோட வாழலாம்மா. எங்களுக்கெல்லாம் தன்னம்பிக்கையையும் இறை நம்பிக்கையையும் ஊட்டி வளத்துட்டு, நீங்களே இப்படி உடைஞ்சு போனா எப்படி?”

ரிலாயா தேனீரோடு உள்ளே வந்தாள்.

“உங்க உம்மா இன்னிக்கு கிளினிக் போறதா சொன்னாவே ரிலாயா?”

“ஆமா ஆண்டி; உம்மா போயிட்டு வந்துட்டாங்க”

இருவருக்கும் தேனீரைக் கொடுத்துவிட்டு சென்றுவிட்டாள் ரிலாயா.

“அவ உம்மா ஆமினாவுக்கு சுகமில்லாததால இந்த புள்ளதான் வந்து வீட்டு வேலை யெல்லாம் சென்சி, என்னையும் கவனிச்சிக்கிறா. எனக்கு ஒரு மகள் இருந்தாலும் கூட என்ன இந்தளவுக்கு கவனிச்சிருப்பா ளான்னு தெரியலை. சொந்த நானாவோட மகளா இருந்தும் கூட கொஞ்சம் கூட ரத்தப் பாசமே இல்லாம என் புள்ளக்கிட்ட இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லிச் சொல்லி என் மகனையே பறிச்சிக்கிட்டாளே சண்டாளி”

“மதினி எதையும் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனா, நானாட புத்தி எங்க போன்று? அவர் படிச்சவர்தானே! நாலும் யோசிக்கத் தெரிஞ்சவர்தானே? அவருக்குத் தெரியாதா உங்களப் பத்தி. மதினி சொல்லித்தான் தெரியணுமா? ஒரு மனைவிக்காக தன் சுயபுத்தியை இழந்திறணுமா? அவள் திருப்திக்காக தன்னை சுமந்து, பெத்து கஷ்டப்பட்டு வளத்தவளை வெறுத்து ஒதுக்கிறணுமா? இது என்ன நீதி? இது என்ன நியாயம்? இந்த ஆண் வர்க்கம் எப்பதான் திருந்தப் போவுதோ?”

இப்படியெல்லாம் சொல்ல நினைத்தாலும் அவன் சொல்ல வில்லை. அரூஸ் என்னதான் அவளை நோகடித்தாலும் அவனைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை செல்லப் பொறுக்க மாட்டாள் சலைதா உம்மா.

02

எதையோ அவசர அவசரமாக தேடிக் கொண்டிருந்தார் தாலுத்.

“குட் மோனிங்”

மூன்று குரல்கள் ஒருமித்து மென்மையாக ஓலித்தன. திரும்பிப் பாரத்தார். அழகிய மூன்று யுவதிகள் நின்றிருந்தனர்.

“குட் மோனிங்” பதிலுரைத்தபடியே இருக்கையைக் காட்டி அமரும்படி சூறினார்.

“நாங்க யதார்த்தம் பத்திரிகையில் இருந்து உங்களைப் பேட்டி காண வந்திருக்கிறோம்” மாஹிரா மெதுவாகக் சூறினாள்.

“அப்படியா சந்தோஷம்” சூறியபடியே எதிர் இருக்கையில் அமர்ந்தார் தாலுத்.

“சாரி, இப்போ உங்களைப் பத்தி சொல்லுங்களேன்” மிஸ்ரா வினவினாள்.

“நா ஒரு மனுஷன். மனுஷனாவே வாழ விரும்புற ஒரு சாதாரண மனுஷன்”

“இல்ல, நீங்க ஒரு பெரிய ரெட்டர். நீண்ட காலமா எழுதுறீங்க.

நிறைய நாவல்களையும் எழுதியிருக்கின்க. அதோட ரிடையர் ஆன இங்கிலிஷ் மாஸ்டர். இந்த ஊர் கம்பியூட்டர் கிளாசுக்கு மாஸ்டரா வந்திருக்கின்க.”

“அதுக்காக நா ஒரு மனுஷன் இல்லைன்னு அர்த்தமா?”

“இல்ல, கொஞ்சம் பேரும் புகழும் இருந்திட்டா பெருசா அலட்டிக் கிறவங்கதான் அதிகம். நீங்க வித்தியாசமா இருக்கிறீங்க.”

“அதெல்லாம் அற்பத்தனம்.”

“வளரும் எழுத்தாளருக்கு என்ன சொல்ல நினைக்கிறீங்க?”

“யாரும் முகம் சுளிக்கிற மாதிரியும் மனம் நோகுற மாதிரியும் எழுதாதீங்க. நல்ல விடயங்களை தூண்டுற மாதிரி, தீய விடயங்களை வெறுக்கிற மாதிரி எழுதுங்க. எழுத்தாற்றல் இறைவனால் அளிக்கப் பட்ட அற்புதமான அன்பளிப்பு. இதை யாரும் தவறாக உபயோகப்படுத்தாம நல்லவிதமா உபயோகப்படுத்தினா ஏராளமான வெற்றிகளைக் காணலாம்.”

“வளர்ச்சிகளைப் பார்த்து சந்தோஷிப்படுறதை விட்டுட்டு பொறாமைப்படுறவங்களைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறீங்க?”

“பொறாமை கொண்டு யாருடைய வளர்ச்சியையும் தடுக்க முடியாது. அவங்களுக்கெல்லாம் நல்லறிவை தரச் சொல்லி இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்வேன்.”

“உங்க வளர்ச்சிக்கு யாரும் எதிரிங்க இருக்காங்களா?”

“நா யாரையும் எதிரியா நினைக்கல்லை. என்னை எதிரியா நினைக்கிறவங்களுக்கு அல்லாஹ் நல்ல புத்தியை கொடுக்கட்டும்.”

“நாங்க ஒன்று சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லுங்க”

“நாங்க பத்திரிகைக்காரங்க இல்லை”

“தெரியும்”

“எப்படித் தெரியும்?”

“யதார்த்தம்னு ஒரு பத்திரிகை கிடையாதுன்னு தெரியும்”

மூன்று பேருக்கும் சங்கடமாகிப் போனது. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“தெரிந்தும் இவ்வளவு பொறுமையாக பதில் சொன்னீங்களே”

“புரிஞ்சிக்கிட்டேன்”

“எதை?”

“என்னெப் பத்தி தெரிஞ்சுக்க வந்திருக்கிங்கன்னு”

“ஆமா மாஸ்டர். உங்க கதைங்கன்னா எங்களுக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும். நாங்கெல்லாம் உங்க தீவிர ரசிகைங்க. உங்க கம்ப்யூட்டர் கிளாக்ஸல் நாங்களும் சேரணும்.”

“அதுக்கென்ன சேந்துட்டாப் போச்சு”

“ஆனா என்னால் முடியாதே” வேதனையோடு ஒலித்தது அந்தக் குரல். அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். அங்கே ரிலாயா நின்றிருந்தாள். அவளின் கண்களில் கண்ணீர்.

“ஏன் முடியாது?”

“நா வெறும் ஓன்பதாம் கிலாஸ்தான் படிச்சிருக்கேன்.” அவளது தாழ்வு மனப்பான்மையைப் புரிந்து கொண்டார் தாலுக்.

“அதனால் என்ன? திறமையும் முயற்சியும்தான் முக்கியம்”

“அப்போ என்னாலயும் படிக்க முடியுமா?”

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“முடியும்”

பூரித்துப் போனாள் ரிலாயா.

“இங்கிலிஷ் அவ்வளவா வாசிக்கத் தெரியாதே”

“அதையும் படிச்சிக்கலாம். என் கிளாஸ்-ஏக்கு தொடர்ந்து வாங்க. இலவசமாக படிச்சுத் தார்றேன்.” மூன்று பேருமே சந்தோஷத்தோடு நன்றி கூறினார்கள்.

“அப்போ நாங்க போய் வரட்டுமா?” புறப்படும் போது,

“ஓரு நிமிஷம்” அவர் தடுத்தார். அவர்கள் நின்றார்கள்.

“இனி வரும்போது குட் மோர்னிங் எல்லாம் வேணாம். ஸலாம் சொல்லிட்டு வந்தாலே போதும். நம் பண்பாடு பறிபோய்விடக் கூடாது”

அவர்களுக்கு எதுவுமே கூறத் தோன்றவில்லை. தலையை மட்டும் அசைத்துவிட்டு வெளியேறினார்கள்.

வீதியில் இறங்கி நடந்து வரும்போது ரிலாயா சந்தோஷத்தின் எல்லையில் இருந்தாள். தோழியர் இருவரும் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டு வந்தபோதும் அவற்றில் எல்லாம் லயிப்பு ஏற்படவில்லை அவருக்கு. அதிக ஆர்வத்துடன் கற்று வந்த கல்வி இடையில் துண்டிக்கப்பட்டு விட்டதால் அவருடைய வாழ்க்கை சிறைத்துவிட்டதாக முடிவு செய்து கொண்டு விரக்தியோடும் வேதனையோடும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவரோடு கல்வி கற்ற மற்ற மாணவிகள் பாதையில் அவள் வீட்டை கடந்து போகும்போதெல்லாம் தன் வீட்டுக் கதவை முடிக் கொண்டு யாருக்கும் தெரியாமல் கதறி அழுவாள்.

வெண்ணிற ஆடையை அணிந்து கொண்டு மற்ற மாணவ மாணவிகள் வரிசை வரிசையாக நடந்து போகும் அந்த இனிமையான காட்சி நாளுக்கு நாள் அவருக்குள் பெரும் துயரை ஏற்படுத்தியது. ஜீரணிக்க முடியாமல் இருந்தது.

பொறாமைக்காக அவள் அப்படி கதவை முடிக் கொள்வதாக பலர் கூறுவதுண்டு. ஆனாலும், அவருடைய உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் உறைந்து நின்ற அந்தக் காயத்தின் சுவடுகளை இன்று வரை அவளால் ஆற்ற முடியாமல் இருந்தது.

ஆசை ஆசையாக பாடசாலை சென்று வந்தவள்... ஆர்வத்தோடு பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டவள்... பல இலட்சியக் கனவுகளோடு வாழ்ந்த அவளின் கல்விக்கு இடையில் வந்த இடையூறு ஒரு பேரிடியாகவே அமைந்து விட்டது. எவ்வளவோ முயன்றும் கூட இன்றுவரை அவளால் அந்த நிகழ்வில் இருந்த மீள முடியவில்லை. அவருடைய எளிமையும் இடையில் வந்த கல்வித் தடையும் ஏற்கனவே அவள் உள்ளத்தில் உதயமாகியிருந்த தாழ்வு மனப்பான்மையை மென்மேலும் வளர் வைத்தது.

அவருக்கு நிறைய நிறைய படிக்க வேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால் முடியவில்லை.

எப்படி முடியும்? அதற்கு வருமானம் ஏது?

அவருடைய எந்த ஆசைகளையும் யாரிடமுமே சொல்வதில்லை. சொல்வதற்கும் யாரும் இல்லை. தோழியரிடம் சொல்லலாம். என்ன பலன்?

யாரிடமும் உதவி கேட்க அவள் விரும்புவதில்லை. தன் ஆசையை அன்னையிடமாவது சொல்லலாம். சுலைதா உம்மாவின் தயவில் வாழ்ந்து வரும் அவர்கள் மேலும் தொல்லைப்படுத்துவது கூடாது என்ற எண்ணம் அவருக்கு.

இப்படியே ஒவ்வொரு ஆசைகளுக்கும் அவளாகவே முட்டுக் கட்டை போட்டுக் கொள்வாள். வீட்டில் இருந்தால் பலவித எண்ணங்கள் தோன்றி அவளை வாட்டும். ஏன் எதற்கு என்று தெரியாமல் அவள் இதயம் குழுறி அழும்.

“என் வாப்பா இருந்திருந்தால் என் நிலை இப்படி ஆகியிருக்குமா?”

அவருக்கு தெரியாத ரகசியம்

அவளை அடிக்கடி வாட்டும் இந்த எண்ணங்களே அதிகளவில் அவளைப் பாதிக்க வைத்திருந்தன, பலவீனப்படுத்தி இருந்தன.

இப்போதெல்லாம் அவள் தன் வீட்டில் இருப்பதையே அதிகம் விரும்பவில்லை. தன் தாயார் சுகவீனமுற்றுவிட்டதால் அவளை வீட்டில் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு, அவள் செய்யும் வேலைகளையெல்லாம் சுலைதா உம்மாவின் வீட்டுக்குச் சென்று இவளே செய்யத் தொடங்கியிருந்தாள். அவள் சொல்லாத வேலைகளை எல்லாம் இழுத்துப் போட்டுச் செய்வாள். சுலைதா உம்மாவுக்கு ரிலாயாவை அதிகம் பிடிக்கும். அவள் படிப்பு தடைப்பட்டதையிட்டு மிகவும் கவலையடைந்திருந்தாள். பிரத்தியேக வகுப்புக்களுக்காவது சென்று படிக்கும்படி அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. ஆனால் அவளுக்கு சிரமத்தைத் தரக்கூடாதென ரிலாயாதான் விரும்பவில்லை.

தாலுக் மாஸ்டரின் வார்த்தைகள் அவளை மெய்ய மறக்க வைத்தன. புதிதாக அவளுக்கு இரண்டு இறக்கைகள் முளைத்துவிட்டதைப் போன்று ஒர் புதிதான சந்தோஷம்.

தலை கால் புரியவில்லை.

தோழிகள் கிண்டல் செய்தார்கள்.

“நாங்க எவ்வளவோ உன்னைக் கூப்பிட்டு இருக்கோம். டியூஷன் கிளாஸ்-காவது வான்னு, நாங்க பணம் கொடுக்கிறோம்னு. நீ ஒரு நாள் கூட இஷ்டப்பட்டதில்லை. இன்னிக்கு மாஸ்டர் கூப்பிட்டதும் வாயப் பிளந்திட்டே இல்ல?” மாஹிராதான் வினாவினாள்.

“உங்க நட்பாவது நிலைச்சிருக்கணும்னு தோனிச்சிடி!”

“நாங்க பணம் கொடுத்தா நட்பு கெட்டிடுமா?”

“ஒரு வேளை கெடலாம்னு சின்னதா ஒரு பயம்தான்”

“யாரடி இவ. எதுக்கெடுத்தாலும் வேதாந்தம் பேசுறா? மாஹிரா வுக்கு கோபம்.

“சாரி சாரி விடு மாஹிரா. இனிமேலாவது அவளுக்கு நல்ல காலம் பிறக்கட்டும்” சமாதானப்படுத்தினாள் மிஸ்ரா.

அவர்கள் நடந்து செல்லும்போது அந்தக் குடிசையை உன்னிப்பாகப் பார்த்தாள் மாஹிரா. அந்தக் குடிசை எதிர்ப்படும்போதும் கடந்து விட்ட பிறகும் கூட ஒவ்வொரு தினமும் மாஹிரா அதைத் திரும்பிப் பார்த்தபடியே செல்வதுண்டு. அப்போதெல்லாம் இருவரும் காரணம் கேட்பார்கள். ஒரு நாள் கூட அவள் பதில் சொன்னதில்லை.

“மாஹிரா... உங்கிட்ட ஒன்று கேக்கட்டுமா? உண்மையை மட்டும் சொல்லணும்.”

“ம் கேளு”

“அந்தக் குடிசையில் அப்படி என்ன அதிசயம் இருக்கு?”

“தெரியலையால்”

“நீ நிஜமாகவே எங்களை உன் ப்ரண்டா நினைக்கிறியா?”

“ஆமா”

“இல்ல நீ பொய் சொல்று”

“எதுக்காக இப்படி ஒரு சந்தேகம்?” கண் கலங்கினாள் மாஹிரா.

“அப்பழன்னா உண்மையைச் சொல்லு. அந்தக் குடிசையில் என்ன இருக்கு?”

“எனக்கு எதுவுமே தெரியல்லால். நீங்க ரெண்டு பேருமாவது பார்த்துச் சொல்லுங்க.”

இரண்டு பேருமே நின்று அந்தக் குடிசையை திரும்பிப் பார்த்தார்கள். சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

“ஒரு உம்மா வாப்பா... நாலு புள்ளங்க வாழுற எளிமையான குடிச அது. அது தவிர அங்க என்ன அதிசயம் இருக்கு?” என்றாள் மிஸ்ரா.

“அதான்டு எனக்கும் புரியலை. எங்க உம்மா மாடியில் நின்னூ அந்த குடிசையையே பாத்துக்கிட்டு நிப்பாங்க. காரணம் கேட்டா சொன்னதில்ல” என்றாள் மாஹிரா.

அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் அந்தக் குடிசையை திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். யாருக்கும் எதுவும் புரியவில்லை. மெளனம் நிலவியது. அந்த மெளனத்தைக் கலைத்தாள் ரிலாயா.

“உங்க வாப்பா பொரினில் இருந்து வர்ரதா இருந்தாரே, எப்ப வர்றாராம்?”

“அதிலயும் ஒரு ப்ரோப்ளம்ஹ”

“என்ன அது?”

“எங்க வாப்பா மூன்று மாச லீவுல வர்றார். அவரோட ப்ரண்ட் மகனையும் அழைச்சிட்டு வரப் போறார். ஆனா உம்மாவுக்கு அது பிடிக்கல்.”

“ஏனாம்?”

“தெரியல்”

“அப்போ வாப்பா வரல்லையா?”

“வருவார். ஆனா உம்மா சொல்றதை வாப்பா கேட்கப் போறுதில்ல. ப்ரண்ட் மகனை அழைச்சிட்டுத்தான் வருவாராம்.”

03

அன்று மாஹிரா பாடசாலைக்கு வரவில்லை. மிஸ்ராவுக்கு அவளை நினைக்கும்போது கோபம் கோபமாக வந்தது. அத்தோடு தூரத்தில் சைக் கிளில் வந்து கொண்டிருந்த நபரைக் கண்டதும் அதிர்ந்து விட்டாள்

ஓரு கணம் தடுமாறி நின்றவள், பின் தன்னை ஓருவாறு சமாளித்த படி மிக வேகமாக நடக்கத் துவங்கினாள். அதற்குக் காரணம் அந்த சைக்கிளில் வந்தது இன்பாஸ் தான்.

“மாஹிரா... கொஞ்சம் நில்லுங்க. பள்ளில்... உங்களோட கொஞ்சம் பேசனும்யீ!” அவனது குரலை காதில் வாங்காமலேயே மிக வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள் மிஸ்ரா.

அவள் முன்னால் வந்து சைக்கிளை நிறுத்தினான் இன்பாஸ். அவள் அதை மீறி மறு பக்கமாக செல்ல முயன்றபோது மீண்டும் சைக்கிளை குறுக்காக வந்து நிறுத்தினான்.

“ஓரேயொரு நிமிசம் நில்லுங்க, பள்ளில்!!”

அவளுக்கு கோபத்திலும் ஆக்திரத்திலும் கண்கள் சிவந்து போயின.

“எதுக்காக இப்படி தொல்லைப்படுத்துறீங்க?” கோபத்தோடு கேட்டாள்.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“சத்தியமா இனிமே தொல்லைப்படுத்த மாட்டேன். ஆனா எனக்கு உங்க பதிலை சொல்லிட்டுப் போங்க”

“என்ன பதில்?”

“ஏற்கனவே கேட்டது தான்”

“உங்களுக்கு வெக்கமில்லயா? சின்னச் சின்ன புள்ளைங்ககிட்ட எல்லாம் வல்வு கிவ்வுன்னு கேட்டு அனுப்புறீங்க. இதுக்குத்தான் ஸ்கூல் வர்ரீங்களா?”

“பளீஸ் மிஸ்ரா நீங்க ரொம்ப தப்பா யோசிக்கிறீங்க. எங்களுக்கெல்லாம் இது கடைசி வருஷ படிப்பு. இந்த வருஷ கடைசியில் நாங்கெல்லாம் பிரிஞ்சி போயிடுவோம். அதுக்கு முன்னாடி உங்க விருப்பத்தை மட்டும் தெரிவிசுக்கிட்டா அது போதும் எனக்கு, என்னப் பிடிச்சிருக்கா இல்லையான்னு சொல்லுங்க.”

“பிடிக்கல்”

“அதுக்கு பிடிக்கலன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?”

“நீங்க சின்னச் சின்ன படிக்கிற புள்ளைங்கிட்ட சொல்லி அனுப்புறது பிடிக்கல... இப்படி என் பின்னாடி வர்ரது பிடிக்கல்ல”

“இது ரெண்டையும் செய்யலன்னா பிடிக்குமா?” அவள் மருட்சி யோடு அங்குமிங்குமாக பார்த்தாள். அவளது பயத்தைப் புரிந்து கொண்டவனாக,

“பயப்படாதீங்க மிஸ்ரா. உங்களுக்கு கெட்ட பெயர் வர்ர மாதிரி நா ஒரு நாளும் நடந்துக்க மாட்டேன்”

அப்போதும் அவளுடைய பதற்றம் தெளியவில்லை.

“என்னப் போகவிடுங்க பளீஸ்” அவள் கெஞ்சினாள்.

அவள்மீது அவனுக்கு பரிதாபம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அவளுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் தணியவில்லை.

இனிமேல் இப்படியொரு வாய்ப்பு கிடைக்காது என்ற எண்ணம் அவனுக்கு.

“நீங்க எதுக்காகவும் யாருக்காகவும் பயப்படனும்னு அவசியமே இல்ல. படிச்சிருக்கீங்க, நல்லது கெட்டது எதுன்னு உங்களுக்குத் தெரியும். உங்க வாழ்வைப் பத்தி முடிவுசெய்ற உரிமை உங்களுக்கு இருக்கு” அவன் மிகவும் இதமாகப் பேசினான்.

“உங்களைப்போல மாணவர்களால் எத்தன மாணவிகளுடைய படிப்பு வீணாகியிருக்குன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும் மிஸ்ரா. அதுக்காகத்தான் என் விருப்பத்தை பல வருசங்களா மறைச்ச வச்சிருந்தேன். இனியும் சொல்லவைன்னா எப்பவும் சொல்ல முடியாம போயிடுமோன்னு ஒரு பயம் தோன்றுது”

“மானம் மரியாதையவிட படிப்புத்தான் பெரிசன்னு எந்தப் பெற்றோரும் நினைக்கிறதில்ல. எவ்வளவுதான் படிச்சாலும் அறிவிலிங்க ளாவே அதிகமான மாணவருங்க இருக்கிறதாலதான் இந்த பாழாய் போன லவ்வுன்ன பேருல ஏராளமான மாணவிங்களுடைய படிப்பு வீணாகிருச்ச. உதாரணத்துக்கு என் வகுப்பிலேயே பல பிரிவுகளாக நூற்றுக்கணக்கான மாணவிங்க படிச்சிகிட்டு இருந்தாங்க. ஆனால் உயர்தரம் எழுத இப்போ பதினெஞ்சு பேர்தான் மிஞ்சியிருக்கோம். இதுக்கெல்லாம் காரணம் யாரு? உங்களைப் போல மாணவர்தானே? நாங்கெல்லாம் படிக்க வந்தது பண்புகளை இழக்கிறதுக்காக இல்ல; அதை வளர்க்கிறதற்காகத்தானே?”

“ஸாரி மிஸ்ரா. என்னால் உங்க படிப்பு கெட வேணாம்”

அவன் சைக்கிளை திருப்பிக் கொண்டு போக முற்பட்டான்.

“இன்பாஸ்...”

அவள் முதன் முறையாக அவனது பெயரைச் சொல்லி அழைத்தாள்.

அவன் மிகுந்த ஆவலுடன் அவளை நோக்கினான்.

“உங்ககிட்ட ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?” மெதுவாக வினவினாள்.

“சொல்லுங்க”

அவனுக்குள் ஆர்வம் மேலிட்டது.

“உங்களப்போல ஒவ்வொரு மாணவர்களும் காதலனாக மாறனும்னு ஆசைப்படுறத விட்டுட்டு காவலனா மாறனும்னு ஆசைப்பட்டா இனிமேலாவது மாணவிங்களோடு கல்வி நிலை பாதிப்படையாம தவிர்க்கலாமே”

- ஏமாற்றத்தில் அவனது முகம் வாடிப் போனது.

“அது எப்படி முடியும் மிஸ்ரா?”

“நிச்சயமா முடியும். உங்களப் போல மாணவருங்க மனசு வச்சா முடியாதது எதுவுமேயில்ல” அவன் உறுதியோடு கூறினாள்.

“முயற்சி பண்ணிப் பாக்குறேன்”

“தாங்ஸ் இன்பாஸ். இந்த முயற்சி சாதாரணமாக இல்லாம தீவிரமாக இருக்கனும். வீட்டுலயும் ஸ்கூலிலயும் என்னதான் கட்டுப் பாடு இருந்தாலும் வீதியில இல்ல. கூட்டம் கூட்டமர் கூடியிருந்து மாணவிங்களை கிண்டல் பண்ற கூட்டத்தாலயும் படிப்பு பாதிக்கப் படுது. படிச்சு முன்னுக்கு வரவேண்டிய ஏராளமான மாணவிங்க இன்னிக்கு புள்ள குட்டிங்களோடு குடும்பமாக இருக்கிறதுக்கு காரணமே, பல பெற்றோருங்க மனசல தன் புள்ளங்க மேல இல்லாமப் போன நம்பிக்கைதான். இதெல்லாம் இந்த வல்வால வந்த வினைங்கதான்”

“இந்த வல்வெல்லாம் படிக்கிற காலத்துலதான் தோணும். கம்பு ஊண்டுற காலத்துல காலத்துல தோணாது மிஸ்ரா” வேடிக்கையாக சொன்ன இன்பாலை நிதானமாகப் பார்த்தாள் மிஸ்ரா.

“படிக்கிற காலத்துல மட்டும்தான் கல்வியைக் கத்துக்க முடியும். கம்பு ஊண்டுற காலத்துல கல்வி கத்துக்க முடியாது என்றாள்” அதே நிதானத்தோடு.

“ஓகே... மிஸ்ரா.... உங்களுக்காக என் ப்ரண்ட் ஸோட சேந்து பேசி முயற்சி பண்றேன். இனிமே வீதியில் போற மாணவிங்களைப் பாத்து யாரும் கிண்டல் பண்ணாம இருக்க ஒரு வழி பண்றம்” போவதற்காக சைக்களை நகர்த்தும்போது மீண்டும் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“மிஸ்ரா... எக்ஸாம் முடிஞ்சதும் உங்க பேரண்ஸ் யாரையாவது பாத்து உங்களுக்கு கல்யாணம் பண்ணி வக்கத்தானே போறாங்க. அது உங்க மேல உசிரையே வச்சிருக்கிற நானாக இருக்கக் கூடாதா?”

அவள் ஏதும் பேசாமல் நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் சிந்திக்கத் துவங்கியிருந்தாள் எனப் புரிந்து கொண்ட இன்பாஸ்,

“ஓகே... மிஸ்ரா. நீங்க நல்லா யோசிச்ச முடிவை சொல்லுங்க” என கூறிவிட்டு திருப்தியுடன் அகன்று விட்டான்.

• • •

சலைதா உம்மாவை சுடுநீர் வைத்து குளிக்கச் செய்தாள் ரிலாயா. அவளது தலையை துவட்டி சகலவிதமான பணிவிடைகளையும் செய்தாள். சிறுநீர், இரத்தம் பரிசோதனை செய்து இன்ஸாலின் ஏற்றினாள். இந்த முறைகளை அஸாரிடம் கற்றுக்கொண்டு அனைத்தையும் முறைப்படி செய்து வந்தாள். குருதியின் குளுக்கோஸ் அளவு காட்டி ஒன்றை வீட்டிலேயே வைத்திருந்தான் அஸார். தாலுக் மாஸ்டரிடம் பகுதி நேர வகுப்புகளுக்குச் செல்வதால் சகல வேலைகளையும் விரைவாக முடித்தாள் அவள்.

முறைப்படி கம்யூட்டர் கற்றுக் கொண்டாள். சலைதா உம்மாவின் அனுமதியோடு அஸாரின் கம்பியூட்டரிலேயே தொடர்ந்து பயிற்சி செய்தாள். சில சந்தேகங்களுக்கு அஸாரிடம் விளக்கம் கேட்பதுண்டு. அவனும் பல விடயங்கள் பற்றி தெளிவுபடுத்துவதால் அவளால் எளிதாகப் பயிற்சி பெற முடிந்தது.

அவளிடம் அபாரத் திறமை இருந்தது. அவள் எதையும் எளிதாக புரிந்துகொண்டு பயிற்சி பெறுவதைக் கண்டு சில வேளைகளில் அஸார் திகைத்து விடுவதுண்டு.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தனது வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தம் பிறந்துள்ளதாக என்னிய ரிலாயா மிகுந்த ஆசையோடும் ஆர்வத் தோடும் தாலுத் மாஸ்டரிடம் பல விடயங்களையும் கற்று வந்தாள்.

04

நீண்ட நேரமாக மாடியின் ஜன்னல் வழியாக தொலைவில் தெரிந்த அந்த குடிசையை நோக்கியவளாக இருந்தாள் அலீமா. அதை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாஹிரா சிறு பிள்ளைபோல் ஓடி வந்து அவளது கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

“உம்மா அந்த குடிசையில் அப்படி என்ன இருக்கு?”

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள் அலீமா.

“எதுவுமே இல்ல”

“பின்னே எதுக்காக இப்படி தினமும் அந்தக் குடிசையை பாத்துக் கிட்டு இருக்கிங்க?” இப்படி அவள் வினவியதும் அலீமாவின் கணகள் கலங்கிப் போயின. துடிதுடித்துப் போனாள் மாஹிரா. ஏதும் கேட்கக் கூடாததை கேட்டு விட்டோமோ என தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

தன் தாயாரை இழுத்து வந்து சோபாவில் அமரச் செய்து, அவள் மடியில் சிறு பிள்ளையைப் போன்று படுத்துக் கொண்டாள். அவள் தலையை வருடிவிடும் அன்னையின் அன்புச் சுகத்தை அனுபவித்த வளாக வினவினாள்.

“வாப்பா கோல் பேசினாரா உம்மா?”

அவளின் தேவை தாயாரின் மன்றிலையை மாற்ற வேண்டும் என்பதுதான்.

“ஆமா. நேத்து ராவு பேசினாரு. நா எவ்வளவு சொல்லியும் கேக்காம அந்தப் பையணையும் கூட்டிக் கொண்டுதான் வருவாராம்”

“வரட்டுமே உம்மா நமக்கென்ன? அந்தப் பையனுக்கு சிலோனை சுத்திப் பாக்கணுமாம். அவன் உம்மா வாப்பா அங்கேயே செட்டிலா யிட்டதால் அவரு பிறந்த நாளிலிருந்து சிலோனுக்கு வந்ததில்லையாம். மூன்று மாசம்தானே. வந்து பாத்துட்டு போவட்டுமே உம்மா”

“எனக்கென்னமோ அவன் வர்த்து சரின்னு தோணலம்மா”

அதற்கு மேல் எதுவுமே பேசவில்லை மாஹிரா. அவள் மடியில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுடைய அன்னை இவளுக்குப் புரியாத புதிராகவே தோன்றி னாள். அமைதியான அந்த முகத்தில் ஆர்ப்பாட்டமில்லாத ஒரு சின்ன புன்னகையைத் தவிர பெரிதாக ஒரு சந்தோஷத்தை அவள் இலேசில் காண்பதேயில்லை. சாந்தமான அந்த பார்வைக்குள்ளஞ்சு அதற்குள் மறைந்திருந்த பாசத்திற்குள்ளஞ்சு தினம் தினம் நெகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள் மாஹிரா.

அடுத்த அன்னையரைப் பார்க்கும்போது இவள் மிகவும் வித்தியாச மாகத் தெரிகிறாள். அடுத்த அன்னையர்கள் மகள் ஒருத்தி வயதுக்கு வந்து விட்டால் வீட்டுப் பொறுப்பும் வர வேண்டும் என்பதற்காக வீட்டு வேலைகளையும் தம் வேலைகளையும் செய்யச் சொல்வதைக் கவனித்திருக்கிறாள். ஆனால் அவள் அப்படியல்ல. மாஹிராவுக்கு ஒரு வேலை செய்யக் கொடுக்க மாட்டாள். உண்ணும்போது ஊட்டி விடுவாள். குளித்தாலும் கூட தலை துவட்டி விடுவாள். இப்படித்தான் எல்லாவற்றிலும். இன்னும் இவள் ஒரு குழந்தை என்றே எண்ணுகிறாள் போலும்.

முன்பெல்லாம் இது ஒரு தொல்லையாகத் தோன்றினாலும் காலப் போக்கில் இது அவளின் ஈடற்ற அன்பின் வெளிப்பாடுதான் என்பதை

உணர்ந்த மாஹிரா அவளுக்கேற்றவாறு, அவளுடைய உள்ளத்தை நோகடிக்காதவளாக நடந்து கொண்டாள்.

மாஹிரா பெரும் பணக்காரி. ஆயினும் எளிமையான வாழ்வை ஊட்டி வளர்த்தாள் அலீமா. மிஸ்ரா நடும்பத்தை சேர்ந்தவள். ஆனால் ரிலாயாவோ ஒரு ஏழைப்பெண். ஒரு காலத்தில் சலைதா உம்மாவின் கணவரான நஸீர் ஹாஜியாரிடம் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார் ரிலாயாவின் தந்தை, அவர் மறைவுக்குப் பின் அவர்களின் நிழலிலேயே வாழுத் தொடங்கினர். தாயும் மகளும் நஸீர் ஹாஜியாரின் மறைவுக்குப் பின்னாலும் எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி சகலவித உதவிகளையும் சளைக்காமல் செய்து வந்தனர். சலைதா உம்மா அவர்களின் தோட்டத்து வீட்டிலேயே தங்க வைத்திருந்தாள். சம்மா உதவிகளைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பாததால் அவர்களின் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வாள் ரிலாயாவின் தாயான ஆழினா.

நடக்க சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தன் அன்னையை தன் கைகளால் தாங்கியபடி முற்றத்தில் நடக்கச் செய்து கொண்டிருந்தான் அஸார். மற்ற வேலைகளில் ஈடுபட மனமின்றி அக்காட்சியை கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ரிலாயா.

அவள் உள்ளத்தில் நெகிழிச்சி. மனதிற்குள் பறக்கத் துடிக்கின்ற பல்லாயிரம் பட்டாம்பூச்சிகளை பறக்கவிடாமல் தடுத்து வைத்திருந்தாள் அவள். அதற்குக் காரணம்...

தகுதி!

தாழ்வு ஏழ்மை!

தனது ஏழ்மை!

சில பொழுதுகளில் அந்தப் பட்டாம்பூச்சிகள் அவளையும் மீறி பறந்து விடுகின்றன. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு மீண்டும் அவைகளை அடைத்து வைப்பாள்.

ஆம்! அது அவளுடைய ஆசைகள்...

அது அவளையும் மீறிப் போய்விடக் கூடாது என்பதில் மிக மிகத் தீவிரமாக இருந்தாள்.

தன் அன்னையின்மீது அளவு கடந்த அன்பைப் பொழிகின்ற அஸாரைப் பார்க்கும்போது இதுபோன்ற ஓர் அன்புள்ளாம் கொண்டவர் எதிர்காலத்தில் தனக்குத் துணைவராகக் கிடைத்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு.

அந்த எண்ணங்கள் வளர்ந்து...

அது இவராக இருக்கக் கூடாதா என்று ஏங்க வைத்து விட்டது.

சலைதா உம்மாவுக்கு பணிவிடை செய்கின்ற ஒவ்வொரு பொழுது களிலும் அவள்மீது சலைதா உம்மா காட்டுகின்ற பரிவையும் பாச்தை யும் நினைக்கும்போது...

இதுபோன்ற உண்மையான உள்ளங்களை எங்கே தேடுவது; இவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தே காலம் கழித்துவிடலாமே என்று எண்ணுவாள்.

பிறகு, இதெல்லாம் தகுதிக்கு அப்பாற்பட்ட கற்பனைகள் என்று தன்னையே கட்டுப்படுத்திக் கொள்வாள்.

வளரவிடக் கூடாது என்று அவள் கட்டுப்படுத்த நினைக்கும்போது அது அவளையும் மீறி வளர்ந்து கொண்டு போனது.

அப்படியொரு எண்ணம் அவள் உள்ளத்தில் இருப்பது தெரிந்தால் அவர்கள் முகத்தில் எப்படி விழிக்க முடியும். குற்ற உணர்வு அவளை வதைத்தது. முடியுமானவரை அவன்மீது படியும் அவளது பார்வையை கட்டுப்படுத்த முயன்றாள்.

அடிக்கடி தோற்றுப் போனாள்!

அஸார் வீட்டில் இருக்கும் வேளைகளில் அங்கு வருவதை முடிய மான வரை குறைத்துக் கொண்டாள். தவிர்க்க முடியாத நேரங்களில் மட்டுமே வந்து போனாள்.

“எதற்குமே கொடுத்து வைக்காதவள் நான்...

நான் ஒரு துரதிஷ்டக் கட்டை. வாப்பா இல்ல... வசதி இல்ல... நிறைய படிக்கிறதுக்கு ஆசைப்பட்ட தேன். அதுவும் நடக்கல்ல...

இப்போ எதுக்கு இவ்வளவு பெரிய ஆசை? வரக் கூடாது. என்னைப்போல தரித்திரம் பிடிச்சவருக்கெல்லாம் இந்த மாதிரி ஆசைங்க வரவே கூடாது”

இப்படி அவள் உள்ளாம் கதறி அழுத்து.

“ரிலாயா...”

அஸார்தான் அழைத்தான். திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். கண்களை அவசரமாக துடைத்துக் கொண்டாள். மீண்டும் அவன் அழைக்கவும் அவன் முன்னால் வந்தாள்.

“உம்மாவை இதே மாதிரி நடக்க வைக்க முடியுமா?”

அவள் முற்றத்துக்கு இறங்கி வந்து சலைதா உம்மாவை தாங்கிப் பிடித்துக் கொள்ளவும் அவளிடம் விட்டு விட்டு விட்டுக்குள் சென்றான் அஸார்.

இன்னும் சிறிது நேரம் நடக்கச் செய்து விட்டு முற்றத்து இருக்கையில் அமரச் செய்தாள் ரிலாயா.

“என்னால் உனக்கும் கல்லடமாப் போயிருச்சேம்மா?”

“இல்ல ஆண்டி இதைவிட எனக்கு என்ன வேல இருக்கு?”

“என்னை திருப்புதிப்படுத்துறத்துக்காகத்தானே சொல்லே?”

“சத்தியமா இல்ல”

ஏற்கனவே கலங்கிப் போயிருந்த விழிகள் மீண்டும் கலங்கிப் போனது. பதறிப் போனாள் சலைதா உம்மா.

அவருக்கு தெரியாத ரகசியம்

“என்னம்மா ரிலாயா... என்ன நடந்துச்சு; இப்ப எதுக்காக அழேரே”

அவளைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு கதறி அழ வேண்டும்போல் தோன்றியது ரிலாயாவுக்கு. மிகச் சிரமப்பட்டு தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டாள்.

“இல்ல ஆண்டி தடுமல் தலைப்பாரம்... காச்சல் வர்ர மாதிரி இருக்கு”

கண்களைத் துடைத்தாள் துடித்துப் போனவளாக.

“அஸார்.... மகன் அஸார்” என அவசரமாக அழைத்தாள் சுலைதா உம்மா.

“என்னம்மா என்னாச்சி?”

ரிலாயாவின் நெற்றியில் கை வைத்தபடியே சூறினாள் சுலைதா.

“ரிலாயாவுக்கு சுகமில்ல. காச்சல் மாதிரி இருக்காம். ஏதாவது மருந்து குடுங்க மகன்”

அஸார் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையை நேரிடையாக சந்திக்கும் திராணியை இழந்து நின்ற ரிலாயா தன் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னாச்சி ரிலாயா?”

“ஓண்ணுமில்ல”

“காச்சல் புடிச்சிருக்கா?”

“இல்ல. வேசாத்தான்”

“உம்மாவை அழைச்சிக்கிட்டு உள்ள வாங்க செக் பண்ணி மருந்து தர்றேன்.”

“வேணாம். நா வீட்டுக்குப் போறேன்.”

சொல்லிவிட்டு தன் வீட்டை நோக்கி விரைந்து நடந்தாள் ரிலாயா.

எதுவும் புரியாமல் அவள் செல்வதை திகைப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் இருவரும். காய்ச்சல் அவள் உடம்பில் அல்ல; அவள் உள்ளத்தில் என்பதை இருவரும் அறிந்திருக்க நியாயமில்லையே.

05

தலைகால் புரியாத சந்தோஷத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள் மாஹிரா. ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் இம்முறை இலங்கைக்கு வந்திருந்தார் அவளின் தந்தை ரவீத். முன்பெல்லாம் இரண்டு ஆண்டு களுக்கு ஒருமுறை ஒரு மாத விடுமுறையில் வருவாராம். இம்முறை ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னால் மூன்று மாத விடுமுறையில் வந்திருந்தார்.

அவளுக்கு ஏராளமான பரிசுப் பொருட்களும் வாங்கி வந்திருந்தார். அவை அனைத்தையும்விட அவர் கொண்டு வந்திருந்த கம்பியூட்டரில் தான் அவளின் கவனம் லயித்தது.

தாலுக் மாஸ்டரிடம் கணினி கற்று வந்ததால் அதன் விபரங்களை அவள் ஓரளவு அறிந்திருந்தாள்.

நாள் முழுவதும் அந்தக் கம்பியூட்டர் முன்னாலே அமர்ந்து அதை இயக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“கென் ஜீ ஹெல்ப் யூ?”

குரல் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தாள். புன்னகையுடன் நின்றிருந்தான் பர்ஹான்.

“நோ... தேங்ஸ்”

“சிலோனை சுத்திப் பாக்க ஆசையிலே வந்தேன். ஆனா இந்த வீட்டுலேயே அடைச்சிட்டாரு அங்கிள், அதான் உங்க வாப்பா. அட்லீஸ்ட் இந்த ஊரையாவது சுத்திப் பாக்கலாமா?”

“அதுக்கென்ன பாக்கலாமே”

“வாங்க போவலாம்”

அதிர்ந்தாள் மாஹிரா.

“என்ன, நானா...?”

“ஆமா! நீங்கதான்”

“என்னால் முடியாது” மென்று விழுங்கினாள்.

“ஏன் பயமா?”

“இல்ல... நா... நா...” தடுமாறினாள்.

“என்ன பாத்தா பயப்படுற மாதிரியா இருக்கேன்?”

அவர்கள் பின்னால் வந்து நின்றார் ரஷீத்.

“மகள் மாஹிரா... தம்பியோட போய் ஊரை சுத்திக் காட்டிட்டு வாம்மா. எனக்கு ரொம்ப டயடா இருக்கு”

“இல்ல... வாப்பா...” அவள் தயங்குவது புரிந்தது.

“இந்த ஊர் ஏதும் சொல்லுமோன்னு பயப்படுறியாம்மா? இந்த ஊர் உலகத்தப் பத்தியெல்லாம் பயப்பட்டுக்கிட்டிருந்தா யாராலயும் வாழ முடியாது மக. எங்க மனசுக்கு சரின்னு படுறதை நாங்க செஞ்சா போதும்.”

மாஹிரா எதுவும் பேசாமல் புறப்பட்டுச் சென்றாள் பர்ஹானோடு.

“ரெண்டு பேரையும் எங்க அனுப்பி வச்சீங்க?” அலீமா வந்து கேட்டாள்.

“ஊரை சுத்திக் காட்டத்தான்”

“அதுக்கு நீங்க போயிருக்கலாமே. எதுக்காக ஒரு கொமரு புள்ளை அவனோட தனியா அனுப்பினேங்க? நா எங்க புள்ளை அப்படியா வளர்த்தேன்?”

“இது ஒரு சின்ன விஷயம். எதுக்காக பெரிசபடுத்துறே? இதெல்லாம் இப்போ சர்வ சாதாரணம்”

“அதெல்லாம் நகரத்துலதான்; கிராமத்துல இல்ல. நீங்க எதைப் பத்தியும் பாரதாரங்களை யோசிக்கிறதில்ல. அதனால்தான் அந்த பையனை சிலோனுக்கே கூட்டடிக்கிட்டு வர வேணாம்னு சொன்னேன். நீங்க அதையும் கேக்கல்ல”

“எங்க மகள் மேல உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா அலீமா?”

இருக்கு. நிறையவே இருக்கு. ஊர் உலகத்தைப் பத்திக் கூட நான் பெரிசா கவலைப்படுற்றில்லை. ஆனா, எங்க மார்க்கத்தின் வரையறைங் களையாவது நாங்க மதிச்ச வாழ வேணாமா?”

08

ரிலாயா தீவிரமாக படிப்பில கவனம் செலுத்தினாள். தனது எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக பெருமளவில் பிரயத்தனப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நடக்காத ஒன்றைப் பற்றி நினைப்பதில் என்ன பலன்? இறைவா என் எண்ணங்களை கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலைத் தா என இறைவனிடம் வேண்டினாள்.

ஆசையோடும் ஆர்வத்தோடும் அவள் பள்ளிக்கூடம் சென்று வந்த நாட்களை இன்னும் அவளால் மறக்க முடியவில்லை. இன்று அவளோடு கல்வி கற்ற தோழியரெல்லாம் உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவளுடைய நினைவுகள் மீண்டும் கடந்த காலத்திற்குத் தாவியது.

அன்று ஒரு நாள் தன் புத்தகங்களை அடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் போது ஏதோ ஒன்று கீழே விழுந்தது. அதை அவள் குனிந்து எடுக்கும் போது அவள் தாய் ஆமினாவும் அந்த இடத்துக்கு வந்தாள்.

“என்ன புள்ள அது?”

“தெரியலம்மா”

அதை எடுத்துப் பிரித்தாள். அது ஒரு கடிதம்.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

அன்புள்ள ரிலாயாவுக்கு!

உங்கள் அழகு என்னை ஒரு பைத்தியக்காரனாக ஆக்கி விட்டது. படிப்பில் என்னால் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. உண்ணும்போதும் உறங்கும்போதும் உங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறேன். பல தடவைகள் என் உள்ளத்தை உங்களிடம் கூற முயற்சி செய்தேன். பல தடவைகள் உங்கள் பின்னால் வந்தேன். ஒவ்வொரு தடவையும் என்னை அலட்சியம் செய்கிறீர்கள். இப்படியே போனால் எனக்கு பைத்தியம் பிடித்து விடும். இனிமேலும் எனக்குப் பொறுமையில்லை. என்னை உங்களுக்கு பிடித்திருக்கிறது என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள். அது போதும் எனக்கு. அந்த வார்த்தைகளிலேயே நான் உயிர் வாழ்வேன். பள்ள் ரிலாயா இக்கடிதத்தை அலட்சியம் செய்யாதீர்கள்.

உங்கள் பதிலுக்காக காத்திருப்பேன்.

இப்படிக்கு,

உங்கள் மீது உயிரையே வைத்திருக்கும் அர்ஷாத்

அக்கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு நிமிர்ந்த ரிலாயாவின் கண்களில் கண்ணீர். உடம்பில் பதற்றம். அருகில் நிற்கும் அன்னை தன்னை தவறாக நினைத்து விடுவாளோ என்ற பயம்.

அவளிடமிருந்த அக்கடிதத்தை வாங்கினாள் ஆமினா. படித்துப் பார்த்தாள்.

“யார் இந்தப் பொடியன்?”

“லாஹிர் ஹாஜியாரோடு இளைய மவன். ஏலெவல் படிக்கிறார்”

“உன் பின்னால சுத்துறானா?

“ஓ உம்மா. தினமும் இதே தொல்லைதான். நிம்மதியா ஸ்கலுக்கு போயிட்டு வர முடியலை”

“பணக்கார வீட்டுப் புள்ளங்களுக்கு இதுதான் வேலயா போச்சி. ஏழைங்கண்ணா விளையாட்டுப் பொம்மைங்கன்னு நினைச்சுக்கிட்டு

இருக்காங்க. இதை கட்டாயமா ஸ்கூல் பிரின்ஸிபல்கிட்ட சொல்லனும். தொடரவிட்டா உனக்குத்தான் மகள் கெட்ட பேர் வரும்.”

“வேணாம்மா, ப்ளீஸ். இது அவருக்கு கடைசி வருஷம். இதோடு அவர் படிப்பு முடிஞ்சி போயிடுவார். அதுக்கப்படுறம் எந்தத் தொல்லை யும் இருக்காது. அதுக்காகத்தான் நானும் பொறுமையாக இருக்கேன். இதை பிரின்ஸிபல்கிட்ட சொன்னா உடனே அவரை ஸ்கூலை விட்டே விலக்கி விடுவார். அவர் ரொம்ப கண்டிப்பானவர். அதுக்கப்படுறம் அவரால் எக்ஸாம் எழுத முடியாம் போயிரும்மா. இவ்வளவு காலம் கண்டப்பட்டு படிச்ச படிப்புக்கே அர்த்தம் இல்லாம் போயிரும்மா.”

“அப்படி செஞ்சாதான் மக இது போல அறிவு கெட்ட பொடியன் களுக்கெல்லாம் புத்தி வரும்”

“வேணாம்மா விட்டுடுங்க. அவர் தப்பு செஞ்சதுக்காக அதே தப்பை நாங்களும் செய்ய வேணாம். பாவம்”

“பணத் திமிருல உன் வாழ்க்கையோட விளையாட நினைக்கிறான். அவனைப் போய் பாவம் பாக்கிறியா?”

“எல்லாத்துக்கும் நா கவனமா இருந்திட்டா சரிதானேம்மா”

“ஆமா மக. நீ சொல்றதும் சரிதான். எதுக்கும் நீ ரொம்ப கவனமா இரு”

“இந்த மாதிரி பிரச்சினைங்களால் நிறைய புள்ளைங்களோட படிப்பு பாதிப்படைஞ்சிருக்கு. எனக்கும் பயமா இருக்குதும்மா. எனக்காக அல்லாஹ்கிட்டதுவா செய்ந்க. நான் நிறைய படிக்கணும்... கெம்பஸ் போகணும்... ஒரு டாக்டரா ஆகி இந்த ஊருக்கே சேவை செய்யணும்... உங்களை ராணி மாதிரி வசதியா வச்சி என் கண் குளிர பாக்கணும். இதுதான் என்னோட லட்சியம்.”

“எதுக்கும் கவலைப்படாத மகள். அல்லாஹ் எங்களைக் கைவிட மாட்டான்.”

இந்த சம்பவம் நடந்து ஒரு வாரம் கூட ஆகவில்லை.

ஒரு நாள் கடும் கோபத்தோடு வந்தார் மாமா. அதுதான் ஆயினாவின் தம்பி ஆதில்.

“தாத்தா நா உங்களுக்கு படிச்சி படிச்சி சொன்னேன். பொம்புளப் புள்ளைங்களுக்கெல்லாம் எதுக்கு அதிக படிப்புன்னு. நீங்கதான் கேக்கல்லு”

“என்ன தம்பி. இப்போன்ன நடந்திச்சன்னு இப்படி குதிக்கிறீங்க?”

“எது நடக்கல? நடக்கக்கூடாததெல்லாம் நடந்து முடிஞ்சி போச்சி. உங்க மக ரிலாயா லாஹிர் ஹாஜியாரோட மகனோட ஆடுறான்னு ஊரெல்லாம் சிரிக்குது. இதுக்காகத்தான் ஸ்கலுக்குப் போறாளா? அதைவிட நஞ்சு குடிச்சிட்டு சாகலாமே. சந்தி சிரிக்க வச்சிட்டா பாவி. ரோட்டுல தலை நிமிர்ந்து நடக்க முடியல. மானமே போச்சி”

அவர் கோபத்தோடும் கடுப்போடும் ஊரையே கூட்டுமளவிற்கு கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆயினாவுக்கு தலை சுற்றியது.

ஆதிலின் கூச்சலில் அக்கம் பக்கத்தவர்களும் எட்டிப் பார்த்தனர். ஆயினாவுக்கு வெட்கத்தில் உயிரே போய்விடும் போல் தோன்றியது.

“சொல்லுங்க தாத்தா... இதுக்குத்தானே உங்க மகளை படிக்க வச்சீங்க. இப்போ உங்களுக்கு சந்தோசமா?”

“தம்பி ரோட்டுல நின்னு கத்தாதீங்க. எல்லாரும் பாக்குறாங்க”

“பாக்கட்டுமே. ஊருக்கே தெரிஞ்ச விசயம்தானே. பெரிய இடத்துல மாப்புள்ள வேணும். ஆனா சீதனம் குடுக்க வக்கில்ல. அதுக்குத்தானே இந்த ஏற்பாடு? இப்படியெல்லாம் மானங் கெட்டுப் போய் வாழ்னுமா?”

இப்போது ஆயினாவுக்கும் கோபம் வந்தது.

“போதும் நிறுத்துங்க. என் மகள் ஒன்னும் யாரோடு பின்னாலயும் ஓடல்ல. அந்த பொடியன்தான் இவ பின்னால சுத்துறான்”

“இதைப் போய் நம்பச் சொல்ரீங்களா தாத்தா? அவன் நினெச்சா ஒண்ணுக்கு ஆயிரம் குட்டிங்களை வேணும்னாலும் எடுப்பான். அந்தளவுக்கு செல்வாக்கு இருக்கு. போயும் போயும் இந்த ஏழைக் கிட்டயா சுத்தப் போறான்?”

அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் ஆமினா.

“பொய்ன்னா இந்த கடிதத்தை படிச்சப் பாருங்க. உங்களுக்கே புரியும்”

கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்த ஆதில் அடுத்த கணமே காணாமல் போனார்.

அன்று இரவு...

லாஹரி ஹாஜியார் வீட்டில் கோலாகலமாக விருந்து உபசாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அவருடைய இளைய மகள் தஸ்லீமாவுக்கு திருமணம் நிச்சயிப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது. வண்டன் மாப்பிள்ளை. விருந்தினர்களாக உறவினர்களும் நண்பர்களும் இன்னும் ஏராளமான முக்கியஸ்தர்களும் நிறைந்திருந்தனர். வீடே அமர்க்களாப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் வெளியே இடியென முழங்கியது அந்த முரட்டுக் குரல்.

“டேய் ஹாஜியார்... வெளியே வாடா...”

மாடியிலிருந்து ஏராளமான தலைகள் வெளியே எட்டிப் பார்த்தன. வீட்டிலிருந்தவர்கள் வெளியே வர லாஹரி ஹாஜியாரும் சேர்ந்து வந்தார். அக்கம் பக்கத்து வீட்டார்களும் வெளியே தெரிந்தனர்.

“ஆதில் மரியாதையா பேசு” அதட்டலோடு அருகில் வந்தார் லாஹரி ஹாஜியார்.

“உனக்கெல்லாம் எதுக்கு மரியாத. ஊர மேய்றதுக்கெல்லாம் புள்ள பெத்து விட்டிருக்கியே...”

“இதோ பார் ஆதில். எதுவானாலும் வீட்டுக்குள்ள வந்து அமைதியா பேச. இல்லைன்னா காலையில வந்து பேச. என் மகனோட கல்யாண நிச்சய நாள் நடந்துகிட்டு இருக்கு. எல்லாரும் பாக்கிறாங்க”

“பாக்கட்டும். நல்லா பாக்கட்டும். உங்க மகனோட கெட்டித்தனத்த எல்லாரும் தெரிஞ்சுக்கட்டும்”

“தயவு செய்து மெதுவா பேச ஆதில்”

அவர் கெஞ்சலோடு கேட்டுக் கொண்டபோதும் எதையும் சட்டை செய்யாமல் அவரை அவமானப்படுத்துவதிலேயே குறியாக இருந்தார் ஆதில்.

“ஏழைப் பொண்ணுண்ணா அவ்வளவு இளக்காரமா உங்க மகனுக்கு? கேக்க ஆளில்லைன்னு நினைப்பா? நா இருக்கிறேன். என் தாத்தா மகனுக்கு எதும் நடக்க நா விட மாட்டேன். எங்க கூப்பிடுங்க உங்க மகன். நாலு கேள்வி கேட்காம நா போகப் போற்றில்லை. எதுக்காக இப்படி கேடுகெட்டு அலைறான் உங்க மகன்?”

ஆதிலின் வார்த்தைகளால் ஆக்திரத்தின் எல்லையில் இருந்தார் ஸாஹிர் ஹாஜியார்.

“என் மகன் ஒன்றும் நீ நினைக்கிற மாதிரி ஆளில்ல. ஏதோ தப்பா நினைச்ச வந்திருக்கே”

“உங்க மகனை ஒன்றும் தெரியாத பச்சப் பாலகன்னு நினைக்கிறீங்களா? இல்ல ஹாஜியார். உங்க பேரைக் கெடுக்க வந்த பிசாக அவன்”

“மரியாதையா இந்த இடத்தை விட்டுட்டுப் போறியா? பொலிஸை கூப்பிடவா?”

“கூப்பிடுங்க... தாராளமா கூப்பிடுங்க. அவங்களும் வந்து உங்க

மகனோட பொறுக்கித்தனத்தை பார்க்கட்டும். வல் லெட்டார் எழுதுறானாம் வல் லெட்டார். இதோ பாருங்க.”

அவர் முகத்தில் வீசி எறிந்தார் ஆதில். அக்கடிதம் அவர் முகத்தில் பட்டுக் கீழே விழுந்தது. பொறுமையிழுந்து அதை வாசித்தார் லாஹிர் ஹாஜியார்.

கண்கள் இரண்டும் இரத்தக் கலாரில் சிவந்து போனது. சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்ற கூட்டத்தைப் பார்த்தார். தன் உயிரைவிட சுய கெளரவத்தை உயர்வாக மதித்துப் பாதுகாத்து வந்தவர் அவர். எல்லாம் ஒரு நொடியில் துகள் துகளாக சிதறிப் போனதுபோல் தோன்றியது. உயிரே போய் விட்டது போன்ற ஒரு பயங்கர உணர்வு. கண்களில் காட்சிகள் யாவுமே சில கணங்கள் மறைந்து விட்டுத் தெரிந்தன. தலைக்குள் ஏதோ செய்வதைப் போன்ற உணர்வு. தொடர்ந்து ஆதில் ஏதேதோ சொல்லி கத்திக் கொண்டிருந்தார். மக்கள் சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இப்போது அவை எதையும் அவர் லட்சியம் செய்யவில்லை. மிக வேகமாக மாடிக்கு வந்தார். நடந்ததைக் கண்டு பீதியடைந்து நின்ற அர்ஷாதின் மீது அவருடைய கோபம் ஆத்திரம் அவமானம் யாவுமே தாவியது. அவர் கண்களில் பிரதிபலித்த அப்படியொரு அவமானத்தை அவன் இதுவரை கண்டிருக்கவில்லை. இடுப்பில் இருந்த பெஸ்ட்டை கழற்றி எடுத்தார். தனது ஆத்திரம் தீரும் வரை அவனை ஓங்கி ஓங்கி அடித்தார். காதலின் விபரீதம் இப்படித்தான் இருக்குமென அவன் நினைத்துப் பார்த்த தில்லை. அந்த அடியின் சத்தம் கேட்டு மற்றவர்கள் ஓடி வருமுன் அவன் ஏராளமான அடிகளை வாங்கி முடித்திருந்தான்.

அவன் சட்டை கிழிந்து உடம்பின் வெடிப்புக்களில் இருந்து இரத்தம் வடிந்தது. எல்லோரும் அவரைத் தடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டிராவிட்டால் அன்று அவன் உயிர் பிழைத்திருப்பானா என்பதும் சந்தேகம்தான். அவன் தாயார் ரவியா உம்மா ஓடிவந்து அவனைக் கட்டிக் கொண்டு கதறி அழுதாள்.

“யாரோ சொல்றதைக் கேட்டுட்டு ஒரு மிருகத்தை அடிக்கிற மாதிரி அடிச்சிருக்கிங்க. நீங்க ஒரு மனுஷனா?”

“போச்சுட... எல்லாமே போச்சு. உன் மகனால் என் மானம் மரியாதை கெளரவும் எல்லாமே போச்சு. இனிமே எவன் என்னை மதிப்பான்? எல்லாரும் காறித் துப்புவானுங்களோ. இப்படி ஒரு மகன் எதுக்கு? உச்ரோட இருக்குற்றதைவிட செத்துத் தொலையட்டும். நிம்மதியாவது மிஞ்சும்”

அந்த வார்த்தைகளின் கொடுரத்தை உணராதவராக ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டு போனார் லாஹிர் ஹாஜியார்.

அந்த ஓவ்வொரு வார்த்தைகளும் தேன் கொட்டிய விஷம் போல் அங்ஷாத்தின் இதயத்திற்குள் இறங்கிக் காயப்படுத்தின.

உடல் முழுவதும் வெடிப்புக்கள் தெரிந்தன. அவை யாவிலும் இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அவைகளைக் கண்டு துடித்துப் போனாள் ரவியா உம்மா.

உடம்பு முழுவதும் வீங்கிப் போனது. கடும் வேதனை காரணமாக அவனுக்கு ஜாரம் வந்தது. எது நடந்த போதும் அவனை ஏற்றுத்தும் பார்க்கவில்லை லாஹிர் ஹாஜியார். இது அவனுக்கு கடும் விரக்தியை ஏற்படுத்தியது. அவனுடைய உடலின் வேதனைகளைவிட உள்ளத்தின் வேதனை கடுமையாக இருந்தது.

அந்த வேதனையும் விரக்தியும் அவனது வாழ்க்கையையே திசை மாற்றும் என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

07

அன்று காலையில் எதையுமே அறிந்திராத ரிலாயா பாடசாலைக்குச் சென்றாள். பாடசாலையிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்களிலும் சூட்டம் சூட்டமாக மாணவர்கள் குழப்பத்துடன் தெரிந்தார்கள்.

வேறு ஏதாவது பிரச்சினையாக இருக்கலாம் என எண்ணினாள். ஆனால், அவள் வருவதைக் கண்டதும் சில மாணவர்கள் அவளிடம் ஒடி வருவதைக் கண்டாள். வந்தவர்கள் அவளைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டார்கள்.

“நீ என்ன பெரிய தேவதைன்னு நினைப்பா...?”

அவள் அதிர்ந்து நின்றாள்.

“அழகுராணின்னு திமிரா உனக்கு. நீ ஒரு வேலைக்காரியோடு மவள். உனக்கெல்லாம் எதுக்குடி இவ்வளவு பெரிய ஆணவம்?”

இப்படி ஆஞ்சகொரு கேள்விகளைக் கேட்டனர். அவருக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

ஒருநாளும் இல்லாதவாறு இவர்கள் இப்படி செயற்படுவது அவருக்கு மிகவும் வியப்பாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது. அழகை அழகையாக வந்தது.

அவருக்கு தெரியாத ரகசியம்

“பிடிக்கலைன்னா பிடிக்கலைன்னு விலகிப் போயிருக்கணும். பின்னே எதுக்கு உன் ரெளடி மாமாவை ஏவி விட்டனும்?”

அவருக்கு எங்கோ உறைத்தது.

“எ..ஞ..ஞ.. என்ன சொல்றீங்க...?” தடுமாறியபடி வினவினாள்.

“போதும், நடிச்சதெல்லாம் போதும்” என்று கூச்சலிட்டான் ஒரு மாணவன்.

“இல்ல, சத்தியமா எனக்கு எதுவுமே தெரியாது”

“அங்ஷாத் சாகக் கெடக்குறானே! அதாவது தெரியுமா?”

“என்ன சொல்றீங்க? அவருக்கு என்னாச்சி?”

அப்போதுதான் பாடசாலைச் சுவர்களிலெல்லாம் அவளைப் பற்றி அநாகரிகமான முறையில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டாள் அவள் இதயம் ஒரு கணம் நின்று விட்டதைப் போன்று உணர்ந்தாள்.

உயர்தர மாணவர்களெல்லாம் பாடசாலை வளாகத்தையே திணறச் செய்து கொண்டிருந்தனர். பாடசாலை ஆசிரியர்களாலும் அதிபராலும் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்த இடமே அல்லோலகல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ரிலாயாவை பாடசாலைக்குள் நுழைய விடாமல் பல மாணவர்கள் தடுத்துக் கொண்டு நின்றனர். ரிலாயாவை அந்தப் பாடசாலையை விட்டு நீக்க வேண்டுமென்று எல்லோருமாக கோரிக்கை விடுத்தனர். அதிபரால் எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாமல் இருந்தது.

ரிலாயா ஒரு திறமையான மாணவி. அதனால் அவளை நீக்க அவருக்கு மனம் வரவில்லை. ஆனால்... அந்தக் கலவரத்தை நிறுத்த வேண்டுமென்றால் அவருக்கு வேறு வழியும் இருக்கவில்லை.

சக ஆசிரியர்களை அழைத்து அதிபர் ஆலோசனை நடத்தினார்.

ரிலாயா பெரும் குற்றக்காரியாகவே எல்லோருக்கும் தெரிந்தாள். கடைசியில் அந்தப் பாடசாலையை விட்டு ரிலாயா நீக்கப்பட்டாள். பல மாணவிகள் அவளுக்காக பணிந்துரை செய்தனர். அவை எதுவுமே எடுப்பதில்லை.

அந்தக் கலவரத்தை நிறுத்த வேண்டும் என்பதே அங்குள்ளவர்களின் பிரதான நோக்கமாகத் தெரிந்தது.

ஆக்திரம் ஒருபுறம்; அவமானம் மறுபுறம்!

எப்படி நடந்து வந்தோம் என்றே தெரியாமல் வீடுவரை நடைப் பிணமாக வந்து சேர்ந்த ரிலாயா புத்தகங்களை விட்டுக்குள் வீசியெறிந்து விட்டு வீட்டின் பின்புறத்திலிருந்த பாழைடைந்த கிணற்றை நோக்கி ஓடினாள். வீட்டுக்குள் புத்தகங்கள் சிதறி வீழ்வதைக் கண்ட ஆமினா வெளியே ஓடி வந்தாள். ரிலாயா கிணற்றுப் பக்கம் ஓடுவதைக் கண்டு சூச்சலிட்டபடியே அவளும் பின்னால் ஓடினாள்.

அவளின் சூச்சல் கேட்டு அக்கம் பக்கத்தவர்களும் பின்னால் ஓடினார்கள். கிணற்றுச் சுவரில் ஏறி கிணற்றுக்குள் விழுப்பு போனவளை மிக வேகமாக ஓடிவந்து, இழுத்தெடுத்து தடுத்து நிறுத்திய ஆமினா அவள் கண்ணத்தில் பளார் பளார் என்று மாறி மாறி அறைந்தாள்.

“நீ நரகவாதியா சாகுரத்துக்காகவா இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தேன்?” கடும் கோபத்தோடு அவளைக் கண்டித்தாள் ஆமினா.

அன்னையின் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு கதறி அழுதாள் ரிலாயா. அவளுடைய தோழிகள் வந்து சேர்ந்தனர். நடந்தவைகளை ஆமினாவுக்கு விபரித்தனர்.

“எது நடந்திருந்தாலும் தற்கொலை பண்ணிக்கிற அளவுக்கு முட்டாள் தனமான முடிவுக்கு வந்திருக்கக் கூடாது. தற்கொலை பண்ணிக்குறவங்க ஞக்கு விமோசனமே கிடைக்கிறதில்லை. அவங்களுக்கெல்லாம் நரகம் தான் இருப்பிடம். யுத்தக்குல கலந்து கொண்ட ஒரு ஸஹாபி, கடுமையாகக் காயப்பட்டு அந்த வேதனையை தாங்கிக்க முடியாம தற்கொலை

பண்ணிக்கிட்டாங்க. அவங்களை நரகவாதின்னு எங்க நபியே சொல் விட்டாங்க. ஒரு ஸஹாபிக்கே அந்த நிலைன்னா எங்கள் மாதிரி பாவப்பட்ட ஜென்மங்களுட நிலை என்னவாயிரும்?”

“என்னை மன்னிச்சிடுங்கம்மா. எனக்கு என்ன செய்றதுன்னே தோணாமப் போச்சி”

“ஆமா ஆன்டி! அங்க நடந்த கொழுப்பத்துல என்ன செய்றது, எது செய்றதுன்னு ஒண்ணுமே புரியலை. எவ்வளவு ஆசைகளோடயும் லட்சியங்களோடயும் படிச்சிட்டு இருந்தா ரிலாயா. அவட படிப்பு கெட்டுட்டதும் எங்களாலேயே தாங்க முடியல.”

“படிக்கலைனா என்னம்மா, அதுக்காக உசரையே விட்டுடனுமா? படிச்சவங்க எல்லாருமே அறிவாளிங்களும் இல்ல. படிக்காதவங்க எல்லாரும் முட்டாள்களும் இல்ல. படிக்காத எத்தனையோ பேர் எவ்வளவோ நல்ல காரியங்களைச் செய்றாங்க. பட்டப் படிப்ப முடிச்சிட்டு எத்தனையோ பேர் மிருகத்தனமாக வாழ்ந்து கொண்டி ருக்காங்க. இன்னும் எத்தனையோ சொல்லலாம். வாழ்க்கைக்கு படிப்பு முக்கியம்தான். அதுக்காக படிப்பு இல்லைன்னா உசரையே விட்டுற னும்னு அவசியம் கிடையாது.

“வேற ஒரு ஸ்கூல்லயாவது சேத்து எப்படியாவது ரிலாயாவோட படிப்பைத் தொடரலாமே ஆன்டி” மிஸ்ரா கூறினாள்.

“அஞ்ச கிலோ மீற்றருக்கு அடுத்ததா ஒரு சிங்கள் ஸ்கூல் தான் இருக்கு. தமிழ்மொழி படிச்சிட்டு இடையில சிங்களத்துல போட முடியாது. ஒரு முஸ்லிம் ஸ்கூல்ல சேக்கணும்னா டவ்னில்தான் சேக்கணும். தினமும் போயிட்டு வர முடியாது. தங்க வச்ச படிக்க வக்கணும். எங்களுக்கு தெரிஞ்சவங்களும் இல்ல. சொந்தக்காரங்களும் டவுன்ல இல்ல”

“இப்போ இதுக்கு என்னதான் வழி ஆன்டி?” மாஹிரா கேட்டாள்.

“எல்லாத்துக்கும் அல்லாஹ் நல்ல வழியைக் காட்டுவாம்மா. எங்களப்போல ஏழைங்களுக்கு அவனை விட்டா வேற யார் இருக்கா?

அந்த முரட்டுப் பய ஆதில் இப்படியெல்லாம் முரட்டுத்தனம் பண்ணுவான்னு நா எதிர்பாக்கல்ல. அவனால் எங்களுக்கு ஒரு நன்மையை செய்யவும் முடியலை. தீமை செய்யாம் இருக்கவும் முடியலை. கூடப் பிறந்த பாவத்துக்காக பட்டுத் தொலைக்கிறோம்” மிகுந்த வேதனையோடு கூறினாள் ஆமினா.

• • •

கடந்த காலத்தில் இருந்து மீண்ட ரிலாயா நீண்டதொரு பெருமுச்சை வெளியிட்டாள். அன்று நடந்த கசப்பான அனுபவங்களை அவளால் இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.

படிப்பில் அவளுக்கிருந்த ஆசையையும் ஆர்வத்தையும் யாராலுமே உனர் முடியாது. அது அவள் உள்ளத்தை பெருமாளவில் பாதித்திருந்தது. அதுவே அவளது தாழ்வு மனப்பான்மைக்கும் பிரதான காரணமாக இருந்தது.

“நா ஆசைப்படுற எதுவுமே நடக்குறதில்லை. எதிர்பார்க்குற எதுவுமே கிடைக்கிறதில்லை. எனக்கெல்லாம் ஆசைகள் எதுக்கு?”

ஆசைகளே

விலகி விடுங்கள்...

நீங்கள்

அணைத்துக்கொள்ள

வேண்டியதெல்லாம்

என்னைப் போன்ற

துருவிழ்டசாலிகளையல்ல!

அதிழ்டசாலிகளோ!!

இதுபோன்ற ஏராளமான கவிதைகளை தனது நாட்குறிப்பில் எழுதி வைத்திருந்தாள். இப்போது முன்புபோல் இல்லை அவள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறியிருந்தாள். தன்னம்பிக்கையை சிறிது சிறிதாக வளர்த்துக் கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தாள். அவள் பாடசாலைக்குச் செல்லாததால் மற்ற மாணவியரை விட அதிகமாக ஓய்வு இருந்தது.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

அந்த ஓய்வுகளையெல்லாம் நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டாள். ஆங்கிலப் பாடங்களையும் அதிவிரைவிலேயே கற்றுக் கொண்டாள்.

அவளது தரழ்வு மனப்பான்மையை முதலில் தகர்த்தெறிந்துவிட வேண்டும் என்பதில் தீவிரம் காட்டினார் தாலுத். மாதக் கணக்கில் தொடர வேண்டிய பயிற்சிநெறிகளையெல்லாம் ஒரு சில வாரங்களி லேயே முடித்துக் கொண்டாள் ரிலாயா.

அவளது திறமைகள் அவருக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தின. சிறுவர் கணினி வகுப்பிற்கு அவளையும் ஆசிரியையாக இயங்க வைத்தார் தாலுத். அது அவருக்கு பேரின்பத்தைக் கொடுத்தது.

அதிக அதிக ஆர்வத்தோடு கற்பிக்கத் தொடங்கினாள். படிப்படி மாக உயர் வகுப்புக்களையும் ஒப்படைத்தார் தாலுத்.

அவளது இதயத்தில் வளர்ந்து அவளை அலைக்கழித்த எண்ணாங்கள் இப்போது ஓரளவு தணிந்து போயிருந்தன.

சற்று நிம்மதியும் தெரிந்தது.

ஆமினா அவள் அருகில் வந்தாள்.

“மக ரியாலா. சுலைதா உம்மா அடிக்கடி உன்னையே கேட்டுக் கிட்டு இருக்கா. தினமும் அவருக்கு நிறையப் பாடம் இருக்குன்னு சொல்லிட்டு வந்தேன். எதுக்காக இப்போதெல்லாம் அங்க போகாம இருக்கே?”

“நிறைய பாடம் இருக்குதும்மா”

“இது அவவ சமாதானப்படுத்த அவவுக்கு நா சொல்ற காரணம். உண்மையான காரணம் அது இல்லைன்னு எனக்குத் தெரியும். என்கிட்டயாவது சொல்லும்மா”

எப்படி சொல்ல முடியும்?

சொன்னாலும் என்னதான் பலன்?

அவளது கண்கள் கலங்கின.

“ஓன்றுமில்லைம்மா”

“யாராவது ஏதாவது சொன்னாங்களா மக?”

“இல்லை...”

“சலைதா உம்மா உன் மேல உச்சரையே வச்சிருக்கா மக. காலா காலமும் நாங்க அந்தக் குடும்பத்துக்கு கடமைப்பட்டிருக்கோம். நா இல்லாத காலத்துல் கூட நீ அதை மறந்துறக் கூடாதும்மா”

“சத்தியமா மறக்க மாட்டேம்மா”

அவளுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. கண்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக தாயின் பக்கம் திரும்பாமலே இருந்தாள்.

“வேலை வெட்டி செய்யலைனாலும் பரவாயில்லை. சுகமில்லாம இருக்குற இந்த நேரத்துல் நீ அடிக்கடி போய் சலைதா உம்மாவை பாத்துகிட்டா அவவுக்கு ரொம்ப ஆறுதலா இருக்கும்”

“சாரிம்மா” மிகவும் சிரமத்தோடு சொன்னாள்.

பொங்கி வந்த அழுகையை அதற்கு மேல் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் போனது அவளுக்கு.

08

பர்ஹானுக்கு மிருகக் காட்சிசாலையைச் சுற்றிக் காட்டிவிட்டு கடற்கரையில் வந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மாஹிரா பொங்கி வரும் அலைகளில் தன் கால்களை நன்றாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அதை ரவிதும் அலீமாவும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ரவித் கடந்த விடுமுறையில் வந்திருந்தபோது கண்ட தன் மகள் மாஹிராவுக்கும் தற்போது காண்கிறவருக்கும் நிறைய வேறுபாடு இருந்தது.

அது இயற்கையின் மாற்றங்கள்.

அவள் பிறக்கும்போதே வெண்மை நிறம். இப்போது அது மென்மேலும் மெருகேறி அழகுப் பதுமையாகக் காட்சி தந்தாள்.

அது அவருக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

பூரிப்புடன் மகள் விளையாடுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

களைப்படைந்து அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தவள் தாயினருகில் அமர்ந்து அவளின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அவள் வளர்ந்திருந்தாலும் அன்று கண்ட அதே குழந்தைத்தனம் இன்னும் மாறாமலேயே இருப்பதை ரசித்துக் கொண்டார்.

“வறுத்த கடலை வாங்கிட்டு வரட்டுமா?” ரஷீத் கேட்டார் மனைவியிடம்.

“அப்படியே எனக்கு ஜஸ்கிரீம் வேணும்” என்றாள் மாஹிரா.

“இதோ நா வாங்கிட்டு வர்ரேன் அங்கிள்”

சற்று அப்பால் அமர்ந்திருந்த பர்ஹான் உடனே எழுந்து சென்றான்.

திரும்பும்போது எதேச்சையாகக் கண்டாள் அலீமா.

ஆம்! அது... அது அவர்தான்! அவரேதான்!! சந்தேகமில்லை.

ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனாள் அலீமா.

அவர்களை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அந்த மனிதர். அலீமாவின் உடல் முழுதும் பதறியது; வியர்த்தது.

சரேலென எழுந்தாள்.

மாஹிராவை இழுத்துக் கொண்டு வேன் நிறுத்தியிருந்த திசையை நோக்கி வேகமாக விரைந்தாள்.

“அலீமா... அலீமா... எங்க போறே! எங்க போறே?”

ரஷீதின் வார்த்தைகள் அவள் காதில் விழுந்ததாகவே தெரியவில்லை. அவரும் பின்னால் எழுந்து செல்ல, ஜஸ்கிரீமோடு வந்த பர்ஹானும் அவர் பின்னால் சென்றான். யாருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை.

09

மிகுந்த களைப்புடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான் அஸார். அன்று அவன் வர சற்றுத் தாமதமாகி விட்டது.

வீடே ஓய்ந்து போய்க் காணப்பட்டது. தாயின் அறையை எட்டிப் பார்த்தான். அவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான்.

ஆடையைத் தளர்த்திவிட்டு சோபாவில் சாய்ந்தான்.

இது எப்படி இருந்த வீடு? எவ்வளவோ கலகலப்பாகவும் சந்தோஷமாகவும்!

எதையுமே நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. எல்லாமே திடீரென காணாமல் போய் விட்டது.

இனி அப்படி ஒரு காலம் தோன்றுமா? புரியவில்லை!!

இன்று அவனது தாயை வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தத் துயரங்களுக்கெல்லாம் எப்படி மருத்துவம் செய்வது?

எப்படி அவளைக் குணப்படுத்துவது?

“யா அல்லாஹ்... நீதான் ஒரு வழி காட்டணும்” உள்ளாம் பிரார்த்தித்தது. நீண்டதோர் பெருமுச்ச வெளியானது.

பிரச்சினைகள் என்றால் எந்த வீட்டிலும் நடக்கின்ற சர்வ சாதாரண நிகழ்வுகள்தான். அதை யாரும் பெரிதாக நினைக்க வேண்டியதில்லை. முன்பெல்லாம் இப்படித்தான் நினைப்பான்.

ஆனால் தமக்கென வரும்போதுதான் அதனுடைய பாதிப்புக்கள் தெரிகிறது. வீட்டில் நடந்த விடயங்களை நினைக்கும்போது அவனால் அவற்றை பெரிதாக நினைக்கத் தோன்றவில்லை.

அதேவேளை, அதன் பாதிப்புக்களால் இன்று அவன் தாயார் தனது ஆரோக்கியத்தை இழுந்து கட்டிலில் வீழுந்து கிடப்பதை அவனால் ஜீரணிக்க முடியாமல் இருந்தது. அந்த வீட்டின் ஒளிவிளக்கு அவள். வீட்டு வேலைகள் யாவையும் தன் கையாலேயே செய்து, நாள் முழுவதும் ஓவ்வொன்றையும் பார்த்துப் பார்த்து ஒழுங்குபடுத்துவதிலும் சுத்தப்படுத்துவதிலும் ஒதுவதிலும் தொழுவதிலும்...

அவனும் நானா அரூஸாம் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால் விழுந்து விழுந்து உபசரிப்பதிலும்... சின்னப் பிள்ளைகளை பராமரிப்பதைப் போன்று முகம் கழுவச் சொல்லி... குளிக்கச் சொல்லி... தொழுச் செய்து... ஒதச் செய்து... இப்படியே அவர்களை இயங்கவைத்து தானும் நாள் முழுவதும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பாள்.

ஓர் இயந்திரம் போன்று!

இன்று அந்த இயந்திரம் இயங்க முடியாமல் ஓய்வில் உள்ளது. அவனது கண்களில் கண்ணீர் துளித்தது.

“உம்மா... உங்களுக்கு என்ன நடந்தது உம்மா?

என் உயிர் நீங்க. எனக்கும் உங்களை விட்டா வேறு யாரும் இல்லையே உம்மா? நீங்களும் என்னை விட்டுட்டு போயிருவீங்களா? என்னை மட்டும் அநாதையா விட்டுட்டு போயிருவீங்களா? அதன் பிறகு நா மட்டும் உயிரோடு இருந்து என்ன செய்ய?” சின்னக் குழந்தையைப் போன்று தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

அவனையும் அரூஸையும் தனது இரு கண்களைப் போன்று

பாதுகாத்து வளர்த்தாள். அவர்கள் இரண்டு பேரையும் படிக்க வைத்து ஒருவனை டாக்டராகவும் ஒருவனை இன்ஜினியராகவும் ஆக்குவதற்குப் படாதபாடு பட்டிருக்கிறாள். பரீட்சையின்போதெல்லாம் அவர்களை எழுப்பி விட்டு தஹஜஜத் தொழுச் செய்து, அவனும் தொழுது துஆச் செய்து, அவர்களோடு அவனும் விழித்திருந்து அடிக்கடி தேநீர் தயாரித்துக் கொடுத்து, சூர்யை ஒதிக் கொண்டே இருப்பாள்.

உலகப் படிப்போடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் மார்க்கத்தையும் கற்பித்து, போதனைகளின்போது தவறாமல் கலந்து கொள்ளச் செய்து, மார்க்க மேதைகளின் தொடர்பை அதிகப்படுத்தி, அவர்கள் உறவை நெருக்கமாக்கி பாவகாரியங்களை விட்டும் முடியுமான வரையில் அவர்களைத் தூரமாக்கியே வைத்திருந்தாள்.

அவர்கள் இரண்டு பேரும் நல்லவர்களாக வளர அவனுடைய கடுமையான முயற்சிகளும் தீவிரமான பிரார்த்தனைகளும்தான் காரணம் என்று சொல்லலாம். காதல், காமம், போதை உட்பட்ட எந்தவித தீய பழக்கவழக்கங்களிலும் அவர்கள் அகப்பட்டதில்லை.

அப்படியெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து அன்பையெல்லாம் முற்று முழுவதுமாகப் பொழிந்து தன் உயிரையே வைத்திருந்த பிள்ளைகளில் ஒருவனான அருஸ் பறிபோய்விட்டானே என்ற ஏக்கம் இன்று அவனைப் படுக்கையில் வீழ்த்தி இருந்தது.

அருஸாம் தாயிடத்தில் உயிராகத்தான் இருந்தான்.

ஆகவேதான் அவள் காட்டிய பெண்ணையே மனமும் செய்து கொண்டான். அவள் வேறு யாருமல்ல. அவனுடைய மூத்த சகோ தரனின் மகள்.

இரத்த பாசம் விட்டுப்போகக் கூடாது. வேறு யாரோ வந்து ஆளப் போகும் இந்த சொத்துக்களை நம் நானாவின் மகள் வந்து ஆளட்டும் என்று நினைத்தாள் சௌலதா உம்மா. அது மட்டுமன்றி, ஒரு காலத்தில் அவள்மீது அதிகமாக பாசம் காட்டியவர் நானா. மனவிக்குப் பிடிக் காது என்பதால் திருட்டுத்தனமாக வந்து பாசம் காட்டி, கணவனை

இழந்து நின்ற அவளுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் ஆதரவு காட்டி, இனிப்பு வகைகளையும் பழ வகைகளையும் அள்ளிக் கொண்டு வந்து போட்டு விட்டுப் போகிறவர் நானா.

அவர்களுக்கு நகரத்தில் ஓர் அடுக்குமாடிக் கட்டிடம் இருந்தது. அது சுலைதா உம்மாவின் கணவருக்குச் சொந்தமானது. அதைச் செய்வதற்கு யாருமில்லாததால் அதை வாடகைக்கு விட்டிருந்தார்கள். அதன் வருமானம்தான் இவர்களின் வாழ்வுக்கு உதவியது. அவற்றை யெல்லாம் பார்த்து செய்வதற்குக் கூட யாரும் இருக்கவில்லை. தன் மனைவிக்குக் கூட தெரியாமல் நானாதான் எல்லாவற்றையும் செய்து கொடுப்பார்.

அவர் மறைவுக்குப் பின், அந்த நன்றிக்காக அவரின் மகளையே தன் மகனுக்கு மனைவியாக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள்.

ஆனால், அதுவே வினையாக மாறும் என அவள் எதிர்பார்க்க வில்லை.

இந்த அமைதி அஸாருக்குப் பயங்கரமாகத் தெரிந்தது.

அவனுக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றது.

ஓருநாள்...

அவன் மதினி நிஷாபா தொலைக்காட்சியில் லயித்திருந்தாள். மிகுந்த களைப்போடு வந்த அஸார்,

“மதினி” என்றழைத்தான்.

“என்ன?” என்பதுபோல் ஏறிட்டாள்.

“கொஞ்சம் டைப்பமே” என்றான் உரிமையோடு.

“வேலைக்காரி இருப்பாளே, போய்க் கேளுங்களேன்” என்றாள் ஒரேயடியாக.

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“வேலக்காரியா... யார் அது?” சிரித்துக் கொண்டே வினவினான் அஸார்.

அவள் கேவியாகச் சொல்வதாக நினைத்தான் அவன்.

“உங்க ஆயினா தாத்தாவைத்தான் சொல்றேன்”

“என்ன மதினி சொல்றீங்க? அவங்க வேலக்காரியா?”

“பின்னே, அவ உங்க மாயியா?” அவள் நகைச்சவையாக இன்றி பாரதுரமாகவேதான் சொன்னாள்.

உடனே கோபம் வந்தது அஸாருக்கு. தனக்கு வந்த கோபத்தை மரியாதையின் காரணமாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

“என்ன மதினி சொல்றீங்க? அவங்க எங்க வீட்டு வேலைக்காரியில்ல. எங்க குடும்பத்தில் ஒருத்தர் மாதிரி நாங்க அவங்களை மதிக்கிறோம்”

“உங்க குடும்பத்தில் ஒருத்தர் மாதிரிதானே? ஒருத்தர் இல்லையே?”

அஸாரின் கண்கள் சிவந்து போனது.

ஏழூகளை இளக்காரமாக மதிப்பவள்தான் நிஷாபா. அதை அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. அவ்விடத்திற்கு வந்தாள் சலைதா உம்மா.

“நா டே போட்டுத் தாரேன் மகன்” என்றபடியே சமையலறைக்குச் சென்ற தாயாரின் பின்னாலேயே வந்தான்.

“உம்மா.. மதினி பேசுறதக் கேட்டாங்களா..?”

“வேணாம் மகன்... விட்டுடுங்க.. இதையெல்லாம் பெரிசுபடுத்த வேண்டாம். டே வேணும்னா என்கிட்ட கேட்டு இருக்கலாம்” என்றாள் சலைதா உம்மா.

இன்னும் ஒரு நாள்...!

அவன் வரும்போது அதிகமான சத்தத்தை வைத்துக் கொண்டு சிரியல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் நிஷாபா. தாயாரின் அறையை வந்து எட்டிப் பார்த்தான். அவள் மஃரிப் தொழுதுவிட்டு குர்ஆனை ஓதிக் கொண்டிருந்தாள். மீண்டும் ஹோலுக்கு வந்தான் அஸார்.

“மதினி...” மெதுவாக அழைத்தான்.

“என்ன, ஒ வேணுமா?”

“இல்ல...”

“பின்னே...?”

“ஐ.வி சத்தத்தைக் கொஞ்சம் குறைக்குறீங்களா?”

“எதுக்கு?”

“உம்மா குர்ஆன் ஒதுறாங்க. இடைஞ்சலாக இருக்கும்”

சரேலென எழுந்தாள். தொலைக்காட்சியை நிறுத்தினாள்.

“நா இடைஞ்சலா இருக்கேன்னு நேரடியா சொல்லலாமே? எதுக்கு இப்படி மறைமுகமா குத்திக் காட்டுறீங்க?” என்று வெடுவெடுத்தாள். அவன் திகைத்து விட்டான்.

“இல்ல மதினி... நா அந்த அர்த்தத்துல சொல்லல்”

“எனக்குத் தெரியும். எல்லாம் தெரியும். என்னை யாருக்குமே பிடிக்குறித்தில்ல. அதான் நா எது செஞ்சாலும் தப்பாவே தெரியது. மளமளவென்று அவள் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஊற்றெடுத்தது. ஓடிச்சென்று தனது அறைக்குள் புகுந்து கொண்டு அறைக் கதவைத் தடார் என அடித்து மூடினாள். ஒரு கணம் நிலை நடுங்கி நின்றது.

உறைந்து நின்று விட்டான் அஸார். என்ன நடந்தது? நான் என்ன சொல்லி விட்டேன்?

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

எதையும் உணர முடியவில்லை. அதே நேரம் அருள் வந்தான். அவன் நிற்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை போலும்.

“நிஷா... நிஷா...”

அழைத்தபடியே உள்ளே சென்றான். முடியிருந்த கதவைத் தட்டினான். சிறிது நேரத்திற்குப் பின்தான் கதவு திறக்கப்பட்டது. அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் கதவு மீண்டும் முடிக் கொண்டது.

முன்பெல்லாம் உம்மா... உம்மா... என அழைத்துக் கொண்டுதான் வீட்டுக்குள் நுழைவான். இப்போது உம்மாவின் பக்கம் திரும்பியும் பார்ப்பதில்லை. தாய் ஒருத்தி அந்த வீட்டில் இருக்கிறான் என்ற எண்ணம் கூட அவன் உள்ளத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அலுப்படன் சோபாவில் அமர்ந்தான் அஸார். சிறிது நேரத்தில் முடிய கதவு மீண்டும் திறந்தது.

வெளியே வந்தான் அருள். அவன் வீட்டுக்குள் நுழையும்போது தெரிந்த உற்சாகம் இப்போது தொலைந்து போயிருந்தது.

கண்களிரண்டும் சிவந்த நிலையில்...

“உம்மா... உம்மா...” அருள்தான் அழைத்தான். இது பாசத்தோடு அழைக்கும் அழைப்பல்ல. கோபத்தோடு அழைப்பது. தாயார் ஓதிக் கொண்டிருந்த அறைக்குள் வந்தான்.

“உம்மா...”

அவனுடைய அழைப்பு கடுமையாகத் தொனித்தது. குர்ஆனை முடி விட்டு நிமிர்ந்தாள் சலைதா உம்மா.

“என்ன மகன்?”

“என் நிஷாவுக்கு இந்த வீட்டுல ட.வி. பாக்குற சுதந்திரம் கூட இல்லையா? என்ன கொடுமை இது?”

“என்ன மகன், என்ன நடந்தது?”

எதுவும் புரியாமல் வினவினாள். வேகமாக அந்த இடத்திற்கு வந்தான் அஸார்.

“நானா உம்மாவை அதட்டாதிங்க... உம்மாவுக்கு ஒண்ணும் தெரியாது”

“நா உங்கிட்ட பேசலை அஸார். மரியாதையா இந்த இடத்த விட்டுப் போ”

“முடியாது. உம்மாவை ஏசினா என்னால் பார்த்துட்டு இருக்க முடியாது”

“உனக்கு மட்டும்தான் உம்மாவா? எனக்கும்தான் உம்மா. எனக்கு எதுவும் பேச உரிமையில்லையா?”

“பேசற் உரிமையை நீங்க எப்பவோ மறந்துட்டங்க. ஏசற் பழக்கத் தையும் இனிமே விட்டுடுங்க. இல்லைனா நான் சும்மா இருக்க மாட்டேன்”

“என்னடா... என்ன செய்வ? முத்தவன் என்ற மரியாதையே இல்லாம் போயிடுச்சி இல்ல?”

“உங்க மரியாதையை உங்களால் காப்பாத்திக்கத் தெரியல. நீங்க முந்தியிருந்த என் பாசமான நானா இல்ல இப்போ. ரொம்பவே மாறிப் போய்ட்டங்க... இல்ல மாத்திட்டாங்க”

“என் முன்னாடியே என் நிஷாவை குத்தம் சொல்லியே. நா இல்லாத நேரம் என்னென்ன சொல்லியிருப்பேன்னு இப்பதான் புரியது. உம்மா நீங்கதான் இது எல்லாத்துக்கும் காரணம். என் நிஷா மேல அவனுக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தி வெச்சிருக்கீங்க”

“நானா... திரும்பத் திரும்பச் சொல்லேன். உம்மாக்கு ஏதும் சொல்லாதிங்க”

அவர்களது சண்டையை விலக்க சுலைதா உம்மா பெரும் பாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“அஸார்... விட்டுடுப்பா... அருள் விட்டுடுப்பா... தயவுசெஞ்சி சண்ட போட்டுக்காதீங்க”

அவளின் வார்த்தைகள் இருவருடைய காதுகளிலும் விழவில்லை.

“சொன்னா என்னடா செய்வே... என்ன செய்வே...” அஸாரின் நெஞ்சைப் பிடித்துத் தள்ளினான் அருள்.

“வேணாம்... வேணாம்... விட்டுருங்க நானா...”

“என்னடா முறைக்கிறே? நீ பெரிய சண்டியன்னு நினைப்பா?”

அப்போதுதான் அந்த இடத்துக்கு வந்தாள் நிஷாபா. அஸாரின் பார்வை அவள்மீது தாவியது.

“இப்போ உங்களுக்கு சந்தோஷம்தானே மதினி? எவ்வளவோ ஒத்துமயா நிம்மதியா இருந்த இந்த குடும்பத்தை கலைக்குறதுக்குன்னே உருவெடுத்து வந்து சேந்திங்களா? இது இதோட முடியுமா? இல்ல இன்னும் பாக்கி ஏதும் இருக்கா?”

அவள் ஒப்பாரி வைத்து அழுத் தொடங்கி விட்டாள். ஓடிச் சென்று மீண்டும் அறைக் கதவை அடித்து முடிக்கொள்ள, அவள் பின்னாலேயே ஓடிய அருள் கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தான். நீண்ட நேரமாகத் தட்டினான்.

“நிஷா... நிஷா... கதவைத் தொறம்மா.. கதவைத் தொறம்மா” அவன் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். தாமதித்தே கதவைத் திறந்தாள். அவன் உள்ளே நுழைந்து கொள்ள மீண்டும் கதவு மூடப்பட்டது.

“யா அல்லாஹ்... இது என்ன சோதனை? தலையில் கையை வைத்த படியே தரையில் அமர்ந்து விட்டாள் சுலைதா உம்மா. அஸாரும் அவளது அருகில் அமர்ந்து கொண்டு அவளை ஆறுதல்படுத்தினான்.

இடியுடன் கூடிய பெரு மழையொன்று பெய்து ஓய்ந்ததைப்போல் இருந்தது. இப்படியான ஒவ்வொரு சம்பவங்களுமே சுலைதா

உம்மாவின் உள்ளத்தைப் பாதிக்க வைத்தன. வைத்தியமனைக்குச் சென்றாலும் அஸாரினால் ஒழுங்காக தன் கடமைகளில் ஈடுபட முடியாமல் இருந்தது.

என் நானாவா இப்படி?

முன்பு சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுகின்றவன் முகத்தில் இன்று சிரிப்பு ஒன்றையே காண முடியாமல்? வெறுப்பை மட்டுமே உதிர்த்த நிலையில்?

ஏன் அப்படி?

எவ்வளவு அன்போடும் பாசத்தோடும் குதாகலித்துக் கொண்டு வாழ்ந்தவன்...

இன்று அந்த அன்பு எங்கே?

பாசம் எங்கே?

குதாகலம் எங்கே?

எல்லாமே காணாமல் போயிருந்தது. அதற்கு என்ன காரணம்?

அவனால் ஒன்றையும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாமல் இருந்தது. யாரும் திருமணம் செய்து கொள்வது எதற்காக?

களைப்பற்று வீடு திரும்புகின்ற கணவனை எதிர்பார்த்திருந்த மனைவி... அவளது அன்பான புன்னகையிலும் உபசரிப்பிலும் தனது களைப்பை மறந்துபோகின்ற கணவன்... ஒருவருடைய அன்பு ஒருவருக்கு ஆறுதலாக தேவைப்படும் ஓர் உயர்வான், உன்னதமான, மகத்துவம் மிக்க புனித உள்ளங்கள் இணையும் இணைப்பைத்தான் திருமணம் என அறிந்திருந்தான். ஆனால்? அந்த அன்பும் ஆதரவும் நானாவுக்குக் கிடைக்கிறதா? இன்று அவரும் நிம்மதியாக இல்லை; வீட்டில் உள்ளவர் களும் நிம்மதியாக இல்லை. ஏன்? இதற்கு என்ன காரணம்? புரிய வில்லை அவனுக்கு.

10

யாரோ தலையை இதமாக வருடுவதைப் போன்ற ஓர் உணர்வு.

திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தான்.

அவன் அன்னைதான் அன்போடு அவன் தலையை வருடிக் கொண்டிருந்தாள். சிந்தனையில் ஆழந்திருந்தவன் சோபாவில் அமர்ந்த படியே உறங்கிப் போயிருந்தான்.

“உடுப்பைக் கூட இன்னும் மாத்திக்கல்லையா மகன்? உங்களுக்கு சாப்பாட்டை மேசையில் எடுத்து வச்சி எதிர்பாத்துக்கீட்டு இருந்தேன். என்னையும் அறியாம தூக்கம் போயிருச்சிப்பா”

“பரவாயில்லை உம்மா. இதோ முகம் கழுவிட்டு வாரேன்”

மீண்டும் திரும்பி வந்தான்.

“நீங்க சாப்பிட்ட ஹங்களா உம்மா?”

“வேணாம் மகன், எனக்கு பசியில்ல”

அவளை இமுத்துக் கொண்டு வந்து மேசையருகிலிருந்த இருக்கையில் அமரச் செய்து அவனும் அமர்ந்து அவளை உண்ணச் செய்தான்.

“நா வரும் வரை காத்திருக்காம் நேரத்தோட சாப்பிட்டு மருந்தை போட்டுக்கச் சொல்லி எத்தனை தடவை சொல்லிட்டேன். நீங்க கேக்க மாட்டெங்களா உம்மா?”

“எனக்கு சாப்பிடவே பிடிக்குதில்ல மகன். இவ்வளவு பெரிய வீட்டுல நா மட்டும் தனியா இருக்கிறது மனக்கு சங்கடமா இருக்கு. திடீர்னு எனக்கு ஏதாவது ஆகிட்டாலும் யார்தான் இருக்கிறா?”

“உங்களுக்கு எதுவுமே ஆகாதும்மா. என் பேரப்புள்ளய கொஞ்சரதுக்கும் கூட நீங்க ஆயுசோட இருப்பீங்க”

“முதல்ல உங்க டுள்ளய கொஞ்சணுமே மகன்”

அவனுடைய முகம் மாறிப் போனதை கவனிக்கத் தவறவில்லை கலைதா உம்மா.

“நா பல தடவை சொல்லியும் நீங்க கேக்குறீங்க இல்ல மகன். என் ஆயுசு மேல எனக்கு நம்பிக்கை இல்ல. நா கண்ணை மூட முந்தியே கடைசியா உங்க கல்யாணத்தையும் பாத்துறனும்”

“உங்களையும் என்னையும் பிரிக்கிறதுக்கு ஒரு கல்யாணம் தேவையாம்மா?”

“எல்லாப் பொண்ணுங்களும் ஒரே மாதிரி இல்ல மகன். நல்லவங்களும் இருப்பாங்க”

“அந்த நல்லவங்களை எங்க போய் தேடுறது உம்மா. நல்லவள்ளு நம்பிதானே மதினியை நானாவுக்கு கட்டி வச்சிங்க?”

“அதுக்காக இப்படியே வாழப் போற்களா மகன்?”

“ஒரு நல்லவ கிடைக்கட்டும் உம்மா”

“இருக்கிறா மகன்”

“எங்க?”

பதில் சொல்லப் போனவள் உடனே தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். அவள் யாரைச் சொன்னாலும் மறுக்காமல் கட்டிக் கொள்வான் அஸார் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் திரும்பவும் ஒரு தவறை செய்யக் கூடாது என தனது ஆசைகளுக்கு கட்டுப்பாடு விதித்தாள் சலைதா உம்மா.

“சொல்லுங்க உம்மா... யாரு?”

“வேணாம் மகன். நா பாத்த பொன்னாலதான் நானா வாழ்க்கை கெட்டுப் போச்சி. உங்க வாழ்க்கையும் என்னால் கெட வேணாம். நீங்களா யாரை விரும்புறீங்களோ தயங்காம் சொல்லுங்க. உடனே கட்டித் தர்றேன்.”

“அவசரப்பட்டு திரும்பவும் யார்கிட்டதும் ஏமாந்துடாதீங்க உம்மா”

“இந்த வீட்டுல இப்பவே பாதி இடம் பாழடைஞ்சு போயிருக்கு. இருக்கிற மீதி இடமும் பாழடைய முந்தி ஒரு முடிவுக்கு வாங்க மகன். எனக்கு தனியா இருக்க ரொம்ப சங்கடமா இருக்கு”

“ரிலாயாவை உங்க துணைக்கு வச்சிக்கலாமே உம்மா” அவள் இப்படி சொன்னதும் அவள் முகத்தில் பளிச்சென ஓளி பிறந்தது.

“எந்த உரிமையோடு வந்து நிக்க சொல்றது மகன்?”

“அவ நீங்க வளத்த புள்ள உம்மா. கூப்புட்டா ஒரு நாளும் மறுக்க மாட்டா. அவ உங்க கூட இருந்தா உங்களுக்கும் ரொம்ப ஆறுதலா இருக்கும்; துணையாவும் இருக்கும்”

“சாரி மகன், சொல்லிப் பாக்குறன்”

ரிலாயாவை மருமகளாக ஏற்க வேண்டுமென மானசீகமாக விரும்பினாள் சலைதா உம்மா. ஆனால் தான் கூறி ஏற்பதைவிட அஸார் தானாக ஏற்றுக் கொள்வது எல்லாவற்றுக்கும் நல்லதென எண்ணினாள்.

11

நுழைவாயில் கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டு மாடியின் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தார் ரவீத்.

அலீமா யாரோ ஒருவரோடு கோபமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். பின் கதவை அடித்து மூடி விட்டு அதே கோபத்தோடு திரும்பி வந்தாள்.

“அலீமா... யாரோட பேசிட்டு வர்க்கே?” மாடியில் நின்றபடியே வினவினார்.

“ரோட்டுல போறவன் அட்ரஸ் கேட்டான். தெரியாதுண்ணு சொல்லிட்டேன்” அவள் சொல்லும்போதே பதற்றமும் தடுமாற்றமும் தெரிந்தன.

அவள் சொல்வதில் உண்மை இல்லை என்பது புரிந்தது. கோபத் தோடு ஏசுவதை தன் கண்களாலேயே கண்ட பிறகும் எதற்காக பொய் சொல்ல வேண்டும்? சிந்திக்கத் தொடங்கினார் ரவீத்.

திரும்பவும் கேட்டைத் திறந்து கொண்டு யாரோ உன்னே வருவதைக் கண்டு மாடியை விட்டு கீழே இறங்கி வந்தார். யாரோ வீட்டுக்குள் சென்றிருக்க வேண்டும். திரும்பி வரும் வரை காத்திருந்தார். திரும்பி வந்தது ஒரு சிறுமி. பத்து வயது இருக்கும். இவளை எங்கோ கண்டது போல் ஞாபகம்!

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

எங்கே...? ஆ.... ஞாபகம் வந்து விட்டது.

ஆம்! அவள் அந்தக் குடிசை வீட்டில் வாழ்பவள்தான். அவர் அங்கு நிற்பதைக் கண்டு சின்னதாய் ஒரு புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு போய்விட்டாள் அந்தச் சிறுமி. பின்னாலேயே வந்தாள் அல்லோ.

“எதுக்காக வந்தா?”

“யாரு?”

“அந்த புள்ளதான்”

“அவங்க வாப்பாவுக்கு சுகமில்லையாம். ரெண்டு நாளா வேலைக் கும் போகவியாம்”

“அதுக்காக?”

“எதும் உதவி கேட்டு வந்தா”

“கொடுத்தியா?”

“ஆமா”

“எவ்வளவு?”

“.....”

அவள் பதில் சொல்ல தாமதித்தாள். எதற்காக இந்தக் கேள்வி என்பதுபோல் அவரை நோக்கினாள். மீண்டும் கேட்டார்.

“எவ்வளவு?”

“ஐநாறு ரூபா”

அவர் விழிகள் அகன்று விரிந்தன.

“எதுக்காக இவ்வளவு பணம் கொடுத்தே?”

“ரெண்டு நாளைக்காவது வயிறாற் சாப்பிடட்டு மேன்னுதான்”

“அதுக்காக இவ்வளவு கொடுக்கணுமா?”

“ரெண்டு நாளா சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாம பட்டினியா கிடந்திருக்காங்க. கேக்கும்போதே ரொம்ப பாவமா இருந்திச்சி”

“பணத் திமிருல பேசுறியா?”

“இல்லைங்க, அது என் ரத்தத்துல கூட இல்ல”

“இருக்கு. அது உன் உச்சியில இருந்து உள்ளங்கால் வரைக்கும் இருக்கு”

அவருடைய வார்த்தைகள் கடுமையாகிக் கொண்டு போவதை உணர்ந்தாள் அலீமா. தொடர்ந்து பேசினால் சண்டைதான் வரும். அதைத் தவிர்ப்பதற்காக வீட்டுக்குள் சென்று விட்டாள்.

12

உயர்தரப் பரீட்சை முடிந்தது. பரீட்சை எழுதியவர்கள் எல்லோரும் பெறுபேறுகளுக்காக காத்திருந்தனர்.

மாப்பிள்ளை பார்க்கும் படலத்தை ஆரம்பித்திருந்தார் மிஸ்ராவின் தந்தை வசீர்கான். அன்று மிஸ்ராவை பெண் பார்க்க வருகிறார்களாம்.

அவருக்கு அதில் துளியளவும் விருப்பம் இருக்கவில்லை. என்ன செய்வதென்று அவள் மனம் குழம்பிப் போயிருந்தது..

மாப்பிள்ளை பெரிய இடத்துப் பிள்ளையாம். ஏராளமான சொத் துக்களுக்கு சொந்தக்காரராம். இப்படியெல்லாம் அவள் தந்தை வலீர் கான் அவள் தாயாரிடம் பெருமையடித்துக் கொண்டிருப்பது அவளது செவிகளிலும் வீழ்ந்தது.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து விட்டார்கள்.

உபசாரங்களால் மாப்பிள்ளை வீட்டார் தினரிப் போனார்கள். எல்லா ஏற்பாடுகளும் மிகவும் சிறப்பாக செய்யப்பட்டிருந்தன. மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு ஏகப்பட்ட திருப்தி.

மாப்பிள்ளையாக வந்திருக்கும் ஷிபானின் நண்பன் அவன் காதில் ஏதோ குசுகுசுக்க, ஷிபான் எழுந்து வெளியே வந்தான். அவன் கையில் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தைக் கொடுத்தான் நண்பன். அதில்,

அன்புள்ள சகோதரருக்கு அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.

என்னை உங்கள் கூடப்பிறந்த தங்கையாக நினைத்து ஒரு உதவி செய்யும்படி வேண்டுகிறேன். என்னைப் பார்த்துவிட்டு பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லிவிடுங்கள், பள்ள.

இப்படிக்கு நன்றி மறவாத தங்கை
மிஸ்ரா

கடிதத்தைப் படித்தவனின் உள்ளத்தில் ஏகப்பட்ட குழப்பம்.

“என்னடா மச்சான் இது?”

“உனக்குப் புரியலை? அவட மனசல வேற யாரோ இருக்கனும்”

“அதை அவ பேரன்ஸ்கிட்ட சொல்லியிருக்கலாமே. இவ்வளவு தூரம் ஏற்பாடுகளை சென்சிட்டு எதுக்காக இப்ப இப்படி?”

“அவனுக்கு பேரன்ஸ்கிட்ட சொல்ல முடியாத ப்ரொப்ளம் ஏதாவது இருக்கலாம். அதான் உன்கிட்ட உதவி கேட்டிருக்கா”

சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்த்தான் ஷிபான்.

பின்னர் மீண்டும் உள்ளே வந்தான். மிஸ்ராவை அலங்கரித்து இருக்கையில் அமர வைத்திருந்தார்கள்.

பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லக்கூடிய உருவம் அல்ல அது. அவளது அழகு அவனைக் கவர்ந்திமுத்தது. நண்பனின் முகத்தைப் பார்த்தான். மீண்டும் நண்பனோடு வெளியே வந்தான்.

“என்னடா மச்சான் செய்றது?”

“உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா?”

“ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. நாங்க பெண் பார்க்கப் போன எல்லாரை யும்விட இவதான் ரொம்ப அழகா தெரியிறா. பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்லிட்டுமா?

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“வேணாம் மச்சான். அவசரப்பட்டு எந்த முடிவையும் எடுக்காத. பாவம் அவ. எவ்வளவு நம்பிக்கையோட உன்கிட்ட உதவி கேட்டிருக்கா. யோசிச்சுப் பாரு”

அவர்கள் இரண்டு பேரும் திரும்பவும் உள்ளே போகாமல் வெளியே இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

அவனுடைய தாயார் அவனைத் தேடி வெளியே வந்தார். அவன் அருகில் வந்து மெதுவாக வினவினார்.

“மகன் உங்களுக்கு பெண்ணை பிடிச்சிருக்கா?”

அவன் பதில் ஏதும் பேசாமல் இருந்தான். சிறிது தாமதித்து மீண்டும் உள்ளே வந்த அவர்,

“வீட்டுக்குப் போய் முடிவை தெரியப்படுத்துறோம் என்றார்.

சிறிது நேரத்தில் எல்லோரும் விடை பெற்றுச் சென்று விட்டார்கள். வளீர்கானுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றமாக இருந்தது.

மிகுந்த விருப்பத்தோடு பெண் பார்க்க வந்தவர்கள் என்பதால் திருமண நாளையும் நிச்சயப்படுத்தி விடலாம் என்ற தீர்மானத்தோடு இருந்தார் அவர். அவரது உள்ளத்தில் சந்தேகக் கறை படிய ஆரம்பித்தது.

யாராவது ஏதும் சூழ்ச்சி செய்திருப்பார்களோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தது.

13

சிறிது காலமாக வீட்டுப் பக்கம் வராமலிருந்த ரிலாயா அன்றுதான் வந்திருந்தாள். அன்று மிகவும் சந்தோஷமாகத் தெரிந்தாள் சலைதா உம்மா.

“இந்த வீட்டுக்கு இன்னிக்குத்தான் ஒளி பிறந்த மாதிரி இருக்கு” சலைதா உம்மா அஸாரிடம் இவ்வாறு சொன்னதும் வியந்து போனான் அவன்.

“ஏன் உம்மா?”

“இன்னிக்கு ரிலாயா வந்திருக்கானே”

“எப்பவும் வாரவ தானே?”

“கொஞ்ச நாளாவே வரல்ல”

“ஏனாம்?”

“படிக்கிறாளாம். இங்கிலிஷ் பேச எழுத வாசிக்க நல்லாவே தெரியுதாம். கம்பியூட்டர் பாடத்தையும் நல்லா செய்றாளாம். புதிய புள்ளைங்களுக்கெல்லாம் அவதான் மச்சராம். பாவும் மகன் அவ. படிப்பு மேல எவ்வளவு ஆசையா இருந்தா. இப்பதான் நல்ல காலம் பிறந்திருக்கு. அவ மாதிரி நல்ல புள்ளைங்கள் தேடவே முடியாது.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

இப்படி ஒரு பூள்ள என் வைத்துல பொறக்கல்லைன்னுதான் கவலையா இருக்கு.”

அவளைப் பற்றி புகழுக் கிடைத்தால் அதிகமாகவே புகழ்ந்து கொண்டு போவாள் என்பது அவன் அறியாத விடயமல்ல. இன்று சற்று அதிகமாகவே புகழ்கிறாளே என்று வியப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் அஸார்தீன்.

“அவ ரெண்டு நாளைக்கு இங்கு வரலைன்னாலும் இந்த வீடே களையிழந்து போன மாதிரி தெரியிது மகன்”

தன் தாயார் சொல்பவைகளுக்கான அர்த்தம் மகனுக்குப் புரியவில்லை.

“தினமும் அவளை எதிர்பார்த்துக்கிட்டு இருக்க முடியுமா உம்மா? கல்யாணம் ஆகிட்டா வேற எங்கயாவது போயிருவாளே. அப்ப என்ன செய்வீங்க?”

மகனின் இந்த வார்த்தைகளுக்கான அர்த்தம் அந்த உம்மாவுக்கும் புரியவில்லை. அவளைத் தவிர வேறு ஒரு பெண்ணை தனக்கு துணைவியாக அவனால் நினைத்துக்கூட பார்க்கவும் முடியவில்லை. அந்த அளவிற்கு அவளைத் தனது மனைவியாக மானசீகமாக முடிவு செய்தி ருந்தான், ஆனால், அதை தன் அன்னையிடம் சொல்ல அவனுக்கு தொரியமில்லை.

“நா மகள் மாதிரி நினைச்சவளை உன் தங்கை மாதிரி நினைச்சிக்க முடியாத அளவுக்கு சலனப்புத்திக்காரனா நீ?” இப்படிக் கேட்டு விடுவாளோ என்ற பயம். அப்படி ஏதும் கேட்டு விட்டால் அதை அவனால் தாங்க முடியாமல் போய் விடும். அதைவிட அவளாக விரும்பி இதை முடிவு செய்ய வேண்டுமென விரும்பினான் அவன்.

ரிலாயாவின் மீது உயிரையே வைத்திருந்தாள் சலைதா உம்மா என்பது அவன் அறிந்தது தான். அவளைவிட ஒரு நல்ல மருமகளைத் தேடவும் முடியாது. ஆகவே சலைதா உம்மாவே அந்தத் தீர்மானத்திற்கு விரைவில் வருவாள் என்று நம்பினான் அவன்.

சின்னஞ் சிறு பிராயத்தில் இருந்தே நற்குணம் கொண்டவள்தான் ரிலாயா. அன்று நடந்தது இன்றுபோல் ஞாபகம் அவனுக்கு.

சிறு பிராயத்தில் ஒரு நாள் அஸார்தீனும் அரூஸாம் ஓளித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ரிலாயாவும் சின்னப் பெண். திடைரென ஏதோ உடையும் சத்தம் கேட்டது. அவர்கள் இருவரும் அந்த இடத்திற்கு ஓடி வந்தார்கள்.

நடுக்கத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தாள் ரிலாயா.

அவர்களுக்குப் புரிந்தது. அழகுக்குக்காக வைத்திருந்த உயர் ரக அழகுப் பொருள்ளன்று கெபினட்மீது வைக்கப்பட்டிருந்தது. அது கீழே விழுந்து உடைந்து சிதறிப் போய்க் கிடந்தது.

“இது யார் உடைச்சது?” அஸார்தீன் கேட்டான்.

“எடுத்துப் பாத்தேன். வழக்கி விழுந்திருச்சி”

நடுக்கத்தோடு கூறிய ரிலாயாவின் கண்களில் இருந்து பயத்தில் கண்ணீர் வடிந்தது. கடும் கோபத்தில், உடைந்து கிடந்த ஒரு துண்டை எடுத்து அவளைத் தாக்கினான் அரூஸ். நெற்றியில் பட்டு இரத்தம் கொட்டியது. அவள் வீரிட்டு அலறினாள்.

அஸாரும் அரூஸாம் ஓடிப் போய் ஓளிந்து கொண்டார்கள்.

சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சலைதா உம்மாவும் ஆயினாவும் ஓடி வந்தார்கள். அவள் நெற்றியில் இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதிர்ந்து போனார்கள்.

“என்ன மக... என்ன நடந்தது? இது யார் உடைச்சது?”

அவள் கேவிக் கேவி அழுதாள். மீண்டும் மீண்டும் கேட்டபோது தட்டுத் தடுமாறி சொன்னாள்.

“இதைப் பாக்குறதுக்காக ஆசையில் எடுத்தேன். அது வழக்கி விழுந்திருச்சி. நானும் விழுந்துட்டேன்.”

அவள் கூறிய பதிலில் போன உயிர் திரும்பி வந்தது போல் இருந்தது இவர்கள் இருவருக்கும் ஒளிந்திருந்த இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். அதைக் கண்ட சலைதாவும்மாவுக்கு சந்தேகம் பிறந்தது.

“உண்மையை சொல்லும்மா ரிலாயா, இவனுங்க அடிச்சானுங்களா?”

“இல்ல ஆண்டி. நாதான் விழுந்துட்டேன்.”

அவள் பொய் பேசாததால் அது உண்மை என நம்பினாள் அவள். காயப்பட்ட அந்த இடத்தில் இரண்டு தையல்கள் போடப்பட்டன. அதன் வடு இன்றும் கூட அழியாமலே இருந்தது.

அவர்கள் அடி வாங்கக் கூடாது என்பதால் அன்றே காட்டிக் கொடுக்காமல் இருந்தவள் ரிலாயா.

அதற்கு முன் அவளை அவ்வளவாக இருவருக்கும் பிடிப்பதில்லை. ஆனால், அதன் பிறகு அவளை அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்தது. தம் விளையாட்டுக்களில் அவளையும் சேர்த்துக் கொள்வார்கள்.

அமைதி, அழகு, அடக்கம், நற்குணம்... இவை யாவுமே அவள் கூடப் பிறந்தவை. சிறு பராயம் முதல் வணக்க வழிபாடுகளில் அவள் தாயையைப் போன்று அதிகச் சிறுபாடு காட்டுவாள். இவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுப்பாள்.

அஸாரை விட ஆற்றே ஆண்டுகளுக்கு இளையவள். ஆனாலும் ஒரு ஆச்சியைப் போன்று மார்க்கம் சொல்லிக் கொடுப்பாள். அருள்சு அடிக்கடி அவளை பழித்துக் காட்டுவான். கோபம் வந்ததும் வீட்டுக்கே ஒடிப் போய் விடுவாள். கடந்தகால நினைவுகளில் இருந்து மீண்ட அஸாரின் இதழ்களில் புன்னகை தவழ்ந்தது.

14

இரவு பன்னிரண்டு மணி இருக்கும். தொலைபேசி மணி அடித்தது. எழுந்து சென்று ரிஸீவரை தன் காதுகளில் பொருத்தினாள் அலீமா. அதிர்ச்சியில் உறைந்து விட்டாள். ரஃதும் விழித்துக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் கழித்து திரும்பி வந்து படுத்துக் கொண்டாள் அலீமா.

அவள் ஏதாவது சொல்வாள் என்று எதிர்பார்த்தார். அவள் சொல்ல வில்லை. அவர் கேட்க நினைத்தார்; ஆனால் கேட்கவில்லை. கேட்டால் லும் அவள் சொல்லும் பதிலில் உண்மை இருக்காது என எண்ணினார்.

ஆனால், ஒசை வராமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுது கொண்டி ருந்தாள் அலீமா. அவருக்கு தலை வலித்தது.

மிஸ்ராவை பெண் பார்த்துவிட்டுப் போனவர்கள் பெண்ணைப் பிடிக்கவில்லை என தகவல் அனுப்பியிருந்தார்கள். காரணத்தை சொல்லியிருக்கவில்லை. ஏற்கனவே அவள் தந்தை வஸீர்கானுக்கு இருந்த சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். அத்தோடு விட்டு இடத்தை வெறு இடத்தில் தேட ஆரம்பித்தார். அதைவிடப் பெரிய விடவில்லை. வேறு இடத்தில் தேட ஆரம்பித்தார். அதைவிடப் பெரிய இடத்தைப் பிடிக்க வேண்டுமென்ற வைராக்கியம், முழுமூரமாக ஈடுபட்டார்.

இன்னுமோர் இடம் வந்தது. மாப்பிள்ளை கம்பியூட்டர் இஞ்சினியர். வெளியே தெரிந்தால் மீண்டும் சதி நடக்கும் என்றொரு எண்ணம் அவருக்கு. மிகவும் ரகசியமாக வேலையில் இறங்கினார்.

அவருக்கு தெரியாத ரகசியம்

மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்தார்கள். எல்லோர் முகங்களிலும் மகிழ்ச்சி. மாப்பிள்ளையின் அகமும் முகமும் பூரித்துப் போயின. பூரிப்பு பெற்றோரை திருப்திப்படுத்தியது. மாப்பிள்ளை பையனின் கையில் இரகசியமாக ஒரு கடிதம் வந்து உட்கார்ந்தது. மீண்டும் அதே பல்லவிதான். அவனால் பொறுமையாக இருக்க முடியவில்லை. அவனின் இரத்தம் கொதித்தது. பெரிய இடமாயிற்றே! முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்தவன் உள்ளே வந்தான் கோபத்தோடு.

“உம்மா... வாப்பா... எல்லோரும் உடனே கிளம்புங்க. போயிரலாம்.” அவனுடைய அழைப்பு கடுமையாக இருந்தது; கோபமாக இருந்தது. எல்லோரும் அதிர்ச்சியோடு அவனைப் பார்த்தார்கள்.

மாப்பிள்ளையின் தாயாரும் உள்ளிருந்து வீட்டார்களோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தவர்களும் திடுதிடுப்பென ஓடி வந்தார்கள்.

“உலகத்துல என்ன பொண்ணா இல்ல? போயும் போயும் இப்படிப் பட்டவளைப் போய் என் தலையில கட்டி வைக்கப் பாத்தீங்களே” அவனுடைய கடுமையான மொழிகளுக்கு அர்த்தம் புரியவில்லை யாருக்கும். அவனுடைய தந்தை ஓடி வந்து அவனை உலுக்கினார்.

“என்னாச்ச உனக்கு? எதுக்கு இப்படி வந்த இடத்துல பைத்தியக் காரன் மாதிரி நடந்துக்கிறே?”

கண்களிரண்டும் கோபத்தில் சிவந்துபோன நிலையில் தன் தந்தையை நோக்கினான்.

“ஆமா வாப்பா... எங்கள பைத்தியக்காரங்களா முட்டாள்களா நினைச்சுத்தான் இந்த ஏற்பாட்டையே செஞ்சிருக்காங்க. தன் பெண் ணோட தவற மறைச்ச எங்க தலையில் கட்டி வைக்க பாத்திருக்காங்க. நல்ல வேளை தப்பிச்சிட்டோம்.”

வளீர்கானுக்கு கோபம் வந்தது.

“மகன் மரியாதையாக பேசுங்க. எங்க புள்ள எந்தத் தவறும் செய்றவ யில்ல. யாராவது பொறுமையில் ஏதாவது பொய் சொல்லியிருக்கணும்.

“அப்போ இதுவும் பொய்யா?” கடிதத்தைக் கொடுத்தான். அவர் அதை வாசித்துப் பார்த்தார்.

“இது யாரோ செஞ்ச சதி மகன். நிச்சயமா இதுக்கும் எங்க மகனுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இருக்காது. எங்க மேல் அக்கம் பக்கத்துல உள்ளவங்க பல பேருக்கு பொறாமை இருக்கும். நிச்சயமா எங்க மகளை நாங்க அப்படி கண்டபடி வளக்கல்ல”

ஒரு மூலையில் ஓளிந்து உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மிஸ்ராவின் இளைய தங்கையான எட்டு வயதுச் சிறுமி அமானியை முன்னால் அழைத்தான் மாப்பிள்ளையாக வந்திருந்த நியாஸ். பயத்துடன் மேலும் பதுங்கிக் கொண்டவளை முன்னால் இழுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

“இது யாரு?” வஸீர்கானிடம் கேட்டான்.

“எங்க கடைசி மகள் அமானி”

“இவதான் இந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து தந்தா”

வஸீர்கான் அமானியின் அருகில் வந்தார்.

“உண்மையைச் சொல்லு மகள். இதை யார் தந்தது?” பயத்தில் அழுதாள் அமானி. அவளது தலையைத் தடவி இதமாகக் கேட்டார் அவர். தாமதித்து விட்டுச் சொன்னாள்,

“தாத்தா”

“இப்படி யாராவது சொல்லச் சொன்னாங்களா?” சந்தேகம் நீங்காமலேயே கேட்டார் வஸீர்கான்.

“இல்ல வாப்பா. மிஸ்ரா தாத்தாதான் கொடுக்கச் சொன்னா”

அவரால் நம்பவே முடியாமல் இருந்தது. கண்கள் கலங்கிப் போனது. சிறிது நேரத்தில் வந்தவர்களைல்லோரும் வாய்க்கு வந்த வார்த்தைகளை கொட்டித் தீர்த்து விட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

அவை அவருக்கு வலிக்கவில்லை. ஆனால் மகள் செய்த காரியம் வலித்தது. பாசத்தைக் கொட்டி வளர்த்த தன் மகளா இப்படி ஒரு காரியத்தைச் செய்தாள்? நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை. நம்பிக்கையும் பாசமும்தான் மனிதனை பலவீனப்படுத்துபவை. கோபத்தின் எல்லையில் இருந்தார் வஸீர்காள்.

“மிஸ்ரா...”

அவரின் கடுமையான அழைப்பில் அந்த வீடே அதிர்ந்தது. நடு நடுங்கிப் போனாள் மிஸ்ரா. தயங்கியபடியே எட்டிப் பார்த்தாள் மிஸ்ராவின் தாய் ரஜீனா.

“உன் மகள் செய்த கெட்டித்தனத்தைப் பாத்தியா...? படிக்க அனுப்பினா என்ன பண்ணிட்டு வந்திருக்கான்னு. புள்ளைங்களை நம்ப முடியாம முக்கால்வாசி பெற்றோருங்க பாதியிலேயே படிப்பை நிறுத்திடுறாங்க. ஆனா நம்பிக்கையோட அனுப்பின எங்களையே ஏமாத்திட்டு நிக்கிறா துரோகி. நாங்க அவளை எவ்வளவு நம்பினோம். பாத்தியா...! அதுக்கு கிடைச்ச பரிச பாத்தியா. வந்தவங்களைல்லாம் காறித் துப்பும்படி பண்ணிட்டா. எங்க அவ? இன்னிக்கு அவளை கொலை பண்ணாம விடமாட்டேன்” மூலைக்குள் புதுங்கியிருந்தவளை இழுத்தெடுத்தார். அவளை அடிக்க விடாமல் வீட்டில் இருந்தவர்கள் ஓடி வந்து தடுத்தார்கள்.

“கத்தி ஊரைக் கூட்டாதீங்க. இது எங்க புள்ளையோட வாழ்க்கை விஷயம். அவளை நீங்களே அவமானப்படுத்தி சந்தி சிரிக்க வச்சிராதீங்க”

“அவளைக் கெடுத்ததே நீதான். முதல்ல உன்னக் கொல்லன்றும்”

“உங்க முரட்டுத்தனத்துக்கு பயந்துதான் அவ ஏதும் சொல்லாம இருந்திருக்கன்றும். சூடும்ப மானத்தைக் கெடுக்கிற அளவுக்கு அறிவு கெட்ட புள்ள இல்ல எங்க மக” இப்படி பதிலளித்து விட்டு மிஸ்ராவை இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள் ரஜீனா.

அழுது கொண்டிருந்த மிஸ்ராவின் கண்களை துடைத்து விட்டாள்.

“எதுக்காக இப்படி சென்றே மக?”

“இந்தக் கல்யாணம் எனக்குப் பிடிக்கல்ல உம்மா”

“அதை நேத்தே சொல்லி இருக்கலாமே. இதால் வாப்பாவுக்கு எவ்வளவு பெரிய அவமானம்? நீ படிச்ச புள்ளதானே? எதையும் யோசிச்ச நடந்திருக்க வேணாமா?”

“என்ன மன்னிச்சிடுங்க உம்மா... வாப்பாக்கும் சொல்லுங்க என்னை மன்னிக்கச் சொல்லி”

“வாப்பாட கோவம் தணிஞ்சதும் நீயே போய் சொல்லு மக”

15

முற்றத்துக் கொடியில் கழுவிய துணிகளை உலர்த்திக் கொண்டிருந்தாள் ரிலாயா. அதை ஜன்னல் வழியாக பார்த்துக் கொண்டிருந்த சலைதாடு உம்மாவின் நினைவுகள் கடந்த காலத்திற்குத் தாவின.

நிஷாபாவுக்கு துணி கழுவுவது சிரமம் என்று சலவை இயந்திரம் ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான் அருள். ஆனால் அதில் கழுவுவது கூட அவருக்கு சிரமமாகத்தான் இருந்தது.

துணிகளை சலவை செய்யும் இயந்திரத்திற்குள் போட்டு, சலவைத் தூணையும் போட்டு இயங்க வைத்துவிட்டுப் போவாள். போன்று போன்று தான். இனி அந்தப் பக்கம் திரும்பியும் பார்க்க மாட்டாள்.

அந்தத் துணிகளை வெளியில் உலர்த்தி, அவற்றை காய்ந்ததும் எடுத்து மடித்துக் கொண்டு போய் அறைக்குள் வைப்பது வரை சலைதாடு உம்மாவின் வேலைதான். அதை அவள் சிரமமாகவே எண்ணவில்லை.

அவருடைய அனைத்து வேலைகளையும் உரிமையோடு செய்து வந்தாள். நிஷாபாவுக்கு வீட்டு வேலைகள் செய்வதில் எந்தவிதமான தேவைகளும் இருக்கவில்லை. சமைத்து வைத்த பிறகும் கூட பல தடவைகள் அவளை உண்பதற்காக அழைக்க வேண்டும். அவ்வளவு முக்கியமான வேலைகள் அவருக்கு அறைக்குள்.

சினிமா, சீரியல், பார்ப்பதும் கதைப் புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள், சினிமா, சஞ்சிகைகள் வாசிப்பது... விடிந்தால் இரவாகும் வரை இதுதான் வேலை; அல்லது தூங்குவாள். அருஸ் வீட்டில் இருந்தால் ஊர் சுற்றப் போய்விடுவாள்.

ஒரு நாள் அஸார், தாயார் குர்ஆன் ஒதும் காரணத்தினால் டி.வி. சத்தத்தைக் குறைக்கச் சொன்னான் என்பதற்காக அழுது ரகளை பண்ணினாள். மறு தினமே அவளது அறைக்கு வேறு ஒரு தொலைக் காட்சியை கொண்டு வந்து வைத்தான் அருஸ். இப்படி ஒன்று இரண்டல்ல; ஏராளமான சம்பவங்கள்!

அவள் வீட்டுக்கு வந்த புதிதில் அருளின் வேண்டுதலுக்காக சமைய வறைக்குள் வந்து ஒன்றிரண்டு வேலைகளையாவது செய்து வந்தாள். தேங்காய் துருவும் போது கைகள் கிறிவிடும்; மீன் கழுவும் போது மூள் குத்திவிடும். இரத்தம் சிறிது வந்தால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு கண்ணீர் வடிப்பாள். இரண்டு நாட்களுக்காவது கட்டுப் போட்டுக் கொண்டு ஓய்வு எடுப்பாள். மருந்துக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி அருஸ்-டன் சண்டை போடுவாள்.

“இந்தச் சின்ன காயத்துக்கெல்லாம் டாக்டர்கிட்ட போகணுமா?” என்று அருஸ் கேட்டுவிட்டால்போதும், ஒப்பாரியே வைத்து விடுவாள். எதுவுமே பேசாமல் அழைத்துக் கொண்டு போவான் அருஸ்.

நிஷாபாவின் அறை முழுவதிலும் கதைப் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள், திரைப்பட சீலைகள் என்று நிறைந்து காணப்படும். புதிது புதிதாக வருகின்ற எல்லா திரைப்படங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் பார்த்து முடிப்பாள். அடிக்கடி அரட்டை அடிக்க என்றே ஒரு கூட்டம் வந்து விடும். அது அவளுடைய தோழிகளாம்.

மார்க்க விடயங்கள் எதுவுமே அவளைப் போன்று அவர்களுக்கும் தெரியாது. ஆனால் திரைப்பட சங்கதிகள் அவர்களுக்குத் தெரியாத தீவுமே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்த அளவுக்கு அத்துப்படி.

நாம் எதற்காகப் பிறந்திருக்கிறோம்; எங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் என்னென்ன என்பதையெல்லாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிற அவசியம் அவருக்கு இருக்கவில்லை.

இரத்த பாசத்தையும் நன்றியையும் மாத்திரம் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு நிஷாபாவை தன் இல்லத்து மருமகளாகத் தெரிவுசெய்த சலைதா உம்மாவுக்கு அது எவ்வளவு பெரிய தவறு என உணரும்போது காலம் கடந்து போய் விட்டது.

ஆரம்பத்தில் சின்னப் பெண்தானே... எப்படியாவது திருத்திவிட முடியும் என்று நம்பினாள். முழுமையாக முயற்சியும் செய்தாள். அவள் வாசிப்பதில் ஆர்வம் காட்டியதால் தர்ஜுமதுல் குர்ஆனையும் அவள் வாசிக்கின்ற ஏராளமான ஹதீஸ் புத்தகங்களையும் நிஷாபாவுக்கு கொடுத்து வாசிக்கச் சொன்னாள். அவள் எதையும் தொட்டுக்கூட பார்க்கவில்லை. படம் பார்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டுகிறாள் என்பதற்காக (பயான்) போதனைகள், மார்க்க சம்பந்தமான சீமேக்களை கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அதையும் திரும்பியும் பார்த்ததில்லை.

இரவு பன்னிரண்டு, ஒரு மணி வரை திரைப்படம் பார்ப்பதும் காலையில் ஒன்பது மணி வரையில் உறங்குவதும் சலைதாவுக்கு பிடிக்க வில்லை. அடிக்கடி அன்புடன் அறிவுரை கூறுவாள். வெடுக்கென்று வார்த்தைகளினாலேயே பதிலுக்கு இரண்டு கடி கடித்து விட்டுப் போய் விடுவாள். அவள் உள்ளாம் சக்குநூறாக உடைந்து போகும். வயதுக்கும் சரி, உறவுக்கும் சரி மாரியாதை ஒன்றை அவள் கொடுத்ததேயில்லை.

எது சொன்னாலும் “நா படிக்காத படிப்பா? எனக்கு தெரியாதது என்ன இருக்கு? எனக்கு புத்தி சொல்ற அளவுக்கு இங்க யார் படிச்சி ருக்கிறது” என்பாள் அடிக்கடி.

“இந்தப் பட்டிக்காட்டில் நா வந்து வாழுறதே பெருச் இதிலையும் அட்வைஸ் பண்ணி நீங்க வேற அறுக்காதிங்க” என்பாள். இவை அனைத்தையும்விட அவருக்கு அதிகமாக வேதனையை ஏற்படுத்து கின்ற ஒரு விடயம் இருந்தது.

தன் அன்பு மகன், ஆசை ஆசையாக அழகு பார்த்து வளர்த்த அரூஸ் முன்பெல்லாம் வேலை விட்டு வரும் வரை காத்திருந்து, பார்த்துப் பார்த்து பணிவிடை செய்வாள் சலைதா உம்மா. ஆனால் திருமணத்தின் பின்னால் அவன் நிலையே மாறிப் போய்விட்டது. அவன் களைப்புற்று விட்டுக்கு வந்தால் அவனை எதிர்பார்த்திருக்கும் அன்பான மனைவியாக நிஷாபா இருக்கவில்லை. அவன் வரும்போது அவனை எதிர்பார்த்துத் தான் அரூஸ் வருவான். ஆனால், அவளோ கதைப் புத்தகத்தோடு கட்டிலில் விழுந்து கிடப்பாள். அவனைக் கண்டதும் எங்கிருந்து வருகிறதென்றே தெரியாது. அப்படி ஒரு அழுகை! பொத்துக் கொண்டு வந்துவிடும்.

ஏதேதோ சொல்லி அழுவாள். தேநீர் ஊற்றிக் கொண்டு வரும் தன் அன்னையை அவன் அன்போடு பார்க்க மாட்டான். வெறுப்புடன்தான் பார்ப்பான். தேநீரைக் கூட கையில் வாங்க மாட்டான். “அப்படி வெச்சிட்டுப் போங்க” என்பான்.

நின்று ஏதும் பேசிவிடுவாள் என்ற பயமோ? பேசாமல் போய் விடுவாள் சலைதா உம்மா. மருமகள் அழுவதற்கான காரணம் தெரியாது அவருக்கு. ஆனால் ஏதோ பெரிய கொடுமை செய்வதைப்போல் அடிக்கடி வந்து ஏசுவான் அரூஸ். தன் அன்பு மகன் அவளைச் சுகம் விசாரித்த நாட்கள் அவளின் நினைவிலேயே இல்லை. எப்போதாவது அவளது அறைக்கு வந்தால் ஏசுவதற்காக மட்டும்தான் வருவான். அவனுடைய மனைவியை கொடுமை செய்வதாக என்னுகிறான் போலும். அரூஸ் சந்தோஷமாக இருப்பதைக் கண்டால், அதாவது அவருக்கு நிம்மதியை தந்திருக்கும். ஆனால் அதுவும் இல்லையே! எப்போது பார்த்தாலும் அவன் முகத்தில் பத்து குமர் பிள்ளைகளின் தந்தையைப் போன்று, பத்து கிலோ கவலைகள் தொங்கும். அதைத்தான் அவளால் தாங்க முடியாமல் இருந்தது.

“என் அருமையான மகனுக்கு சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தத் தெரியாத ஒருத்தியைக் கட்டி வச்சி அவன் வாழ்க்கைய பாழ்ப்படுத்தி விட்டேனே. அல்லும் பகலும் நச்சரிக்கின்ற ஒருத்தியைக் கட்டி வச்சி என் புள்ள நிம்மதி கெட்டுப் போவ நானே காரணமா இருந்துட்டேனே” என்று அல்லும் பகலும் புலம்ப ஆரம்பித்து விட்டாள் சலைதா உம்மா.

ஒரு நாள். நீண்ட நேரமாக தொலைபேசி அலறியது. மருமகள் எடுப்பாள் என்று எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அவள் எடுக்கவில்லை. அவருக்கு வரும் தொலைபேசி அழைப்புக்களே அதிகம். அன்று இவள் எடுத்து “ஹலோ” என்றாள். மறுமுனையில் பேசியது நிஷாபாவின் தாயான மிலிரியா ரான். ஸலாம் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“மிச்சம் நாளைக்கப்பறம் பேசியிருக்கிங்க. சந்தோஷமா இருக்கு. எப்படி சுகமா இருக்கிங்களா மதினி?” ஆவலுடன் வினவினாள்.

“எப்படி சுகமா இருக்கிறது? சுகமா இருக்கிறதுக்கு மனசல நிம்மதி இருக்க வேணாமா?”

“ஏன் மதினி. ஏதும் பிரச்சினையா?”

“இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் இப்படி செய்றதையும் செஞ்சிட்டு ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவி மாதிரி நடிக்கப் போறீங்க?”

அதிர்ந்து விட்டாள் சுலைதா உம்மா. எங்கோ இடித்துக் கொண்டி ருந்த பேரிடி திடை ரென் அவள் தலையில் வந்து வீழ்ந்ததைப் போலிருந்தது.

“எ... என்ன சொல்லீங்க மதினி?”

“திரும்பத் திரும்ப நடிக்காதீங்க. உங்க மகனைக் குத்திவிடுறதே நீங்கதான். உங்க புருஷன் சின்ன வயசல மொத்தாகி நீங்களும் விதவை யாகி சின்ன வயசிலயே உங்க வாழ்க்கையை இழுந்துடைங்க. அதுக்காக புதுசாகல்யானமான சின்னஞ்சு சிறுசுங்க சந்தோஷமா வாழக்கூடாதுண்டு நீங்க நினைக்கிறது ரொம்ப பாவம். இது பெரிய அநியாயம்... அக்கிரமம்... உங்களை அல்லாஹ்கூட மன்னிக்க மாட்டான்.”

“தயவு செஞ்சி சொல்லுங்க. இப்படி என்ன நடந்திச்சி?”

“உங்க மகன் என் மகனுக்கு அபாயா உடுக்க சொல்றாராம். அவருக்கு அப்படி என்ன வயசாயிருச்சி? இன்னும் ஒரு குழந்தைகூட பெத்துக்கல்லை. அழகழகா உடுத்த வேண்டிய வயசல அபாயாவை

மாட்டிக்கணும்னு அவளுக்கு தலையெழுத்தா? உங்க வயசுக்கு நீங்க உடுத்துறீங்க. அவதான் அந்த வேலைக்கார குட்டி ரிலாயா உடுத்துரா. நீ உடுத்தினா என்னான்னு கேக்குறாராம் உங்க மகன். ஒரு வேலைக் காரியோட கட்டுன பெண்சாதியை ஒப்பிட்டுப் பேசற அளவுக்கு மருமகனை குத்தி விட்டிருக்கிங்க”

வார்த்தைகளா அவை? இடி இடியாக வந்து விழுந்தன.

அதற்கு மேல் அவளின் வார்த்தைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள சக்தியிருக்கவில்லை சுலைதாவும்மாவுக்கு. அவளது கண்களில் இருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்தது.

நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்தது... தலை சுற்றியது... கண்கள் இருண்டு போக உணர்வற்றுக் கீழே சரிந்தாள் அவள். கண்களைத் திறந்து பார்த்த போது வைத்தியமனையில் விஷேட அவசரப் பிரிவில் அனுமதிக்கப் பட்டிருப்பதை உணர்ந்தாள்.

16

முதல் முறையாக அவர்க்கு ஹார்ட் அட்டாக் ஏற்பட்டுள்ளதாம். மிகவும் கவனமாக இருக்கும்படி வலியுறுத்தப்பட்டாள். சில தினங்களி லேயே வைத்தியமனையில் இருந்து வீட்டுக்கு அழைத்து வரப்பட்டாள். ஒரு நாள் கூட அருள்ஸ் வந்து பார்க்கவில்லை என்ற கவலை அவளை பெரிதும் பாதித்தது.

“அப்படி என்ன குத்தம் சென்றேன்? எதுக்காக இப்படி வெறுத்து ஒதுக்கிட்டு இருக்கிறான்? என் மகன் மேல உச்சரையே வச்சிருக்கிறது குற்றமா? யா அல்லாஹ் எதுக்காக எனக்கு இப்படி ஒரு சோதனை?” அவள் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டபோது அவளையும் மீறி அழுகை வந்தது. குலுங்கி குலுங்கி அழு ஆரம்பித்து விட்டாள். சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஆமினா இலைக்கஞ்சியோடு அவளிடம் வந்தவள் அதிர்ந்து போனாள். அவளை எப்படித் தேற்றுவதென்று புரிய வில்லை. அவருடைய கண்களும் கலங்கின. அவருடைய நல்ல உள்ளத்தை முழுமையாகப் புரிந்திருந்தவளாயிற்றே. தான் கொண்டு வந்த இலைக்கஞ்சியை மேசைமீது வைத்துவிட்டு கலைதா உம்மாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள்.

“இப்போ எதுக்காக இப்படி அழுங்க கலைதா உம்மா? டொக்டர் உங்களை ரொம்ப கவனமா இருக்கச் சொல்லி இருக்கார். இனிமே நீங்க எதை நினைச்சும் கவலைப்படதக் கூடாது. உங்களுக்கு இப்போது நிம்மதிதான் முக்கியம்”

“இவ இந்த வீட்டுக்கு வந்த நாளையில இருந்து என் நிம்மதியே தொலைஞ்சி போச்சி ஆழினா. அதுகூட பரவாயில்ல. என் புள்ளூட நிம்மதியும் சேர்ந்து அழிஞ்ச போயிருக்கு. அதைத்தான் என்னால் தாங்கிக்க முடியல்லை. என் ஆயுசுக்குப் பிறகு அவதான் இந்த வீட்டுக்கு எஜ்மானின்னு நானே அவருக்கு எல்லா வேலைகளையும் செஞ்சு கொடுத்தேன். ஆனா அவ என் மகன் என்னையே எதிரியா நினைக்க வச்சிட்டா. என் புள்ள என் மூஞ்சைக்கூட பாக்குறதில்ல, பேசுறதுமில்ல”

“எப்பவாவது விளங்கும் சலைதாம்மா. அதையெல்லாம் நீங்க பெரிசுபடுத்தாதீங்க”

“எப்படி முடியும் ஆழினா? நினைக்க நினைக்க மனச வெடிக்கப் போவது. நா இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு உசரோட இருக்கப் போறேன். உயிர் போன பிறகு வெறும் சடலத்தைப் பார்த்துக்கிட்டு அழுற அழுகையில என்ன அர்த்தம் இருக்குது? அதுவரைக்கும் நா வாழுப்போற இந்த கொஞ்ச நாளைக்காவது பெத்த தாயோட மனசை சந்தோஷப்படுத்தனும்னு படிச்ச புள்ளைங்களுக்கு புரியலயே ஆழினா”

“இந்தக் காலத்துப் புள்ளைங்களே இப்படித்தான் இருக்காங்க. என்னதான் படிச்சிருந்தாலும் பெத்தவங்க மனசை புரிஞ்சிக்கிற அளவுக்கு அறிவில்ல. அப்படியொரு படிப்புல என்ன அர்த்தம் இருக்கு? அவங்க புள்ளை குட்டிகளும் அவங்க குணத்தைத்தான் தொடரும். இத யோசிக்கிற அளவுக்கும் புத்தியில்ல. இதெல்லாம் யாரும் சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை சலைதாம்மா. ஊர் உலகத்துல நடக்குறதை வச்சே யாரும் உணர்ந்துக்கணும். ஆனா, அதுக்கும் அறிவுதான் வேணும். அந்த அறிவைக்கூட படிச்ச புள்ளைங்ககிட்ட காணுறது ரொம்ப அழுர்வமா இருக்கு”

“என் புள்ளைங்களுக்கு வெறும் படிப்பை மட்டும் புகட்டல்ல ஆழினா. அதுக்கும் மேல நல்ல பண்புகளையும் மார்க்கத்தையும் ஊட்டி ணேன். அவங்களும் இதுவரைக்கும் நல்லவங்களாவேதான் வாழ்ந்துட்டாங்க. எந்த கெட்ட பழக்கங்களும் இல்லாம காதல், காமமுன்னு எந்த திய உணர்வுகளுக்கும் அடிமையாகாம அல்லாஹ் பாதுகாத்தான். ஆனா கல்யாணம் அவன் குணத்தையே மாத்திருச்சி. ஆரம்பத்துல

உம்மா உம்மான்னு என்னையே சுத்தி சுத்தி வந்தான். உன் பெண்சாதி பாத்துக்கிட்டு இருக்கா, முதல்ல அவசூட போய் பேசிட்டு வா மகன்னு நான்தான் அனுப்புவேன். என்னைவிட அவளை அதிகமா நேசிக்க னும்னு அவ நினைச்சது தப்பில்லை. அதுக்காக அவளை மட்டும்தான் நேசிக்கனும்னு என மேல இல்லாத பொல்லாத பொய்களையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி... அழுது புலம்பி... என் மேல் கடுமையா வெறுப்பை ஏற்படுத்தி வச்சிட்டா பாவி. இதுல அவளுக்கு அப்படி என்ன பொல்லாத லாபம் கிடைக்கப் போவதுன்னு புரியல்லை.

நூலைப் பாத்து சேலை வாங்கு; தாயைப் பாத்து பெண் எடுன்னு பழமொழி சொல்றது ரொம்பவும் சரி ஆமினா. இது அவ தாயோட குணம்தான். சின்ன வயசிலையே நா விதவையாகிட்டேன். என் புள்ளைங் களும் சின்னவங்க. என்னையும் புள்ளைங்களையும் தன் வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு போய் வச்சிருந்தாரு எங்க நானா. அதுக்காக நானாவோட தினமும் சண்டை போடுவா மதினி. வாழாவெட்டியா இருக்கிற நா நல்லா வாழுற அவங்களைப் பார்த்து பெருமுச்ச விட்டா அது அவங்க குடும்பத்துக்கு சரியில்லைன்னுவா. நா எதுக்கு அவங்களைப் பாத்து பெருமுச்ச விடப் போறேன்? எதையுமே நல்லவிதமா யோசிக்கிற பண்பு எப்பவுமே அவங்களுக்கிட்ட இல்ல. என்னால் நானாவுக்கு நிம்மதி இல்லைன்னு நானே எங்க வீட்டுக்கு வந்துட்டேன். மதினிக்குப் பயந்து நானா எங்க வீட்டுக்குக் கூட திருட்டுத்தனமாதான் வருவாரு. எந்த உதவிங்களையும் திருட்டுத்தனமாவே செய்வாரு. அந்த நன்றியை என்னால் மறக்க முடியாது. அந்த ஒண்ணுக்காவே என் நானா மகளை என் மருமகளா எடுத்தேன்.

ஆனா அதுதான் நா செஞ்ச பெரிய தப்புண்ணு இப்போ புரியது. ஒரு குடும்பப் பெண்ணுக்கு முக்கிய தேவை இறைபக்தி. அது அவகிட்ட இல்லைன்னு ஆரம்பத்துலயே எனக்கு தெரியும். இருந்தாலும் நல்லா படிச்சவதானே. எதையும் புரிஞ்சிக்கிற தன்மை இருக்கும்னு எதிர்பார்த் தேன். ஆனா ரொம்பவும் ஏமாந்துட்டேன். ஹதீஸ் புத்தகங்களையோ பயான் சிழக்களையோ கொடுத்தா தொட்டுக்கூட பார்க்க மாட்டா. நா ஏதாவது மார்க்க வழிபாடுகளை சொல்லிக் கொடுத்தா வெடுக் கென்னு எழும்பி போயிருவா. அதெல்லாம் நா செய்ற கொடுமைங்களா நினைக்கிறா.

நா பெரிய முட்டாள் ஆமினா. ஒரு மாமியாரால் தன் மருமகளை அன்போட திருத்த முடியும்னு தப்புக்கணக்கு போட்டுட்டேன். இறை பக்தியும் நற்குணமும் ஓவ்வொருத்தருக்கும் ரெத்தத்துல கலந்திருக்கணும். அதையும் அல்லாஹ்தான் கொடுக்கணும். தான் விரும்பினவங்களுக்குத்தான் அதையும் கொடுக்கிறதா அல்லாஹ் சொல்றான். இடையில் புகுத்துறது ரொம்பக் கஷ்டம். இறைபக்தியுள்ள என் மகனுக்கு, இறைபக்தியுள்ள ஒரு துணையைத் தேடிக் கொடுக்காம விட்டதுதான் நா செஞ்ச மிகப் பெரிய பாவம். அந்தப் பாவத்துக்காக எனக்குக் கிடைச்ச தண்டனைதான் இது. என் புள்ள எந்தப் பாவமும் செய்யலியே ஆமினா. அவனும் சேந்து தண்டனை அனுபவிக்கிறானே... என்னால் தாங்க முடியல்லயே...”

கேவிக் கேவி அழுதாள் சலைதா உம்மா. இன்றுதான் முதல் முறையாக இதயத்தை அழுத்திக் கொண்டிருந்த துயரங்களை இறக்க ஆரம்பித்தாள் அவள். மிகுந்த வேதனையோடு செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் ஆமினா.

“எல்லாத்துக்கும் அல்லாஹ் நல்ல வழி வச்சிருப்பான் சலைதாம்மா. இப்போ இந்தக் கஞ்சிய குடிங்க. மருந்து குடிக்கணும். அதிகமா திக்ரு செய்ங்க. மனக்கு பெரிய ஆறுதல் கிடைக்கும்”

இலைக் கஞ்சியை கையில் எடுத்து பருக்கினாள் ஆமினா. ஒரு வாய்தான் எடுத்திருப்பாள். திடுதிப்பென வந்து நின்றாள் நிஷாபாவின் தாய் மிலிரியா. சுகயீனமுற்று இருக்கும் தண்ணைப் பார்க்க வந்திருப்பதாக எண்ணினாள்.

“வாங்க மதினி” அவள் அழைக்கும்போது அருகில் வந்தாள். முகத்தில் கடுப்புத் தெரிந்தது.

“உட்காருங்க மதினி. ஆஸ்பத்திரிக்கு வருவீங்கன்னு எதிர்பார்த்தேன்”

“எதுக்கு வரணும்? நீங்க செஞ்ச பாவத்துக்கு அல்லாஹ் தண்டனை தந்திருக்கான். அதை நா வேற வந்து பாக்கணுமா?”

எற்கனவே வேதனையில் துவண்டு போய் இருந்தது அவளுடைய

உள்ளாம். இப்போது இந்த வார்த்தைகளில் மேலும் புண்ணாகி நொந்தது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தோடியது. அதேநேரம் அரூஸ் வந்து நின்றான். திகைத்து விட்டாள். முற்பகல் பொழுதுகளில் அவன் வருவதில்லையே.

“உம்மா” அரூஸ்தான் அழைத்தான். அந்த அழைப்பில் அன்பு தெரியவில்லை. அதிகாரம் தெரிந்தது. அதையும் நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் உச்சாரித்தான். கண்களை துடைத்துக் கொண்டு அவனை நோக்கினாள். கொழு கொழுவென்று செழுமையாக வளர்ந்து எவ்வளவு அழகாக இருந்தவன். இப்படி மெலிந்து வாடிப்போய் விட்டானே என்ற கவலையோடு அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“உம்மா உங்களுக்கு சுகமில்லையேன்னுதான் ஏதும் பேசாம் எல்லாத்தையும் பொறுத்துக்கிட்டு இருந்தேன். ஆனா நீங்க எல்லைமீறி போய்கிட்டு இருக்கிங்க”

திடீரென அரூஸ் இப்படிப் பேசியதும் அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“என்ன மகன்? எதுக்காக இப்படி பேசுறீங்க?”

“ஓரு வேலக்காரிக்கிட்ட போய் என் மாமியையும் பெண்சாதியையும் கேவலப்படுத்தி பேசிக்கிட்டு இருக்கிங்களாம்”

அவளுக்கு மேலும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“இப்படி யார் சொன்னது?”

“இப்பதான் நிஷா கோல் பண்ணி சொன்னா. அதுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கட்டத்தான் இப்போ மாமியும் வந்திருக்காங்க.”

“அவ்வளவு சீக்கிரமா ரெண்டு இடத்துக்கும் கோல் பண்ணி சொல்லிட்டாளா?”

“போயும் போயும் ஒரு வேலக்காரிக்கிட்ட போய் குடும்ப

விசயங்களை எல்லாம் சொல்றீங்களே உம்மா. எங்க மானம் மரியாதை என்னாகுற்று?”

“யாரு மகன் வேலைக்காரி?”

ஆமினாவின் முகத்தைப் பார்த்தான் அரூஸ். ஏதும் பேசவில்லை.

“இவள் யார் அப்படி சொன்னாலும் நீங்க வேலைக்காரின்னு சொல்லக்கூடாது மகன். உனக்கு என்ன மாதிரியே அவளும் ஒரு தாய்தான். என்னைவிட அதிகமா உனக்கு ஆமினா சோறு ஊட்டி இருக்கா. பாத்துப் பாத்து கழுவி, குளிப்பாட்டி விட்டிருக்கா. ஒதுற்றுக்கு, தொழுற்றுக்கு, படிக்கிறதுக்குன்னு என்னப் போலவே நிறைய பாடு பட்டிருக்கா...”

“அதையெல்லாம் சும்மா செய்யலையே. அதுக்கெல்லாம் சம்பளம் கொடுத்திருப்பீங்களே. அதுக்காக தாய்ன்னு சொல்லிட முடியுமா?” இப்படிப் பேசிய மிலிரியாவைத் தடுத்தாள் சுபைதா உம்மா.

“இதப் பத்தியெல்லாம் நீங்க பேசாதீங்க மதினி. அதுக்கெல்லாம் ஒரு தகுதி இருக்கணும். மார்க்கம், மனிதாபிமானம் இல்லாதவங்களுக் கெல்லாம் இதுங்க புரியப் போற்றில்லை. அன்னைக்கு புள்ளைங்களோட நா நிர்க்கத்தியா நின்னப்போ, எங்களை வீட்டை விட்டே துரத்தின மனிதாபிமானமே இல்லாத ஜென்மம் நீங்க. மனிதாபிமானத்தைப் பத்தி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? உலக அனுபவமில்லாத என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியாம இருந்தப்போ, இந்த ஆமினாவும் அவ புருஷனும் தான் என் புள்ளைங்களை ஸ்கூல்ல, பள்ளியில சேத்ததுலயிருந்து எல்லா வேலைங்களையும் சென்சாங்க. அவ யாரு எனக்கு? சொந்தமும் இல்ல பந்தமும் இல்ல. எங்ககிட்டே வேலை செஞ்ச அந்த விசவாசத்துக்காக கடைசிவரை உதவியா இருக்கா”

இப்படி சுலைதாவும்மா கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே நிஷாபா பெட்டியோடு வந்து நின்றாள். மேலும் அதிர்ந்து விட்டாள் அவள்.

சுலைதா உம்மாவின் வேதனை அதிகமாகியது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்தது.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“எதுக்கு மக இந்த முடிவுக்கு வந்தீங்க? உங்களை விட்டுட்டு என் மகன் எப்படி தனியா இருக்கப் போறான்?”

“நானும்தான் நிஷாபாவோட போவப் போறன் உம்மா. தம்பி அஸார் மட்டும்தானே உங்க புள்ள? நா இல்லியே. பின்னே எதுக்கு நா இங்க இருக்கணும்?”

“எதுக்கு மகன் இப்படியெல்லாம் பேசி என்னை இன்னும் நோகடிக்கிறீங்க?”

“நீங்க என்ன நோகடிக்கிறீங்களே உம்மா”

“என்ன? நா நோகடிக்கிறேனா?”

“எனக்கு எல்லாமே தெரியும் உம்மா. இப்பவும் மறைக்காதீங்க”

17

“என்ன மகன், எதை மறைக்கிறேன்?”

“நீங்க முந்தி மாதிரி இல்ல உம்மா. நிறையவே மாறிட்டங்க. முந்தியெல்லாம் என மேல உசரையே வச்சிருந்தீங்க. ஆனா இப்போ அப்படியில்ல. எதுக்கு உம்மா? நா அப்படி என்ன பாவம் செஞ்சேன்? வெளிய போய் உழைச்சு, கஷ்டப்பட்டு கணைப்போடு வீட்டுக்கு வந்தா நிம்மதியா மூச்சுவிட முடியல்லை. காது கொடுத்து கேட்க முடியல்லை. நிம்மதியா தூங்க முடியல்லை. பாவம் நிஷாபா. எவ்வளவு காலத்துக் குத்தான் பொறுமையா இருப்பா?” அவனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு தாங்க முடியாதவளாக சுலைதாவும்மா நிஷாபாவை நோக்கினாள்.

“நா உனக்கு அவ்வளவு பெரிய கொடுமைகளைச் செஞ்சேனா?” இப்படி அவனிடம் கேட்க வேண்டும்போல் தோன்றுகிறது. ஆனால் கேட்க முடியவில்லை. நெஞ்சில் இறுகிவிட்ட வார்த்தைகள் நாவுக்கு வர மறுத்தன. திராணியற்றுப் போனாள். அருளின் கண்களிலும் கண்ணீர்தான்!

“சொல்லுங்க உம்மா. எதுக்காக இப்படி மாறிட்டங்க? நா எனக்கு ஒரு கல்யாணம் வேணும்னு உங்ககிட்ட கேட்டேனா? நிஷாபாதான் எனக்கு மனைவியா வேணும்னு கேட்டேனா? இல்லையே. செய்றதை யெல்லாம் நீங்களே பார்த்துப் பார்த்து செஞ்சிட்டு, இப்போ எதுக்காக இப்படி செய்றீங்க? தம்பி அஸார் மட்டும்தான் உங்க புள்ளையா? நா

உங்க புள்ள இல்லயைா? புதுசா கட்டப் போற மத்ரஸாவுக்காக எல்லையில இருக்கிற எங்க காணியை அப்படியே கொடுத்திருக்கின்க. ஒரு வார்த்தை என்கிட்ட கேட்டங்களா? எதுக்காக இப்படி எல்லாத்தையும் கொடுத்துக் கொடுத்து சொத்தையெல்லாம் கண்டபடி அழிக்கிறீங்க?”

“அழியப் போறது கொடுக்கிறது இல்ல மகன், இருக்கிறதுங்கதான். இப்போ மிஞ்சியிருக்கிற வீடு, காணி, பூமி எல்லாமே உங்க ரெண்டு பேருக்கும் மட்டும்தான். அதுல எனக்கு எந்த சொந்தமும் இல்ல. கொடுத்ததுங்க மட்டும்தான் எனக்கும் உன் வாப்பாவுக்கும் சொந்த மானது. இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நாங்க மிகுதி வச்ச அமல் அது. இந்த ஊருல ஒரு மத்ரஸா இல்லாம உங்களை ஒதுவக்க நா பெரிய பாடு பட்டேன். இப்போ தாவுத் மாஸ்டர்ட் முயற்சியால ஒரு மத்ரஸா கட்டப் போறாங்க. அதுவே பெரிய விஷயம். எங்க காணியில அந்த மத்ரஸா அமையிறது அல்லாஹ் எங்களுக்கு தந்த அதிஷ்டம். அந்த அதிஷ்டம் எல்லாருக்கும் கிடைக்கிறதில்லை. அல்லாஹ் விரும்பினவங்களுக்கு மட்டும்தான் கிடைக்கும். அல்லாஹ் எங்களை ரொம்பவும் நேசிக்கிறான். அது போதும் எனக்கு”

“இப்படி சொல்லிச் சொல்லியே கண்டவங்களுக்கு தின்னப் போட்டு அழிக்கிறீங்க. இப்படியே போனா என் பேரப் புள்ளங்களுக்கு என்னதான் மிஞ்சப் போவது?” மிஸ்ரியா வாயைத் திறந்தாள்.

“என்ன, உங்க பேரப் புள்ளங்களா? அவங்க எங்க இருக்காங்க?”

“இனிமே பொறக்க மாட்டாங்களா?”

“கல்யாணமாகி மூன்று வருசமாச்சி. இன்னும் உங்க மக அதப்பத்தி நினைச்சுக் கூட பாக்கலியே மதினி. மனுஷன் கல்விக்காக செய்கிற தர்மம் அவன் மரணித்த பிறகும் நன்மை பொழியும்னும் என்றும் கல்விக்கு அழிவே இல்லை; அதுக்காக கொடுக்கும் பொருளுக்கும் அழிவே இல்லைன்னும் ஹதீஸ் இருக்கு”

அதையும் இதையும் சொல்லிச் சொல்லியே இருக்கிற எல்லாத்தையும் அழிச்ச மாதிரி, என் மருமகன் சம்பாத்தியத்தையும் அழிச்சிருவீங்க.

அதைவிட அவர் எங்க வீட்டுலேயே இருக்கட்டும். இனிமே அதாவது மிஞ்சுசும்”

இப்போதுதான் புரிந்தது சலைதா உம்மாவுக்கு.

“அப்பாண்ணா என் புள்ள சம்பாத்தியத்துக்காகத்தான் இதெல்லாம் நடக்குதா?”

“மாமி சொல்றது சரிதானே உம்மா? எங்க எதிர்கால நன்மைக்காகத் தானே என் மாமி சொல்றா?”

“அதுக்காக வீட்டை விட்டுப் போகணுமா மகன்?”

“எனக்கு நிம்மதி வேணும் உம்மா”

“உங்க நிம்மதி இல்லாம் போறதுக்கு நா இன்னும் உச்சரோட இருக்கிறதுதான் காரணமா மகன்?” அவள் கண்களில் இருந்து மீண்டும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

“இனிமேலாவது புள்ளங்க வாழுறதைப் பார்த்து சந்தோஷப்பட முயற்சி செய்ந்க மதினி. இப்படி எதுக்கெடுத்தாலும் அழுதமுது வாழ்வங்களுக்கு சாபத்தை ஏற்படுத்தாதீங்க. நாங்க போறோம்”

வார்த்தைகளா அவை???

அதற்கு மேல் ஆமினாவால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

“இப்படியெல்லாம் எப்படி பேச முடியது மிலிரியா தாத்தா? ஒரு நோயாளின்னு கூட பாக்காம, ஸவிரக்கமில்லாம இந்த மாதிரி பேச எப்படி மனச வருது?”

“நீ யாரும் அதப் பத்தி பேச? வேலைக்காரின்னா வேலைக்காரி மாதிரி இருக்கணும். அதுக்கு மேல உரிமை எடுத்துக்கக் கூடாது”

“வேலைக்காரியும் உங்களை மாதிரி ஒரு மனுவிதான் மதினி” என்றாள் சலைதா வேதனையோடு.

“சொல்லட்டும் சலைதாம்மா. என்னெப் பத்தி எதுவானாலும் சொல்லட்டும். அதுக்காக நான் கவலைப்பட போறுதில்லை. இப்படி யொரு அருமையான மாமி கெடச்சும் ஒழுங்கா வாழுத் தெரியாத ஒரு மகளை பெத்து வச்சிக்கிட்டு இந்தக் குதி குதிக்கிறாங்க. ஒழுங்கான ஒரு மகளை பெத்திருந்தா என்ன போடு போடுவாங்கவோ?”

“என்னடி சொன்னே...?”

ஆமினாவை அடிப்பதற்காக கையை ஓங்கிக் கொண்டு பாய்ந்து வந்த மாமியாரை தடுத்து நிறுத்தினான் அரூஸ்.

“விட்டுடுங்க மாமி. எல்லாம் எங்க உம்மா கொடுத்த இடம்தான்”

“ஓசி சோத்துல வைறு வளர்க்கிறவருக்கு இவ்வளவு திமிரா? அடியே ஆமினா. நீ எதை சாதிக்கிறதுக்காக எங்க மதினியை காக்கா புடிக்கிறேன்னு எனக்கு நல்லா தெரியும். நா உசரோட இருக்கிற வரைக்கும் உன் திட்டம் பலிக்காது. நா விடவும் மாட்டேன். அத மட்டும் உன் நினைவுல வச்சிக்க”

ஆவேசத்தோடு எகிறித் துள்ளிக் கொண்டிருந்த மிலிரியாவை அரூஸாம் நிஷூபாவும் இழுத்துக் கொண்டு போக, அவளுடைய வாய் மட்டும் ஓயாமல் கூச்சலிட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

“அவ மகளைக் காட்டி அஸாரை மயக்கி, இந்த சோத்துக்கள் பாதியை அபகரிக்கப் பாக்குறா. விட மாட்டேன். அவ நினைக்கிற எதையும் சாதிக்க நா விடமாட்டேன்”

வேணுக்குள் அவளை இருத்தி, வேன் கதவை மூடிக் கொண்டு புறப்படும் வரையில் அவளுடைய கூக்குரல் ஓயவில்லை. வேன் போய் விட்டது. இடியுடன்கூடிய மழையொன்று பெய்து விட்டு ஓய்ந்ததைப் போன்றிருந்தது.

வீடே அமைதியாகிப் போனது. நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்தது. மார்பை அழுத்திப் பிடித்தபடியே கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்ட சலைதா

உம்மாவின் கணகளில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. அவனை எப்படி ஆறுதல்படுத்துவது என்று புரியவில்லை ஆமினாவுக்கு.

“நீங்க எதுக்கும் கவலைப்படாதீங்க சலைதாம்மா. யாரு என்ன சொன்னாலும் உங்க மகனுக்கு உங்களைப் பத்தி தெரியும். நிச்சயமா திரும்பி வருவாரு”

“இல்லையே ஆமினா. பிறந்த நாளையில இருந்து என் கூடவே வளர்ந்த என் புள்ளைக்கு என்னைப் பத்தி புரிஞ்சிக்க முடியவில்லே. அதை என்னால் தாங்க முடியல்லையே” அவள் கதறி அழுதாள்.

“ஏதும் வசியம் பண்ணி இருப்பாங்களோண்ணு தோன்றுது சலைதாம்மா. எப்படி இருந்த நம்ம அருஸ் இப்படி மாறிட்டாரு. என்னால் நம்பவே முடியல்லே!!”

“பல மாசங்களா என்னோட பேசாம, என் முகத்தக்கூட பாக்காம இருந்தான். எப்பவாவது என் பாசத்தைப் புரிஞ்சுக்கிட்டு, மனச மாறி வருவான்னு நா நம்பிக்கிட்டு இருந்தேன். ஆனா இந்த வீட்டை விட்டே போயிட்டானே ஆமினா. என் பாதி உசிரே போன மாதிரி இருக்கு” அவள் அழும்போது ஆமினாவின் உள்ளமும் கண்களும் சேர்ந்து கலங்கின.

18

“ஆண்டி, இந்த மரக்கறி சூப்பை குடிங்க” ரிலாயாவின் குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு சுயநினைவுக்கு வந்தாள் சலைதா. அன்று முதல் இன்று வரையில் அவனுடைய வரவுக்காக காத்திருந்தாள். எவ்வளவு தான் தன் மனதை கட்டுப்படுத்த முயற்சித்தாலும் அவளால் முடிய வில்லை. பாழாய்ப் போன மனசு கேட்பதில்லை. அவன் நின்ற இடம், இருந்த இடம், படுத்த இடம் என எதைக் கண்டாலும் அந்த இடங்கள் வெறுமையடைந்துவிட்டதைப் போன்று உள்ளத்திற்குள் ஒரு வெறுமை அவளைதுன்பறுத்தியது. தாய்ப் பாசம் என்பது இதுதானே?

அன்று அஸார்தீன் வரும்போது சலைதாவும்மாவின் அருகில் அமர்ந்து அவருக்குக் கேட்கும்படியாக ஹதீஸ் வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள் ரிலாயா. அஸார் வந்து அடுத்த இருக்கையில் அமர்ந்ததும் எழுந்து சென்றுவிட முயன்றாள்.

“ரிலாயா இப்படி இருங்களேன்” அவன் திடீரென இப்படிக் கூறியதும் வியந்து போனாள். அவனது உள்ளத்தை அவள்தான் புரிந்திருக்கவில்லையே. அவளோடு பேச வேண்டும்; பழக வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனிடமும் இருப்பதை அவளால் எப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியும்?

ரிலாயாவோடு பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது அஸாருக்கு. இப்போதெல்லாம் அவளைக்

கண்டவுடன் ஏதோ ஓர் இனம் புரியாத உணர்வு அவனுக்குள். என்னவென்று புரியவில்லை.

மெலிதான சிலிர்ப்பு உடம்புக்குள்!

மிக மெலிதான படபடப்பு நெஞ்சுக்குள்!!

இலேசான வியர்வை!!!

“எப்போதும் காண்கிறவள்தானே; இப்போது மட்டும் என்ன?” தனக்குள்ளேயே கேட்கிறான். விடை கிடைக்கவில்லை.

சலைதாம்மா எப்போது திருமணத்தைப் பற்றிய பேச்சை ஆரம்பித்தானோ, அன்று முதல் அவனுக்குள்ளும் எத்தனையோ விதமான மாற்றங்கள்... ஏராளமான குழப்பங்கள்...

சில காலமாக ரிலாயா அங்கு வராமலிருந்தபோது அவன் உள்ளாம் தவித்த தவிப்பு அவனுக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

பேசாவிட்டாலும் பரவாயில்லை!

பழகாவிட்டாலும் பரவாயில்லை!!

அவள் வந்துவிட்டுப் போனாலே போதும் என்றிருந்தது.

இதமான தென்றல் தழுவி போனதைப் போன்ற ஒரு சுகமான ஆறுதல் அவன் மனதிற்கு. அவள் வருகையில் அப்படியொரு பிடிப்பு. மீண்டும் அவள் வரத்துவங்கிய நாளில் இருந்து இன்றுவரை முயல்கிறான். மனம் விட்டு அவளோடு பேச வேண்டும். அவனைப் பற்றிய ஓர் அபிப்பிராயம் அவளிடத்தில் உள்ளதா, இல்லையா என்பதை முதலில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதன் பிறகுதான் உம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று. ஆனால் இன்றுவரை முடியவில்லை. அதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அமையவில்லை.

அவனைக் கண்டவுடனே ரிலாயா தன் வீட்டுக்குச் சென்று

விடுகிறாள். இது அவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. கவலையாகவும் இருந்தது. இன்றாவது கொஞ்சம் பேச வேண்டும்.

“என்னைக் கண்டா எதுக்கு ஓடுறீங்க, பயமா?”

அவன் யதார்த்தமாக வினவினாலும் உண்மையிலேயே அவனுக்கு பயம் இருக்கவே செய்தது. அவன் சிரமப்பட்டு அடைத்து வைத்தி ருக்கின்ற அந்தப் பட்டாம்பூச்சிகள் மீண்டும் பறக்கத் துடிக்குமோ என்ற பயம்.

சங்கடத்துடன் நின்றிருந்த ரிலாயாவை “இப்படி உட்காரும்மா” என்றாள் சுலைதா உம்மா.

“நா போய் மை கொண்டு வாரேன்”

“அதெல்லாம் அப்புறம் குடிக்கலாம். இப்போ உட்காருங்க” அஸார்தீன் மீண்டும் கூறியதும் உட்கார்ந்தாள். இருந்தாலும் அந்த இருக்கை அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“தீவிரமா கம்பியூட்டர் படிக்கிறீங்களாம். என்னென்ன கோஸ் பண்றீங்க?”

“பேசிக் கோஸ் முடிஞ்கச்சு. ஓஃபிஸ் கோஸ்டால், டைப்பிங், பவர் பொயிண்ட், எக்ஸெல், வேட் அதெல்லாம் முடிச்சிட்டு, இப்போ ஹாட்வெயார் படிச்சிட்டு இருக்கேன். இன்னும் நிறைய செய்யணும்.”

“சந்தோஷமா இருக்கு ரிலாயா. எனக்கும் டைப்பிங் வேலைங்க நிறைய இருக்கு. எதுக்குமே நேரமில்லை. என் நோட்டஸ் எல்லாத்தையும் கம்பியூட்டர்ல் பைல் பண்ணி வைக்கிறீங்களா?”

“அதையெல்லாம் எடுத்து வைக்க. நாளைக்கு வந்து செய்றேன்” அவன் எழுந்து சென்று விட்டாள்.

“உம்மா நாங்களும் அவனுக்கு உதவி செய்யணும். கம்பியூட்டர் படிக்க நிறைய செலவாகும்”

“ஆமா மகன், அதுக்கு நானும் தயாராத்தான் இருக்கேன். ஆனா அதை அவ விரும்பல்லை. எங்களுக்கு கஷ்டத்தைத் தரக்கூடாதாம். தாவுக் மாஸ்டர்ட் கம்பியூட்டர் கிளாஸ்ல அவளும் படிச்சிக் கொடுக் குறா. அதுல கிடைக்கிற சம்பளத்தை வச்சி அவளும் தொடர்ந்து படிக்கிறா. அவளும் அவ உம்மாவும் வீட்டுல கூலிக்கு உடுப்பு தைக்கிறாங்க. அதுல வர்ர வருமானத்தையும் வச்சி சமாளிச்சுக்கிட்டு போறா”

19

ஒரு நாளும் இல்லாதவாறு அலுமாரியில் துணிகளை எல்லாம் கிளரி தேடிக் கொண்டிருந்த ரவீதை புதுமையாகப் பார்த்தான் அலீமா.

“அலீமா....”

கோபமாக அழைத்தார்.

“என்னங்க. நா இங்கதான் இருக்கேன்”

சேமிப்புப் புத்தகம் அவர் கையில் இருந்தது.

“இதுல இருந்த பணத்துல நிறைய ஓரேயடியா எடுத்திருக்கே? எதுக்கு?”

“இது என்ன புதுசா இருக்கு?”

“என்ன?”

“இந்தக் கேள்விதான்! இருபது வருசமா வெளிநாட்டுல இருந்து பணம் அனுப்புறீங்க. ஒரு நாளும் கேள்வி கேட்டதில்லையே? இப்போ முதல் தடவையா கேக்குறீங்க. நிஜமாகவே எனக்கு சந்தோஷமா இருக்கு”

“எதுக்கு?”

“புதுசா முளைச்சிருக்கிற இந்த அக்கறைக்கு”

“மழுப்பாம் உண்மையை சொல்லு. எதுக்கு இவ்வளவு பணம் எடுத்திருக்கே?”

“நா எதுக்கு மழுப்பனும்? எப்பவுமே நா பணத்தை வீண்விரயம் செய்றதில்லை. அதனாலதான் நீங்க அனுப்பின பணத்தையெல்லாம் இவ்வளவு சரி மிச்சம் வைக்க முடிஞ்சது”

“இன்னும் என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லவியே”

“ஓரு நல்ல காரியத்துக்கு கொடுத்தேன்”

“அது நா தெரிஞ்சுக்கக் கூடாத விசயமா?”

அவள் தயங்கினாள்.

“ம... சொல்லு!!” அவர் அதட்டினார்.

“நீங்க ஏசவீங்க. ஏச மாட்டேன்னு சொல்லுங்க சொல்லேன்”

“ஏசவேன்னு தெரிஞ்சும் ஏன் கொடுத்தே? அதுவும் முனு இலட்சம்? இதை சம்பாதிக்கிறது எவ்வளவு பெரிய கஷ்டம்னு தெரியுமா?”

“தெரியுங்க! அதனாலதான் கொடுத்தேன். நாங்க கொடுத்ததுங்க மட்டும்தான் எங்க சொந்தம்; இருக்கிற எதுவுமே இல்ல. அதயும் முடியிரப்போதே கொடுத்துக்கணும்”

பளார் என வீழ்ந்தது அவள் கண்ணத்தில் அந்த அறை!

அதிர்ந்து போனாள்!

மின்னல் வெட்டி மறைந்ததைப் போன்றிருந்தது.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

கண்ணத்தில் கை வைத்தபடி அதிர்ச்சியோடு அவரைப் பார்த்தாள். கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. ஒரு நாளும் அவர் இப்படி அடித்ததில்லை.

திமர சத்தத்தைக் கேட்டு ஓடி வந்தாள் மாஹிரா.

“வாப்பா.. வாப்பா... என்ன இது? எதுக்காக இப்படி?”

“நா இந்த நாட்டுல இல்லாதது ரொம்ப வசதியாக இருக்கு உங்க உம்மாவுக்கு. இந்த முறை போனா, இனிமே நா எப்பவுமே சிலோனுக்கு திரும்பி வரப் போற்றில்ல”

“எதுக்காக இந்த மாதிரியெல்லாம் பேசி நோகடிக்கிறீங்க?”

“வாப்பா.... நீங்க எப்ப வந்தாலும் ரொம்ப சந்தோஷமா இருப்பீங்க. ஆனா இந்த முறை அப்படியில்ல. எப்ப பார்த்தாலும் ஏதோ யோசனை யோடியும் கவலையோடியுமே இருக்கிங்க. என்ன நடந்திச்சி வாப்பா?”

“ஏன் வந்தேன்னு இருக்கு மக. எல்லாமே வெறுத்துப் போச்சி. சிலோனில் இருக்கிற ஒவ்வொரு நிமிஷமும் முள் மேல நிக்கிற மாதிரி தோன்று. என்னோட பர்ஹான் மட்டும் வரல்லைன்னா நா அடுத்த நிமிஷமே போயிருப்பேன். பர்ஹானை கூட்டிக்கிட்டு வந்தது என் முட்டாள்தனம்.

20

முன்று தோழியரும் கணினி வகுப்பில் இருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

“மாஹிரா! நீ... முன்ன மாதிரியே இல்ல. எப்பவுமே முகத்தை தொங்க வச்சிக்கிட்டே இருக்கே. என்னாச்சு? எதும் ஃப்ரோப்ளமா?” மிஸ்ரா வினவினாள்.

“இல்லடி! ஒண்ணுமில்ல”

“பொய் சொல்லாத மாஹிரா. இதுவரைக்கும் நமக்குள் எந்த ஒளிவு மறைவும் இருந்ததில்ல. இப்ப கொஞ்ச காலமாகவே நீ எங்கக்கிட்ட ஏதோ மறைக்கிறே”

அவர்களின் கேள்விகளுக்கு அமைதியாக வந்தாள் மாஹிரா.

“சொல்லுமே! இல்லன்னா உன் பிரண்ட் ஷிப்பை விட்டு வோம்” என்றாள் மிஸ்ரா.

“எப்படி சொல்லதுண்ணு புரியல்ல. கொஞ்ச காலமாகவே ரொம்ப டிஸ்டர்ப்பாவே இருக்கு. ஏதோ ஒரு குழப்பம். விபரிக்கத் தெரியலை”

“எதைப் பத்தி?”

அவருக்கு தெரியாத ரகசியம்

“பார்ஹானைப் பத்தித்தான்”

மிஸ்ராவும் ரிலாயாவும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“உனக்கு அவரைப் புடிச்சிருக்கா?” அவள் கணகளைப் பார்த்துக் கேட்டாள் ரிலாயா.

“ஆமா” என்றாள் மாஹிரா.

“பின்னே எதுக்காக தாமதிக்கிறே? இந்த விசயத்துல தாமதிக்கக் கூடாது. உங்க உம்மா வாப்பாக்கிட்ட சொல்லு. வேற யாரையாவது பார்த்து கட்டி வக்கதானே போறாங்க. அதைவிட மனசுக்கு புடிச்ச வரையே கட்டிக்கலாமே?”

“அதுதான் ப்ரோப்ளமா இருக்கு” கவலையுடன் கூறினாள் மாஹிரா.

மாஹிராவின் கவலையை உணர்ந்த தோழியர்கள்,

“அப்படியென்ன ப்ரோப்ளம்?”

“உம்மாவுக்கு புடிக்கல்லை”

“ஏன்?”

“தெரியலை”

“முதல்ல அவருக்கு உன்னை புடிச்சிருக்கா”

“ரொம்ப புடிச்சிருக்கு”

“பாக்குறத்துக்கும் நல்லவராதானே தெரியிறார்? ஏன் உம்மாவுக்கு பிடிக்கல்லை?”

“விட்டுரு மாஹிரா. பெத்தவங்களுக்கு பிடிக்காத எதையும் நாங்க செய்ய வேணாம்.”

“ஆமா மாஹிரா நாகூட் அதுதான் இதுவரை வாயை திறக்காம் இருக்கிறேன். அவங்களா விருப்பப்பட்டு எப்பவாவது செஞ்சி தரட்டும். அதுவரைக்கும் நா எதையாவது படிச்சிகிட்டு இப்படியே இருந்துட்டு போயிடுறேன்” என்றால் மிஸ்ரா. திடீரென திருப்பிப் பார்த்த ரிலாயா,

“அதோ பாரு மாஹிரா. ஒரு மனுষன் எங்க பின்னாடி யே வந்துகிட்டு இருக்கிறார்” மற்ற இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“நேத்தும் எங்க பின்னாடி வாற்றைக் கண்டேன்” என்றால் மாஹிரா.

“இவர்தானே முந்தநானும் வந்தார். எதுக்கு எங்களை பின் தொடர்றார்?”

மூன்று பேரும் வேகமாக நடந்து முன்னேறினார்கள். அவரும் மிக வேகமாகப் பின் தொடர்ந்தார். அவர்களுடைய லேனுக்கு திரும்பியதும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். வந்தவரைக் காணவில்லை.

21

அஸார்தீன் எடுத்து வைத்திருந்தவற்றை கணினியில் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தாள் ரிலாயா. அப்போது அறை வாசலில் வந்து நின்றான் அஸார்.

“ரிலாயா கம்பியூட்டரை கொஞ்சம் க்ளோஸ் பண்றீங்களா?”

“எதுக்கு?”

“உங்ககூட கொஞ்சம் பேசனும்” அவள் கணினியை நிறுத்தினாள். பின் எழுந்து நின்றாள்.

“உக்காருங்க ப்ளீஸ்”

“பரவாயில்ல சொல்லுங்க”

“உம்மாவுக்காக என் வாழ்க்கையை பத்தி நா ஒரு முடிவுக்கு வாரது நல்லதுண்ணு தோண்டு. நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?”

திகைப்படுதன் அவனை நோக்கினாள்.

“இதையெல்லாம் எதுக்காக என்கிட்ட சொல்றீங்க?” என்பதுபோல் இருந்தது அவள் பார்வை.

“உம்மாவை இப்படி தனியா வீட்டுல வச்சிருக்கிறது சரின்னு தோண்டலை. அவங்களுக்கு ஒரு துணை வேணும். என் கல்யாணம் மூலமா அது கிடைக்கும். ஆனா அதுக்கேத்த மாதிரி ஒரு பெண் அமையணும். ஏற்கனவே வந்த மருமகளால மனசடைஞ்சு ஒரு நோயளி யாகிட்டாங்க. இனியும் அப்படி நடக்கக் கூடாது” அவன் மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“இதையெல்லாம் சொல்ற அளவுக்கு நா பெரிய மனுசி இல்லையே” என அவன் உள்ளாம் என்னியது.

“ஒரு பெண்ணை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. ஆனா அவளுக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்காண்னு தெரியலை”

அஸார்த்தினின் இந்த வார்த்தைகள் ரிலாயாவை கலங்க வைத்தன. உள்ளாம் இடிந்து போனது. இத்தனை நாட்களாக வைத்திருந்த எதிர்பார்ப்புகளும் நம்பிக்கைகளும் தகர்ந்து வீழ்ந்தன. வேதனையோடு அவனைப் பார்த்தாள்,

“நா என்ன செய்யணும்?”

நெஞ்சை நெருக்கிக் கொண்டிருந்த வேதனையை வெளிப்படுத்தாமல் வினவினாள்.

“அந்தப் பெண்ணுக்கும் என்னைப் பிடிச்சிருக்காண்னு தெரிஞ்சிக்க நீங்கதான் உதவணும்”

“அந்தப் பெண் யாரு?”

“அது... அது...”

அவன் தடுமாறினான். அவனது நா வலுவிழந்து போனது. ஏதோ ஒரு தயக்கம்... நடுக்கம்... பயம்!

“நா உங்களை ஒரு சகோதரனா நினைச்சேன். சீ... நீங்க இப்படியா?” என்று அவன் நினைக்க மாட்டாளா? இந்த நினைப்பு ஒரு நொடியில் அவனை ஊழையாக்கியது.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“சொல்லுங்க... யார் அந்தப் பெண்?”

அவள் மீண்டும் வினவினாள். அவனது சங்கடம் நீங்கவில்லை. பயம் தெளியவில்லை. பதில் பேசாமல் அவ்விடத்தை விட்டே நீங்கிச் சென்று விட்டான். அவருக்கு ஒன்று மட்டும் புரிந்தது. அவன் யாரையோ நேசிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். ஆது அவள்தான் என்பதை அவள் உணரவில்லை. வேறு யாரோ என்ற எண்ணம் அவளை ஆட்கொண்டது. வேதனையின் உச்சம். ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் ஞடைய ஆசைகள் ஒரே வட்டத்திற்குள் இருந்தாலும் விதியின் அகோர விளையாட்டில் இருந்து அவர்களால் மீள முடியாமல் போய்விட்டது. வீட்டுக்கு ஓடி வந்தவள் தனது அறைக்குள் புகுந்து கதவை மூடிக் கொண்டு கட்டிலில் வீழ்ந்தாள். தலையணையில் முகம் புதைத்து கதறி அழுதாள். என்று மேயில்லாதவாறு மிக நீண்ட நேரமாக அழுதாள்.

அழுகை அவளது நிரந்தரச் சொத்தாகத் தோன்றியது. அழுவதற் காகவே உருவெடுத்து இத்தரணியில் பிறந்திருப்பதாக அவள் எண்ணம். முடிந்த வரையில் அழுது தீர்த்தாள். அழுவதற்கு மட்டும் நிறையவே சுதந்திரம் இருந்தது. அந்த சுதந்திரத்தை பெருமளவில் பயன்படுத்திக் கொள்வாள்.

அழுதமுது கண்களில் கண்ணீர் வற்றிப் போனதோ என்னவோ, திடீரென எழுந்தாள். கண்களை துடைத்துக் கொண்டாள்.

“நான் ஏன் அழு வேண்டும்? அவர் என்னைக் காதலிப்பதாக சொன்னாரா? கல்யாணம் செய்வதாக வாக்களித்து விட்டு துரோகம் செய்தாரா? இல்லையே..! ஒரு நாள் ஒரேயொரு நாள்கூட தவறாக ஒரு வார்த்தை பேசியதில்லை. தவறாக ஒரு பார்வை பார்த்ததில்லை. அவ்வளவு கண்ணியம்! கட்டுப்பாடு! அப்படிப்பட்ட ஜீவன் மனதுக்குப் பிடித்தவரோடு சந்தோஷமாக வாழ வேண்டும் என்று ஏன் ஆசைப்படக் கூடாது?”

“யா அல்லாஹ் அவருக்கு நல்ல வாழ்க்கையைக் கொடு. அந்தக் குடும்பத்துக்கு நல்ல நிம்மதியை, சந்தோஷத்தைக் கொடு. என்னை வீணான சலனங்களை விட்டும் காப்பாற்று” என மானசீகமாக

வேண்டினாள். கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள். உம்மாதான் வருகிறார்.

“லைட்டெக் கூட போடாம இருட்டுல என்ன மக செய்றே?” ரிலாயாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். அவள் மடியில் படுத்துக் கொண்டாள் ரிலாயா. அவள் தலையை வருடியபடி யே சொன்னாள் தாய்.

“மக இன்னிக்கு லாஹிரி ஹாஜியார் வீட்டில இருந்து தகவல் அனுப்பியிருந்தாங்கம்மா. சரேலென எழுந்து அமர்ந்தாள் ரிலாயா.

“எதுக்கு உம்மா?” மருட்சியோடு வினவினாள்.

“உன்னை பெண் கேட்டுத்தான்”

“நீங்க என்ன உம்மா சொன்னீங்க?” அவள் உள்ளத்தில் படபடப்படு.

“உன்கிட்ட கேட்டு சொல்றதா சொன்னேன் மக”

அப்பாடா என்று நிம்மதி பெருமுச்சு விட்டாள்.

“சொல்லு மக. என்ன பதில் சொல்ல?”

“உம்மா... எனக்கு இப்போதைக்கு கல்யாணமே வேணாம்மா”

“ஏம்மா?”

“என்னை இப்படி உங்க கூடவே இருக்க விடுங்க உம்மா. முன் பின் தெரியாத ஓர் இடத்துல போய் வாழ்றதை நினைக்கிறப்போ ரொம்ப பயமா இருக்குதும்மா”

“நா இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு இருக்கப் போறேன். மக... எப்பவாவது இன்னுமொரு வீட்டுக்கு வாழப் போகத்தானேம்மா வேணும். பெண்ணாகப் பிறந்த எல்லோருக்கும் இப்படியொரு விதி இருக்கும்மா. அதோட சீர் சிதனம் எதுவுமே வேணாமாம். கட்டிக்கிட்டா

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

உன்னைத்தான் கட்டிக்குவேன்னு பிடிவாதமா இருக்கிறாராம்மா அந்தப் பையன். அதுவும் பெரிய இடம். எங்களப்போல ஏழூகளைத் தேடி இவ்வளவு பெரிய சம்பந்தம் வந்ததே பெரிய விஷயம்தான்.”

என் தம்பியால் அந்தப் பையன் படிப்பே கெட்டுப் போச்சி. அதையெல்லாம் மனசல வச்சுக்காம பெண் கேட்டு வருவாங்கண்ணு நா எதிர்பார்க்கல்லை. அந்தப் பையன் எப்படியோ? ஆனா லாஹிர் ஹாஜியார் குடும்பத்தைப் பத்தி இந்த ஊருல யாருமே தப்பா பேசின தில்லை. எதையும் யோசிச்சிற அளவுக்கு உன்கிட்ட புத்தி இருக்கு. அமைதியா யோசிச்சிட்டு ஒரு முடிவுக்கு வாம்மா”

22

இம்முறை தாயகம் திரும்பிய ரசீதிடம் ஏராளமான மாற்றங்கள் தெரிந்தன. பள்ளிக்குச் செல்வதையும் தொழுவதையும் காண்பதே அரிதாக இருந்தது. அலீமாவுக்கு இது மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. அவர் கட்டிலில் சாய்ந்து கிடந்தார். அவர் செவிகளில் விழும் வண்ணம் சில ஹதீஸ்களை வாசித்துக் காட்டினாள்.

“என்னுடைய உம்மத்தினர்மீது முதன் முதலாக தொழுகையைத்தான் அல்லாஹ் கடமையாக்கினான். மறுமை நாளில் முதன் முதலாக தொழுகையைப் பற்றித்தான் கேள்வி கேட்கப்படும்.”

“தொழுகை விடயத்தில் அல்லாஹ்வைப் பயப்படுங்கள்.”

“சமானுக்கும் விரக்கிற்கும் (இணை வைத்தல்) இடையில் தொழுகைதான் தடையாக இருக்கிறது.”

“ஓருவர் தொழ ஆரம்பித்துவிட்டால் அல்லாஹ் அவரிடம் கவனத்தைச் செலுத்துகிறான். அவர் தொழுது முடிந்ததும் அல்லாஹ் கவனத்தை திருப்பி விடுகிறான்.”

“அந்தந்த நேரத்தில் தொழுகின்ற தொழுகையே எல்லாவற்றையும் விட அல்லாஹ்வுக்கு மிகவும் பிரியமானது.”

அலீமா ஹதீஸை வாசிக்கையில் ரசீத் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

“நா ஒண்ணு கேக்கட்டுமா?” அவரின் கேள்வியில் கோபம் தெரிந்தது.

தொழுகையில் அசட்டையாக இருந்த ரவீதுக்கு அதன் பாவம் பற்றி உணர்த்த வேண்டும் என்பதற்காக தொழுகை சூறித்து ஹதீஸ் வாசித்துக் கொண்டிருந்த அலீமாவை இடைமறித்துக் கோபத்தோடு கேள்வி கேட்டதும் ஹதீஸ் புத்தகத்தை மூடிவிட்டு நிமிர்ந்து அவரை நோக்கினாள்.

“பாவிகள் தொழுது ஏமாத்துறது அல்லாஹ்வையா, மனுஷனையா?” ரவீத் கேட்டார்.

“ரெண்டு பேரையும் இல்ல; தன்னையே ஏமாத்திக்கிறான். ஆனா அதுக்காக கிடைக்கப் போற தண்டனையில் இருந்து யாராலயும் தப்ப முடியாது”

“யார்ட தண்டனையில் இருந்து?”

“இதுல் என்ன சந்தேகம்? அல்லாஹ்ட தண்டனையில் இருந்துதான்”

“அது யாரா இருந்தாலும்தானே!”

“ஆமா”

“அப்போ உனக்கும் கண்டிப்பா அல்லாஹ்வடைய தண்டனை கிடைக்கும். ஆனா அதுவரைக்கும் நா சிலோன்ல இருக்கப் போற்றில்ல.” அவள் அதிர்ந்து விட்டாள்.

“எதை மனசில வச்சிக்கிட்டு இப்படிப் பேசுறீங்க?”

“எல்லாத்தையும் தான்”

“அல்லாஹ் தண்டிக்கிற அளவுக்கு நா எந்தப் பாவமும் செய்யல்லை. இது அல்லாஹ் மேல ஆணை. மற்றது நா அவன் பாதுகாப்புல வாழ்வேன். நா பாவம் செய்யக்கூடிய சூழ்நிலையை எனக்குத் தர மாட்டான். காரணம் நா அல்லும் பகலும் அவன் பாதுகாப்பை வேண்டிக்கிட்டு இருக்கிறேன்”

“அல்மா, இனிமே எந்தச் சூழ்நிலையிலேயும் உன்னை நம்ப நா தயாரா இல்ல. இப்ப வேணும்னாலும் உன்னை என்னால் கொன்றுட முடியும். ஆனா ஜெயில் வாழ்க்கைய அனுபவிக்க நா தயாரா இல்ல. அல்லாஹ் வுக்காக நா பொறுத்துக்கிறேன். அல்லாஹ் வோட தண்டனை யிலிருந்து உன்னால் எப்பவுமே தப்பிட முடியாது. என்மேலூடும் தப்பு இருக்கு. அது உன்னை நம்பினதுதான். உன்ன மாதிரி என் மகளையும் ஆக நா விடமாட்டேன். நா போக முந்தி அவ கல்யாணத்த பண்ணிட்டுத்தான் போவேன்”

அந்த வார்த்தைகள் அவருக்கு அதிர்வுக்கு மேல் அதிர்வை ஏற்படுத்தின. கணகள் குளமாகின. நா வரண்டு போனது. வார்த்தைகள் இறுகின.

“பத்தினிக்கு பழி சொல்றதை அல்லாஹ் வே மன்னிக்க மாட்டான்”

“அதெல்லாம் பத்தினிக்குத்தான்”

“என்னை சந்தேகப்படுறீங்களா?” கண்ணீரோடு வினவினாள்.

“கன்ஃபோமா முடிவு பண்ணிட்டேன்”

“அல்லாஹ்கிட்ட பாவ மன்னிப்பு தேடிக்கோங்க”

“அதை நீதான் தேடனும். அல்லாஹ் மேல சத்தியமா சொல்லு. நீ எனக்கு நேர்மையான மனைவியா?”

“ஆமா. அல்லாஹ் மேல சத்தியமா நா உங்களுக்கு துரோகம் செஞ்சதில்லை”

“நீ என்கிட்ட எதையுமே மறைச்சது இல்லையா? சத்தியம் பண்ணிச் சொல்லு”

உடனே அவள் மெளனமானாள். பதில் சொல்ல முடியவில்லை அவளால். எப்படிச் சொல்வாள்? அதற்குத்தான் அவளிடம் திராணி இல்லையே.

“ஒரு நல்ல மனைவி தன் புருஷன்கிட்ட எதையுமே மறைக்க மாட்டாள். ஆனா நீ மறைக்கிறே துரோகி. உன்போல பொம்புளைங் களையெல்லாம் உசிரோட வச்ச கொளுத்தணும்” என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்று விட்டார் ரஷ்த்.

அவளுக்கு உயிரே போய்விட்டதைப் போன்றிருந்தது. இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அவள் ஒரு நாளுமே எதிர்பார்த்தில்லை. இன்றுவரையில் அவளையே புரிந்து கொண்டிராத அவர் அவள் சொன்னாலும் கூட எப்படித்தான் புரிந்து கொள்ளப் போகிறார்? ஆனால் அவளையே சந்தேகப்படும் அளவுக்கு அவர் மாறுவார் என அவள் நினைத்துக் கூட பார்த்ததில்லை. இதை அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. தலையணையில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு கதறியமுதாள்.

அன்று புண்ணாகிப்போன அவள் இதயக் காயத்தை ஆற்றவே முடியாமல் போய்விட்டது. அத்தோடு இழுந்துவிட்ட ஆரோக்கியத் தைக் கூட அவள் மீளப் பெறவே இல்லை.

23

அல்லீமாவின் பேரில் இருந்த வேண்டியும் வீட்டையும் மாஹிராவின் போரில் மாற்றினார் ரஷ்ட். இதுபோன்று இன்னும் பல மாற்றங்களைச் செய்தார். அல்லீமாவை நோகடிக்க வேண்டும் என்ற தேவைக்காகவே செய்தார். ஆனால் அவள் அவற்றில் எந்தப் பாதிப்பையும் அடைய வில்லை. இது அவருக்கு பெரிய குறையாக இருந்தது. அலுமாரியில் வங்கி சேமிப்புப் புத்தகத்தைத் தேடினார். அன்று அடி வாங்கியதால் அதை மறைத்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம்.

“இதைத்தானே தேடுறீங்க?” அல்லீமாவின் குரல் கேட்டு திரும்பினார்.

“ஆம். அதுதான் சேமிப்புப் புத்தகம்” அதை வாங்கினார். அவள் முகத்தைக் கூட பார்க்கவில்லை. பார்க்கவும் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவு வெறுப்பு. அது நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தது. வங்கிப் புத்தகத்தை திருப்பிப் பார்த்தபடியே வினவினார்.

“இதுல நெறைய வட்டிப் பணம் இருந்ததே, எங்க?”

“அதெல்லாம் எங்களுக்கு ஹராம் (விலக்கப்பட்டது) ஆச்சே”

“தெரியும். என்ன சென்ச?”

அவள் தயங்கி விட்டுச் சொன்னாள்.

“நிறைய இருந்தது. என்ன பண்றதுண்ணு புரியலை. அதனால் ஒரு ஆலிம்கிட்ட கேட்டேன். அவர் ரெண்டு விளக்கம் சொன்னார். ஒன்று, எங்க பணத்தை மட்டும் எடுத்துக்கிட்டு எக்கவண்ட க்ளோஸ் பண்ணச் சொன்னாரு. அது முடியாது. காரணம் நீங்க மாசா மாசம் அனுப்புற பணத்த வீட்டுல வச்சுக்க முடியாது. அதுக்கு பாதுகாப்பு இல்ல. இரண்டாவது, வட்டிப் பணம் நம்ம எக்கவண்டல இருக்கிற வரைக்கும் அதுக்கு சேர்ந்து வட்டி வரும். அதனால அதையெல்லாம் எடுத்து எந்த நன்மையையும் எதிர்பார்க்காது ஏதாவது நல்ல விஷயத்துக்கு கொடுக்கச் சொன்னார்”

“நீ என்ன சென்சே?”

“எங்க முன் வேனுல வாழுற பீட்டர் அக்கா புருஷன் இறந்திட்டார். அவருக்கும் ஒரு கால் இல்ல. சாப்பாட்டுக்குக் கூட வழியில்லாம புள்ள குட்டிகளோட ரொம்ப கஷ்டப்பட்டுக்கிட்டு இருந்தா. அவருக்கு கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தேன். வீட்டு வாசலிலேயே பெட்டிக்கடை வச்சி பொழுப்பு நடத்துறா. மேட்டு வீட்டு ஜிலி அக்கா இருந்த குடிசை புயல் காத்து அடிச்சி கழன்டு போயிடுச்சி. வெயிலிலையும் மழையிலையும் புள்ளைங்களோட வாழ இடமில்லாம தவிச்சிக்கிட்டு இருந்தாங்க. ரொம்ப பாவமா இருந்தது. மிகுதி இருந்த வட்டிப் பணத்தோட கூடுதலாவும் சேத்து குடுத்தேன். இப்போ சின்னதா ஒரு சிமெந்து வீடு கட்டிக்கிட்டு வாழுறா”

“எல்லாத்தையும் உன் இஷ்டப்படியே பண்ணியிருக்கே?”

“அதுக்கு காரணமே நீங்கதானே. எந்த விசயமா இருந்தாலும் எதை எப்படி செய்யிறுதுண்ணு போனில கேட்டா அதைப் பத்தியெல்லாம் யோசிக்க நேரமில்ல. நா பணம் அனுப்புறேன். எல்லாத்தையும் நீயே பாத்து செஞ்சிக்க. அடிக்கடி அது இதுண்ணு என்னை தொல்லைப்படுத் தாதேன்னு சொல்லுவீங்க. புள்ளை நேசரி போட்டதில இருந்து, குடும்ப வாழ்க்கையில வர்ற எந்தவொரு பிரச்சினைக்கும் ஒரு வார்த்தையில் கூட நீங்க உதவி பண்ணின்கு இல்லையே. பணத்தை மட்டும் அனுப்பிட்டா போதும்னு வாழ்ந்து பழகிட்டங்க”

“ஆமா வாழ்க்கைக்கு பணம் மட்டும்தான் தேவைன்னு நா நினைச்சேன். ஆனா நீ...”

அவர் வார்த்தைகளில் வரவிருந்த கடுமையைத் தவிர்த்தார். அவர் என்ன சொல்ல வந்தார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அலீமாவால் அதைக் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் போனது. அதற்கு மேல் அவள் அங்கே நிற்கவில்லை.

அல்லும் பகலும் அவளுடைய பொழுதுகள் கண்ணீரிலேயே கரைய ஆரம்பித்தன. அவள் வாழ்க்கையில் முடியுமான வரையில் அழுதிருக்கிறாள். நிறைய நிறையவே துன்பங்களை அனுபவித்திருக்கிறாள். ஆனால் இன்றைய சோதனை கணவரின் சந்தேகத்தின் பெயரில் இருந்து விட்டதால் அவள் அதைத் தாங்கிடும் சக்தியை இழந்து விட்டாள்.

24

ரஷீத் முற்றத்து நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு தானும் வந்து அமர்ந்து கொண்டான் பார்ஹான்.

“மூன்று மாச லீவுல வந்துட்டு ஒரு மாசத்துலயே ஃபொரின் போயிரலாமுண்ணு சொல்றீங்களே அங்கிள், ஏன்? இன்னும் சிலோனில் பாதி இடத்தைக்கூட பாக்கலியே?”

“ஆயுசோட இருந்தா வேறு ஒரு நாளைக்கு வரலாம் மகன்”

“இப்போ வந்துட்டுப் போன மனுஷன் யாரு அங்கிள்?”

“புரோக்கர்”

“என்ன புரோக்கரா, எதுக்கு வந்தார்?”

“மாஹிராவுக்கு அவசரமா கல்யாணம் செய்யனும். அதுதான் ஒரு நல்ல வரணை பாக்கச் சொன்னேன்”

“என்ன மாஹிராவுக்கு கல்யாணமா?”

“ஆமா மகன். எனக்கு மிச்சம் இருக்கிற ஒரேயொரு கடமை அது. அதையும் முடிச்சிட்டே போயிட்டா இனிமே சிலோன் வர அவசியம் இருக்காது”

“நீங்க தப்பா நினைக்கல்லைன்னா நா ஒன்று சொல்லட்டுமா?”

“ம... சொல்லுங்க” பர்ஹான் என்ன சொல்லப் போகிறான் என ஆர்வத்தோடு வினவினார் ரஷித்.

மாஹிராவுக்கு திருமணப் பேச்சு ஆரம்பித்துவிட்டதால் தனது ஆசையை வெளிப்படுத்தலாம் எனத் தோன்றியது பர்ஹானுக்கு. கொஞ்சம் தயக்கமாகவும் இருந்தது. சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

“சொல்லுங்க மகன்” மீண்டும் கேட்டார் ரஷித்.

“அங்கிள் எ... எனக்கு உங்க பொன்னை ரொம்பவே புடிச்சிருக்கு” உடனே பூரித்துப் போனார் ரஷித். தலை கால் புரியாத சந்தோஷம் அவருக்கு.

“எ... என்ன மகன் சொல்லீங்க?”

“யெஸ் அங்கிள்... அதை எப்படி ஆரம்பிக்கிறதுன்னுதான் புரியாம் இருந்தேன்.”

உடனே எழுந்து சென்று அவனை ஆரத்தமுவி தன் மகிழ்வை வெளிப்படுத்தினார்.

“உங்க பேரன்ட்ஸைக்கு விருப்பம்னா...”

இடைமறித்தான் பர்ஹான்.

“அவங்களுக்கு ஃபுல் ஓகே அங்கிள்”

“அப்படியா? அப்போ என் மகள் மாஹிராகிட்டியும் ஒரு வார்த்தை...”

மீண்டும் இடைமறித்தான் பர்ஹான்.

“மிஸ் மாஹிராவுக்கும் என்னை ரொம்பவும் புடிச்சிருக்கு அங்கிள்” நம்ப முடியாதவராக அவனைப் பார்த்தார்.

“எல்லாத்தையும் முடிச்சிட்டு கடைசியாத்தான் என்கிட்ட கேட்குறீங்களா?” என்பது போன்று இருந்தது அவர் பார்வை.

“நீங்களும் ஆண்டியும் சம்மதிச்சா...”

அவனைத் தொடர்ந்து பேச விடாது தடுத்தார் ரவீத்.

“இதுல ஆண்டியோட சம்மதம் அவசியமில்ல மகன். அவ என் மகள். நா சொல்றதைக் கேட்பா. என் விருப்பப்படிதான் எல்லாம் நடக்கணும்”

அவருடைய வார்த்தைகள் பர்ஹானுக்கு திருப்தியைத் தரவில்லை. அலீமா விரும்பாத எதையுமே செய்வதில் தீவிரமாக இருந்தார் ரவீத்.

திடீரென்று அங்கே வந்தாள் அலீமா. கோபத்துடன் கூறினாள்.

“நா வேணாம்னு சொல்லச் சொல்ல பர்ஹான சிலோனுக்கு கூட்டிட்டு வந்திங்க. பழகவிட வேணாம்னு தடுக்கத் தடுக்க பழக விட்டேங்க. நா எதுக்கு பயந்தேனோ இப்போ அந்தக் காரியத்தையும் செய்யப் போறீங்க”

“அவ என் மகள். என் இஷ்டப்படிதான் அவ கல்யாணம் நடக்கணும்”

“அவளை உங்க மகள்னு நீங்க வார்த்தைக்கு வார்த்தை சொல்றதே எனக்கு சந்தோஷமாத்தான் இருக்கு. அந்தளவுக்கு அவ மேல பாசம் வச்சிருக்கிங்க. அதுவே நிம்மதி எனக்கு. ஆனா அவ கல்யாணம் நம்ம ரெண்டு பேரோட சந்தோஷத்துலயும் நடக்கணும். திரும்பத் திரும்ப சொல்றேன். பர்ஹான் வேணாம். அதுக்கு காரணம்...” அவளை தொடர்ந்து பேச விடவில்லை.

“மரியாதையா இந்த இடத்தை விட்டுப் போயிரு. உன்னோட எந்த அட்வைவையும் கேக்க எனக்கு அவசியமில்ல. என் கண் முன்னாடியே வராதேன்னு எத்தனை தட்டவை சொல்லிட்டேன்”

25

ரவ්‍යිත් මාටියිල් නින්රපයි ඩීතියෙයිප් පාර්ත්තුක් කොංඩිගුන්තාර්. තිශ්‍රේණක් කන්ටාර් අන්ත ඔරුවත්තෙත!

ஆம்... அவர்தான். அதே மனிதர்தான்! நுழைவாயில் கதவின் வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். அவர் இரத்தம் கொதித்தது.

எவ்வளவு தெரியம்! எவ்வளவு நெஞ்சமுத்தம்! அதுவும் இந்தப் பட்டப் பகலில்!

விடக்கூடாது! விடவேகூடாது!! பின்புற சவரில் இருந்த சிறு கதவின் வழியாக வெளியேறி, முன்னாலிருந்த நுழைவாயிலுக்கு வந்தவர், அம்மனிதர் எதிர்பாராத நேரத்தில் பின்னால் சென்று அவர் பின்புற சேட் கொல்லரைப் பிடித்து உலுக்கினார். அவரைப் பார்க்கப் பார்க்க பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

முகத்தில் இரண்டு குத்து விட்டார். உதட்டில் இரத்தம் வடிந்தது. கைகளை பின்னால் சேர்த்து, வீட்டுக்குள் இழுத்துக் கொண்டு வந்து, முன் அறைக்குள் தள்ளினார். அவர் சுருண்டு வீழ்ந்தார்.

நல்லவேளை வீட்டில் யாருமில்லை. முதல் வேலையாக முன் வாயில் கதவை மூடினார். இறுதியாக அறைக் கதவையும் மூடினார். இனி

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

எது செய்தாலும் யாருக்கும் தெரியாது. அவரிடம் வந்தார். அருகில் இருந்த ட்ராயரைத் திறந்து தனது கைத்துப்பாக்கியை எடுத்தார். அவர் நெற்றிக்கு நேரே நீட்டினார்.

“உண்மையைச் சொல்லு. எதுக்கு வந்தே?”

அம்மனிதர் பதறவில்லை; பயப்படவில்லை; தப்பிவிட வேண்டும் என்று எந்த முயற்சியும் எடுக்கவுமில்லை.

“மிஸ்டர் ரஷீத், இந்த துப்பாக்கிக்கெல்லாம் பயந்தவனில்ல நான். ஏற்கனவே நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறந்துக்கிட்டிருக்கேன். எனக்கு இருக்கிறது ஒரேயொரு ஆசைதான். அது கடைசி ஆசை. அது நிறைவேறாம நா சாகப் போற்றில்லை. என்னெப்போல ஒரு மகா பாவியைக் கொன்ற பாவம் உங்களுக்கு வேணாம்”

“உண்ணோட குரங்குக் கதையெய்ல்லாம் தேவையில்லை. மரியா தையா சொல். எதுக்கு வந்தே?”

“முதல்ல துப்பாக்கிய கீழே வைங்க”

“ஏன் பயமா?”

“இல்ல, பயம் உங்களுக்குத்தான்”

“இன்னிக்கு உன் கடைசி நான். உயிரோட உன்னை விடப் போற தில்லை. அதுக்கு முன்னால நீ யாருள்ளு சொல்லிடு”

“சொல்லேன். ஆனா உயிருக்குப் பயத்துல இல்ல. உங்க உதவி தேவை. அதுக்காக சொல்லேன்”

“என்ன, என் உதவியா?”

“ஆமா உங்களால மட்டும்தான் எனக்கு உதவ முடியும். நா பாவி... மகா பெரும் பாவி. உங்க மணவிகிட்ட பலமுறை மன்னிப்பு கேட்டேன்.

அவ மன்னிக்க தயாரா இல்ல. எனக்குத் தெரியும். இனியும் அவ மன்னிக்கப் போறுதில்லை”

திடீரென ரவீதின் காலில் விழுந்து கதறி அழுதார் அம்மனிதர். அழுத வண்ணமே தனது முழுக் கதையையும் சொல்லத் துவங்கினார். ரவீதுக்கு அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. எதையுமே நம்ப முடிய வில்லை. மயிர்க்கால்கள் சிலிர்த்து நின்றன.

26

காலிங் பெஸ் ஒலித்தது. முன்னால் வந்து கதவைத் திறந்தார் ரவீத். தாலுத் மாஸ்டர் நின்றிருந்தார். ஸலாம் கூறினார். பதில் கூறிவிட்டு உள்ளே அழைத்து அமர வைத்தார் ரவீத். சோபாவில் வந்து அமர்ந்ததும் அங்கும் இங்குமாக பார்வையைச் செலுத்தினார் தாலுத்.

“யாரைத் தேடுறீங்க மாஸ்டர்?”

“எங்க, உங்க வைப்பி?”

“அவ வீட்டுல இல்ல... என்ன விசயம்?”

“எங்க மத்ரஸா கட்டுறதுக்காக நன்கொடை அனுப்பியிருந்தாங்க. அதுவும் முனு இலட்சம். அதுக்கான ரசீதைக் கொடுக்கணும்”

எற்கனவே குற்ற உணர்வில் கலங்கிப் போயிருந்த ரவீதின் உள்ளம் தாலுத் மாஸ்டரின் வர்த்தைகளைக் கேட்டதும் மேலும் கலங்கியது. நா வரண்டு போனது. தாலுத் மாஸ்டர் ரசீதை அவரிடம் நீட்டினார்.

“அப்ப நா வரட்டுமா?”

“இருங்க மாஸ்டர் ஏதாவது குடிச்சிட்டுப் போகலாம்”

“இப்போ நேரமில்ல. பிறகு ஒரு நேரம் வர்றேன்” அவர் போய் விட்டார்.

காற்றுப்போன பலுள்போன்று ஆகிவிட்டார் ரசீத். தொப்பெண் சோபாவில் சரிந்தார். தலை சுற்றியது.

“நான் பாவி! பெரும் பாவி!! மகா பெரும் பாவி!!! ஒரு மனைவியிடம் மன்னிப்புக் கேட்கக்கூட அருகதையில்லாத பாவி. நல்ல மனைவியை புரிஞ்சிக்காம் எவ்வளவு கொடுமைகளை சென்சிட்டேன். எவ்வளவு கீழ்த்தரமா நினைச்சிட்டேன். எவ்வளவு கேவலமா, எத்தனை முறை ஏசிட்டேன், அவ மனச எவ்வளவு துடிச்சிருக்கும்? எவ்வளவு வேத ணைப்பட்டிருக்கும்? எனக்கு என்ன நடந்தது? என இவ்வளவு மோசமா நடந்துக்கிட்டேன்? சந்தேகம் ஒரு மனிதனை மிருகமாக்குமாம். என்னையும் மிருகமாக்கிடுச்சி. அலீமா...” அவர் உள்ளம் கதறி அழுத்து.

அவளைக் காண்கின்றபோதெல்லாம் சீறிப் பாய்ந்த அவருடைய செயலாலும் இனி தன் முன்னால் வந்தால் ஒரு நொடியேனும் இந்த வீட்டில் இருக்கப் போவதில்லை என அவர் இட்ட கட்டளையாலும் அலீமா இவர் முன் வருவதை முற்றாகத் தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கணவன் மனைவி என்ற உறவு மிக நீண்ட தூரத்திற்கு விரிசல் கண்டிருந்தது.

27

மாலை (அஸர்) தொழுகையில் ஈடுபட்டிருந்தாள் சலைதா உம்மா. சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ரிலாயா வீட்டு வாசலில் வாகனம் ஒன்று வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டு முன் வாசலுக்கு வந்தாள்.

வந்தவள் பூரித்துப் போனாள். நிஷாபாவும் அவள் தாயார் மிஸ்ரியாவும் வேளில் இருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு வருடத்திற்குப் பின்னால் வருகிறார்கள். இனிமேல் சலைதா உம்மாவின் அனைத்துப் பிரச்சினைகளும் தீர்ந்துவிடும் என எண்ணி பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்டாள். அதே மகிழ்ச்சியோடும் சூதாகலத்தோடும்,

“வாங்க... வாங்க...” என்று வரவேற்றாள்.

இதைக் கேட்ட மிஸ்ரியாவுக்கு பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“நீ யாரடி எங்கள் வரவேற்க?” என்றாள் கடுப்புடன்.

“நா போனதும் உன் திட்டத்தை நிறைவேத்திட்டியா தந்திரக்காரி. உன் மாய வலையில் எல்லாரையும் மயக்கிட்டே இல்ல”

அவர்களுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் அவமானப்பட்டு வேதனையில் கூனிக் குறுகிப் போனாள் ரிலாயா.

இதயத்தில் ஏற்பட்ட தாக்கத்தின் வலி இமைகளில் கண்ணீரைப் பெருக்கின. அதற்கு மேல் அங்கே நிற்க முடியவில்லை அவளால். தொழுகையை முடித்துக் கொண்ட சலைதா உம்மா ஏதோ சத்தம் கேட்டு முன்னால் வந்தவள், அமுதபாடியே ஒடும் ரிலாயாவைக் கண்டு திகைத்தாள். அத்தோடு வீட்டுக்குள் வந்து கொண்டிருந்த மருமகளைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியின் எல்லைக்கே சென்று விட்டாள்.

“ரிஷாபா... வா... மக... எப்பம்மா வந்தே? எப்படி இருக்கே? மதினி வாங்க மதினி. இப்படி உட்காருங்க” தலை கால் புரியாமல் வரவேற்று உபசரித்தாள். மருமகளின் உடல் நிலையில் மாற்றத்தைக் கண்டதும்,

“இது எத்தனையாவது மாசம் மக? எப்போ டெவிவரி டேட் தந்திருக்காங்க? ஒழுங்கா செக்கப் போனியா மக? உடம்ப நல்லா பாத்துக்கிறியா? என் புள்ள எங்க? அருஸ் வரலியா?” அவளின் அடுக்கடுக்கான கேள்விக் கணைகளில் முகம் சளித்தாள் நிஷாபா.

“உங்ககிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேச வந்தோம் மதினி” பிடிகை போட்டாள் மிலிரியா. ஓய்ந்து போனாள் சலைதா உம்மா.

“எதைப் பத்தி?”

“பஸாருல இருக்கிற பில்டிங் வாடகைக் காலம் முடியப் போவுதே. அதைப் பத்தித்தான்”

திரும்பவும் ஒரு பூகம்பமா? தலை வலித்தது சலைதாவுக்கு.

“என்ன பேசணும்?”

“அதை என் மருமகன் அருஸைக்கு எழுதிக் கொடுத்திருங்க”

“மதினி... அஸார்தீன் கிளினிக் கட்டப் போற விஷயம் உங்களுக்கு தெரிஞ்சிருந்தும் இப்படிக் கேக்குறீங்களே?”

“கிளினிக்தானே? அதை எங்க வேணும்னாலும் கட்டிக்கலாம். ஆனா பில்டிங் கட்டுறதுன்னா பஸாருலதான் கட்டணும். அப்போதான்

கோடி கோடியா சம்பாதிக்கலாம். இஞ்சினியரா படிக்க வச்சிருக்கிங்க. அது மட்டும் போதுமா? இவர் வளர்ச்சிக்கு ஒரு வழி பண்ண வேணாமா? உங்க புள்ள ஒரு கோடைவரணாகினா உங்களுக்குத்தானே பெருமை?”

என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியவில்லை சலைதா உம்மாவுக்கு.

“இருக்கிறது எல்லாமே என் புள்ளைங்க ரெண்டு பேருக்கும்தானே மதினி? அவங்க சந்தோஷம்தான் என் சந்தோஷமும். அதுக்காக உங்களை தாது அனுப்பியிருக்க தேவையில்லையே? அருஸ் எங்கிட்ட நேரடியா வந்து பேசியிருக்கலாமே”

“எப்படி வருவார் மருமகன்? நீங்கதான் அவர் மனசை உடச்சி வீட்டை விட்டு துரத்திட்டங்களே மதினி”

“என்ன, நாதுரத்தினேனா?”

“என்ன மதினி, எதுவுமே நடக்காத மாதிரி நடிக்கிறீங்களா? அவருக்கு எதையுமே மறக்க முடியலை. அவர் பாவம் இல்லையா? அதான் ரோஷத்தை பாக்காம நாங்க வந்தோம்”

மிலிரியாவின் பேச்சும் போக்கும் பிடிக்கவில்லை சலைதாவுக்கு. அவள் பேச்சைத் தவிர்ப்பதற்காகவே எழுந்து சமையலறைக்குச் சென்றாள். அங்கே வேலை செய்து கொண்டிருந்த ரிலாயாவைக் காணவில்லை.

• • •

தன் வீட்டுக்கு ஓடி வந்த ரிலாயா கட்டிலில் வீழ்ந்து கதறி அழுதாள். அவர்களுடைய வார்த்தைகளை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. இதைக் கண்டு பதறி ஓடி வந்த தன் அன்னையிடம் நடந்த வற்றைக் கூறினாள்.

“மகள், இதுக்கெல்லாம் போய் கவலைப்படத் தேவையில்லம்மா. இந்தக் கட்டுக் கதைக்கு முடிவு கட்டணும்னா ஒரேயொரு வழிதான்

இருக்கு. ஆனா அதுக்கு நீ சம்மதிக்கணும்”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்து அமர்ந்தாள் ரிலாயா. தாயார் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்ற கேள்விக்குறியோடு ஆமினாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள் அவள். ஆமினாவின் வார்த்தை களுக்காக காத்திருந்த மகளை பரிவோடு நோக்கினாள் அன்னை.

“உன் முடிவைக் கேட்டு இன்னிக்கும் ஆள் அனுப்பியிருந்தாங்க லாஹிரி ஹாஜியார் வீட்டுல இருந்து. இனி மேலும் தாமதிக்கிறதுல அர்த்தம் இல்ல மக. எங்களுக்கு இவ்வளவு பெரிய இடத்துல சம்பந்தம் கிடைக்கிறதே பெரிய விஷயம்தான். அக்கம் பக்கத்துல இருக்கிறவங்க ளெல்லாம் நீ ரொம்பவும் கொடுத்து வச்சவன்னு பாராட்டுறாங்க மக. எனக்கு இந்த சம்பந்தம் ரொம்பவே புடிச்சிருக்கு. சீர் சீதனம் எதுவுமே வேணாமாம். கட்டின புடவையோடதான் உன்னை நிக்காலும் பண்ணி அழைச்சிட்டுப் போவாங்களாம்.”

“நீ பிறந்ததில இருந்து எந்த சுகத்தையும் அனுபவிச்சதில்லம்மா. இனிமேலாவது வசதியோட நல்ல வாழ்க்கை வாழ்னும். அதை நா மனம் குளிர பார்க்கணும். இந்த ஏழைத் தாயோட கடைசி ஆசையை நீதான் நிறைவேத்தணும்மா...”

விரக்தியின் விளிம்பில் நின்ற ரிலாயா வுக்கு அவள் தாயாரின் கண்ணீர் மேலும் துயரை ஏற்படுத்தியது. நன்றாகப் படித்து தன் தாயை தலைமேல் தாங்க வேண்டுமென ஆவலுற்றிருந்தாள். அதுதான் நடக்க வில்லை. அவள் மூலமாக அன்னை தாங்கி நிற்கின்ற சுமையாவது இறங்க வேண்டுமானால் அவளுக்கு திருமணம் ஆகியே தீர வேண்டும்.

“உங்க விருப்பப்படியே செய்ந்க உம்மா” உளமின்றி உதடுகள் மாத்திரம் உணர்வின்றி இவ்வார்த்தைகளை உதிர்த்தன.

இதைக் கேட்ட தாயார் பூரித்துப் போனாள்.

28

மறுதினம் அரூஸை ஆபிஸில் சந்தித்தான் அஸார்தீன். அவனைக் கண்டதும் மகிழ்ந்து போனான் அரூஸ். இருவரும் ஸலாம் கூறிக் கொண்டனர். வரவேற்று உட்கார வைத்தான் அரூஸ்.

“நானா! நீங்க இவ்வளவு சீப்பா நடந்துக்கண்மா?” அஸார்தீனின் திடீர் கேள்வி அரூஸை தடுமாற வைத்தது.

“என்ன...? என்ன தம்பி சொல்றீங்க?”

“பஸாருல இருக்கிற பில்டிங் மட்டுமில்ல, உங்களுக்கு வேணும்னா இருக்கிற எல்லா சொத்தையும் நீங்களே எடுத்துக்கொங்க. ஆனா எதுவானாலும் நீங்களே வந்து உம்மாகிட்ட பேசியிருக்கலாமே. மதினியை எதுக்காக தூது அனுப்பினீங்க? அவங்களால் ஏற்கனவே உம்மா நோயாளியா ஆகி இருக்கிறது போதாதா?”

“என்ன, என்ன தம்பி சொல்றீங்க. நிஷாபா அங்க வந்தாளா?”

“ஆமா! நீங்க உம்மாவை இப்படியெல்லாம் வெறுக்கிற அளவுக்கு என்ன நடந்திச்ச? ஒரு நிமிஷம் யோசிச்சுப் பாருங்க. உம்மா உங்களுக்கு ஏதாவது குறை வச்சாங்களா? என்னைவிட உங்க மேலதானே அதிக மதிகமாக பாசம் காட்டினாங்க. அதுக்கெல்லாம் நீங்க செய்ற நன்றிக் கடன் இதுதானா? இதுக்கெல்லாம் அல்லாஹ்கிட்ட என்ன பதில்

சொல்லப் போறீங்க? உம்மாவைவிட உங்களுக்கு தேவை இந்த அற்ப சொத்துங்கதானே? இந்தாங்க எனக்கு எதுவுமே வேணாம். நீங்களே எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கோங்க. சொத்துங்க எல்லாத்துடையும் டெட்ஸ் இதுல இருக்கு. இனிமேலாவது உம்மாவுக்கு சந்தோஷத்தைத் தர முடிய வைன்னாலும் பரவாயில்லை. கவலையைக் கொடுக்காம இருக்கப் பாருங்க” சொல்வதைச் சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட முற்பட்டவனை ஓடிவந்து தடுத்தான் அருள்.

“தம்பி நில்லுங்க. இதையெல்லாம் எடுத்திட்டுப் போங்க” என்ற அருளிடம்,

“உணர்வில்லாத இந்த சொத்துக்களைவிட எனக்கு உம்மாட உசரு பெரிசு” விடுக்கென கூறிவிட்டு தன்பாட்டில் போய்விட்டான் அஸார்தீன்.

29

மில்ராவின் இல்லத்திற்கு தாலுத் மாஸ்டரும் இன்பாஸம் வந்திருந்தனர். தேனீர் உபசாரம் முடிந்ததும் பேச்சைத் துவங்கினார் வலீர்கான்.

“முதல் தடவையா வந்திருக்கீங்க மாஸ்டர். சும்மா வந்திருக்க மாட்டெங்க”

“ஆமா, பெண் கேட்டு வந்திருக்கோம்”

“யாருக்கு, உங்க மகனுக்கா?”

“இல்ல, என் மகனுக்கு இப்போ இரண்டு குழந்தைங்க இருக்காங்க”

“அப்போ யாருக்கு?”

“இன்பாஸக்குத்தான். உங்க விருப்பம் தெரிஞ்சா அவர் பேரன்ஸ் வந்து பேசவாங்க.”

“பொன்னூ யாரு?”

“உங்க மகள் மில்ராதான்”

உடனே கோபம் வந்தது அவருக்கு. சரேலென எழுந்து கொண்டார்.

“உங்க வேல இது இல்லியே மாஸ்டர்?”

தனது கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டார் வளீர்கான்.

“கோபப்படாதீங்க வளீர்கான். இன்பாஸ் உங்க மகளை ரொம்பவும் நேசிக்கிறார்”

“என் மகள்?”

“அவளும்தான்”

“என்ன லவ்வா?”

“இல்ல”

“பின்னே...?”

“ரெண்டு பேருக்கும் எந்தப் பழக்கமும் இல்ல. ஆனா ஒருத்தரை ஒருத்தருக்கு புடிச்சிருக்கு. அதற்காக எந்த வகையிலுமே உங்க மரியாதை குறையுற மாதிரி அவங்க நடந்துக்கலை. நீங்களா விருப்பப்பட்டு செஞ்சி தருவீங்கன்னு காத்திருக்காங்க”

“கண்ட நின்டவனுக்கெல்லாம் கட்டிக் கொடுக்கிறதுக்காக நா டஸன் கணக்கில் பொண்ணு பெத்துக்கல்லை”

“யாரோ எவருக்கோ கட்டிக் கொடுக்கிறதைவிட மனக்குப் புடிச்ச வங்களை சேர்த்து வைக்கிறது தப்பில்லையே மிஸ்டர் வளீர்கான்.”

“எதையும் நீங்க சொல்லி தெரிஞ்சுக்கணும்னு எந்த அவசியமும் எனக்கில்ல. உங்க மேல இருக்கிற மரியாதைக்காக இவ்வளவு பொறு மையா பேசிக்கிட்டு இருக்கேன். நீங்க போகலாம்” சட்டென எழுந்து கொண்டார் தாலுத்.

“எந்த அவசரமும் இல்ல. அவங்க ரெண்டு பேரும் முடிவு பண்ணு றதைவிட நீங்களா முடிவு பண்ணுறதுதான் உங்களுக்கு மரியாதையா இருக்கும்” கூறிவிட்டு சென்றுவிட்டார் தாலுத்.

இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரஜீனா மிஸ்ராவிடம் வந்தாள்.

“மாஸ்டர் சொல்லுறதெல்லாம் உண்மையா?”

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

“உன்மேல் எவ்வளவோ நம்பிக்க வச்சித்தானே ஸ்கூல் அனுப்பி னோம். அதுக்கு நீ தரும் பரிசு இதுதானா? கூட்டாளிமார்களோடு சேந்து நீயும் கெட்டுப் போயிட்டே இல்ல?”

“என் கூட்டாளிமாரைப் பத்தி தப்பா பேசாதீங்க உம்மா. அவங்க ஞக்கும் இதுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்ல. அவங்களெல்லாம் ரொம்ப நல்லவங்க”

“பின்னே உனக்கெப்படி இவ்வளவு தைரியம் வந்தது?”

“ஓரு நாள் தனியா ஸ்கூல் விட்டு வரும்போது அவர்தான் வந்து சம்மதம் கேட்டாரு. அப்போ நா பதில் சொல்லலை. ஆனா நா சொன்ன ஒரு வார்த்தையை மதிச்சி, இன்னிக்குவரைக்கும் படாதபாடு பட்டுக் கிட்டு இருக்காரு. அதுலயிருந்து என்மேல் எந்தளவுக்கு பாசமும் மரியா தையும் வச்சிருக்காருன்னு புரிஞ்சுக்கிட்டேன். இப்படி ஓரு நல்லவரை தவறவிடக் கூடாதுன்னு தோண்டும்மா”

“அப்படி என்னத்தை சென்றான்?”

“ஓரு நாள் தாவுத் மாஸ்டர் சொன்னார் நம்ம பெண்களின் கல்வித் தடைக்குக் காரணம் மாணவர்களும் பெற்றோரும்தான்னு. அதாவது மாணவர்களின் நெருக்கடி, மாணவிகளின் பின்னால சுத்துறது, பெற்றோர்களின் நம்பிக்கையில்லாமை. இதுவெல்லாம் நீங்களும்னா பெற்றோருங்க புள்ளைங்களை நம்பனுமாம். அந்த நம்பிக்கை உருவாக ணும்னா ஓவ்வொரு மாணவரும் காதலனாக வாழ ஆசைப்படாம காவலனாக மாறனும். அப்போ இந்த நிலையை மாத்தலாம்னு சொன்னார். இதை இன்பாஸாக்கிட்ட சொன்னேன். இன்னிக்கு வரைக்கும் அதுல முழுமுரமா இருக்கார். படிச்சு முடிஞ்சுவங்களும் சரி,

உயர்வகுப்பு மாணவர்களும் சரி, ஓவ்வொரு மாணவிங்களையும் தன் சகோதரியா நினைக்கிறாங்க. எல்லா வகையான பாதுகாப்பும் கொடுக் குறாங்க. யாராவது லவ் லெட்டர் கொடுத்தா அவங்க வீட்டிலயே போய் பேரன்ஸ் முன்னாலேயே தப்பு செஞ்சவங்களுக்கு அட்வைஸ் பண்ணுவாங்க. இப்போ பெற்றோருக்கெல்லாம் நம்பிக்கை வந்திருக்கு. பயமில்லாம் ஸ்கூல் அனுப்புறாங்க. இந்த வருஷம் உயர்தரப் பரீட்சை எழுத ஜம்பது புள்ளைங்க இருக்கிறதுக்கு அவர்தான் காரணம். இந்த மாதிரி எல்லா இடத்திலயும் நடந்தா பெண்களுக்கு கல்வித் தடையே வராதும்மா”

“அதுக்காக உன்னை எதிர்பாக்கிறது நியாயமில்லையே மக. உன் வாப்பாவும் இதுக்கு சம்மதிக்கப் போற்றில்லை”

அன்னையின் வார்த்தைகள் அவளுக்கு கவலையை ஏற்படுத்தியது. மிஸ்ராவின் கவலை அன்னைக்குப் புரியாமல் இல்லை. ஆனாலும் பெரிய இடத்தை எதிர்பார்த்திருக்கின்ற கணவரை எப்படி சமாளிப்பது?

“உம்மா! உங்க ரெண்டு பேரையும் நோகடிச்சிட்டு நா மட்டும் சந்தோஷமா வாழ்னும்னு ஆசைப்படல்லை. நீங்க ரெண்டு பேரும் எப்ப சம்மதிக்கிறீங்களோ அப்ப நடக்கட்டும். எனக்கு அவசரமில்லம்மா. ஆனா வேற கல்யாணம் மட்டும் பேசாதீங்க!”

30

சோர்வாய் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த அலீமா ரவீத் அறைக்குள் வருவதைக் கண்டதும் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள். அவரும் வந்து கட்டிலில் அமர்ந்ததும் வியந்து போனாள். தன்னை எதிரில் கண்டாலே துரத்தித் துரத்தி ஏசுகிறவர் இன்று என்ன புதுமையாக...?

எந்த நேரத்தில் என்ன பூகம்பம் வெடிக்கப் போகிறதோ? இதற்கு மேல் எதைச் சொன்னாலும் அதைத் தாங்கிடும் திராணியில்லை அவளிடம்.

சக்தியற்றவளாக அவர் முகத்தை நோக்கினாள். அவர் மறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டார் தன் முகத்தை. அது குற்ற உணர்வுதான் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. வெறுப்பு என எண்ணினாள். கணகள் கலங்கின. கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லி அவர் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு கதறி அழ வேண்டும்போல் உள்ளம் துடித்தது.

ஆனால், முடியவில்லை அவளால். அதனால் ஏற்படத்தோகின்ற விபரீதமான விளைவுகளை எதிர்கொள்ள சக்தியில்லை அவளிடம்.

“இன்னும் கொஞ்சநாள்தானே, அதுவரை பொறுத்துக் கொள்ளலாம்.”

ஆனால்... அதுவரை அவர் சிலோனில் இருக்க வேண்டுமே? என்ன தான் செய்வது? புரியவில்லை அவனுக்கு. ரஷ்டும் அதுபற்றி எதுவும் கூறவில்லை. சொன்னால் அதை அவளால் தாங்க முடியாது என்ற எண்ணம் அவருக்கு. மாஹிராவின் திருமணம் முடியும்வரை காத்திருந்தார்.

“அல்லோ...”

பல வாரங்களுக்குப் பின்னால் அவள் பெயரை உச்சாரித்தார்.

“என்ன?” என்பதுபோல் அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“நா... ஃபொரின் போற ஐடியாவை கைவிட்டுட்டேன். இனி எப்பவுமே போகப் போறதில்லை”

நம்ப முடியவில்லை அவனுக்கு.

இது கனவா, நனவா?

இது சந்தோஷமான செய்திதான்! ஆனாலும் எப்படி நம்புவது? அவள் எதுவுமே பேசவில்லை. மீண்டும் அவரே தொடர்ந்தார். .

“நீ பொறந்த ஊரைப் பாக்கணுமாம் உன் மகனுக்கு. என்னோடு கோபம் இல்லைனா நீயும் வரலாம்”

எல்லாமே நம்ப முடியாத செய்திகள்தான். இந்தத் திமர் மாற்றம் எதனால்; அதுவும் எப்படி? வியப்பில் இருந்து விடுபட முடியாமல் இருந்தது அவனுக்கு.

இம்முறை அவர்களுடைய சுற்றுலா அவனுடைய பிறந்த மண்ணை சங்கமித்தது. அவள் பிறந்தது பிட்டகோட்டை பகுதியில். அங்கு இன்று ஏராளமான மாற்றங்கள் முன்னேற்றங்களாக மிளிர்ந்தன. பல புதுப்புது கட்டிடங்கள். அவள் பிறந்த வேணுக்குள் வேண் திரும்பியதும் அவனுடைய இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. மேட்டில் அமைந்திருந்த அந்தப் பழைய வீடு மட்டும் இன்னும் அப்படியே

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

இருந்தது. எல்லோரும் ஓன்றுகூடி குளிக்கும் அந்தக் குழாய்டியைக் காணவில்லை.

சின்னச் சின்ன வீடுகள் இருந்த இடங்களில் பெரிய பெரிய வீடுகள் எழுந்திருந்தன. அவள் வீட்டின் முன்னால் வேன் நின்றது. பாழ்டைந்த அந்த வீடு பழுதடைந்த நிலையில் பாதி இடங்கள் இடிந்து வீழ்ந்திருந்தன. அழுகை குழுறிக் கொண்டு வந்தது. கட்டுப்படுத்தினாள் அல்லோ.

இதோ இந்த இடம்தான்! இந்த இடத்திலேதான்!! அதற்கு மேல் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. குழுறி அழுதாள். யாருமே எதிர்பார்க்க வில்லை. அவளிடம் இப்படி ஓர் அழுகை... எல்லோருக்கும் தர்ம சங்கடமாயிற்று. கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. இவ்வளவு வேதனை களை எங்கே ஒளித்து வைத்திருந்தாள்?

“உம்மா...” மெதுவாக அழைத்தாள் மாஹிரா.

“உன் உம்மா எவ்வளவு பெரிய துரதிஷ்டக்காரின்னு உனக்குத் தெரியுமா?” விம்மலூடன் வெளியாகின அந்த வார்த்தைகள். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். எத்தனை முறை துடைத்தாலும் கண்ணீர் கட்டுக்கடந்கவில்லை. மாஹிராவின் கண்களிலும் கண்ணீர். அன்னை இப்படி அழுவதை அவள் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை.

“இதோ... இந்த இடம்தான்... இதே இடத்தில்தான்! என் உம்மாவை நான் கடைசியா பாத்தது” அல்லோ துவண்டு அப்படியே சரிந்து அமர்ந்தாள். எல்லோர் கவனமும் அவள்மீது லயித்தன. எல்லோர் செவிகளும் அவள் கதையை உள்வாங்கினா.

“அது ஒரு நோன்புப் பெருநாள். பள்ளிக்கு தொழுப் போறதுக்காக அதிகாலையிலேயே எழும்பி நானும் என் தங்கச்சி நிஹாராவும் குளிரில் நடுநடுங்கி குளிச்சிட்டு வீட்டுக்குள் ஓடி வந்தோம் நீர் சொட்டச் சொட்ட. எங்களுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. எங்க உம்மா இன்னமும் எழும்பாம் இருந்தது. புது கவுண்களைக் கூட எடுத்து வைக்காம இன்னும் தூங்கிக்கிட்டு இருந்தது.

“உம்மா... உம்மா... எழும்புங்க. நாங்க குளிச்சிட்டோம். எங்களுக்கு புது கவுன் தாங்க. உடுத்திக்கிட்டு பள்ளிக்கு போவணும். பள்ளியில் முன்னுக்குப் போய் இடம்பிடிக்கணும். உம்மா... உம்மா...” உம்மாவை உலுக்கி உலுக்கி எழுப்பினேன். உம்மா எழும்பவேயில்லை. பின்னால் இருந்து விசும்பல் சுத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். எங்க மாமியும் அக்கம் பக்கத்துப் பெண்களும் அழுதுக்கிட்டு இருந்தாங்க. ஏன்னு எனக்கு தெரியாது. மாமா என்னை தூக்கிக்கிட்டு உள்ளே கொண்டு போனார். என் தலையை துவட்டி புது கவுன் உடுத்தி விட்டார். தங்கச்சி யையும் துவட்டி அவளுக்கும் புது கவுன் உடுத்திவிட்டார்.

அழுது கொண்டே எல்லாம் செய்தார். ஏன் அழுதார்னு எனக்குத் தெரியலை. மாமாவின் வீட்டுக்கு எங்களை அழைச்சுக்கிட்டு போயிட்டார். பிறகு வீதியில் ஒரு ஜனாஸா (சடலம்) போனது. அது எங்க உம்மாதான்னு எனக்குத் தெரியாது. பெருநாள் தொழுகை முடிஞ்சதும் ஜனாஸா தொழுகை நடந்தது. எல்லாரும் தொழுதாங்க. நானும் சேந்து தொழுதேன். ஆனா அது எங்க உம்மாவுக்காக தொழுததுன்னும் எனக்குத் தெரியாது. தொழுது முடிஞ்சதும் மாமா எங்களை அவர் வீட்டுக்கே கூட்டிட்டுப் போயிட்டார். பெருநாளைக்காக கூட்டிட்டுப் போனதா நெனச்சேன். பல தடவைகள் வீட்டுக்குப் போகலாம்னு மாமாவைக் கூப்பிட்டுட்டேன். அப்போ எனக்கு அஞ்ச வயசு. என் தங்கச்சிக்கு மூன்று வயசு. அவ உம்மா இல்லாம் ஒரு நேரம்கூட இருக்க மாட்டா. உம்மாவைத் தேடி அழ ஆரம்பிச்சிட்டா. உம்மா இல்லாம் என்னால்யும் இருக்க முடியாது. நாங்க அப்படி இருந்ததே இல்ல. நா ஒரு பக்கமும் தங்கச்சி ஒரு பக்கமுமாக உம்மாவைக் கட்டி அணைச்சுக் கிட்டாத்தான் எங்களுக்கு தூக்கம் வரும். அன்னிக்கு இரவு எங்களுக்கு தூக்கமே வரலை. மாமாவும் கூட்டிட்டு போற மாதிரி தெரியலை. நடு ராத்திரியில் போக பயமாக இருந்தது. விடியும்வரை பாத்திருந்தோம். பஜ்ருக்கு (காலை தொழுகைக்கு) அதான் சுத்தம் கேட்டது. அதுவரை தூக்கமே வரல்லை. நானும் தங்கச்சியும் பின் கதவைத் திறந்துக்கிட்டு வீட்டுக்கு உம்மாவைத் தேடி ஓடினோம். ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரம். ஆனாலும் களைப்பு தெரியலை. அங்கே உம்மாவைக் காணலை. “உம்மா... உம்மா...” ன்னு அலறினோம்.

வீடே அமைதியா இருந்தது. எங்க உம்மாவைக் காணோம்? தங்கச்சி துடிச்சிட்டா. “தாத்தா... தாத்தா... உம்மாவைக் காணலை” ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் கட்டிப் புடிச்சிக்கிட்டு கதறி அழுதோம். அக்கம் பக்கத்துல உள்ளவங்கெல்லாம் ஓடி வந்தாங்க.

எல்லார் கண்களிலயும் கண்ணீர். நானாவும் வந்தார். தங்கச்சியைத் தூக்கிக் கொண்டார்.

“நானா... நானா... உம்மாவைக் காணோம்.”

ஏங்கி ஏங்கி அழுதேன். தரையில் புரண்டு புரண்டு அழுதேன்..

“தங்கச்சி... உம்மா போயிட்டாங்கம்மா”

“நானும் போகனும். கூட்டிட்டுப் போங்க” கதறினேன்.

“முடியாதும்மா... அல்லாஹ்கிட்ட போயிட்டாங்க”

“எப்ப வருவாங்க? எதுக்கு எங்களை விட்டுட்டு போனாங்க?”

“இனி வரமாட்டாங்கம்மா. உங்களை கூட்டிட்டுப் போவ முடியாது” இதைக் கேட்டு நானும் தங்கையும் வீறிட்டோம்.

எங்க அழுகைக்கு நானாவால் ஈடுகொடுக்க முடியல்லை. மாமாவும் மாமியும் வந்து எங்களை திரும்பவும் அவங்க வீட்டுக்கு கூட்டிட்டுப் போயிட்டாங்க. எங்களால் தின்ன முடியலை; தூங்க முடியல்லை. அழுவதைத் தவிர வேறைதையுமே செய்ய முடியலை. ரெண்டு பேருக்கும் குளிர் காய்ச்சல் வந்தது. அது ஏக்கக் காய்ச்சலாம்.

சுய உணர்வு போயிடுச்சு. இப்படி எத்தனை நாளா இருந்தோம்னு தெரியாது. மாமா எங்க மேல அதிகம் இரக்கம் காட்டினாரு. அவர் கிட்டயே எங்களையும் தூங்க வக்க முயற்சி செய்வாரு. ஆனா அது அவரால் முடியாது. அவர் புள்ளைங்க எங்களை தள்ளி விடுவாங்க. மாமியும் எங்களை அவங்கிட்ட கூப்பிட மாட்டா. அவங்களுக்கு ஒரு கைக்குழந்தை இருந்தது. அதனாலேயோ என்னவோ எங்களைப் பத்தி

மாமாவைப் போல மாமி அக்கறை காட்டுறதில்லை. என் தங்கச்சிக்கு நா தாயாகும்போது எனக்கு அஞ்ச வயசு; அவ எனக்கு சேயாகும்போது அவளுக்கு மூணு வயசு. எங்க அழுகை நாளாக நாளாக குறைஞ்சது. ஆனா உம்மாவுடைய நினைப்பும் ஏக்கமும் அப்படியே இருந்துட்டுது.

அல்லாஹ்கிட்ட போன எங்க உம்மா எப்பவாவது திரும்பி வருவாங்க. அவங்களால் எங்கள் விட்டுட்டு பிரிஞ்ச வாழ முடியாதுன்னு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன். யார்கிட்டாயும் ஏதும் சொல்றதில்லை. சொல்றதுக்கும் ஆள் இல்லை. ஆனா நானும் தங்கச்சியும் தினமும் வாசலில் காத்திருப்போம். தங்கச்சி என்னைத் தவிர யார்கிட்டாயும் போகமாட்டா. அவளைக் கழுவறது, குளிப்பாட்டுறதுலயிருந்து உணவு ஊட்டி தாங்க வைக்கிறது வரைக்கும் நா என் கையால் மட்டும்தான் செய்வேன். அவளைப் பராமரிக்கிறதைவிட எனக்கு வேற எதுவுமே பெரிசா தெரியலை. கொஞ்ச காலம் போன பிறகுதான் உம்மா திரும்பி வரமாட்டாங்கண்ணு எனக்குப் புரிய ஆரம்பிச்சுது.

எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் உம்மாவும் வாப்பாவும் இருந்தாங்க. எங்களுக்கு ரெண்டு பேருமே இல்ல. இந்த நிலம் யாருக்கும் வரக் கூடாது. அந்த நிலமையின் துயரமும் வேதனையும் எவ்வளவு கொடுமையானதுன்னு அதை அனுபவிக்கிறவங்களால் மட்டும்தான் உணர முடியும். மாமி தன் குழந்தையை அணைச்சிக்கிட்டு தாங்கிறபோது எனக்கு உம்மா ஞாபகம் வரும். என்னால் தாங்க முடியாது. நெஞ்சே வெடிச்சிடும் மாதிரி தோணும். மனசுக்குள்ளேயே அழுவேன். அழறுக்குன்னே பிறந்திருக்கிறதா நினைப்பேன். என் ஏக்கம் தீர்றதுக் காகவும், தங்கச்சியின் எக்கம் தணியிறதுக்காகவும் என் தங்கச்சியை எப்பவுமே கட்டியணைச்சபடியேதான் வச்சிருப்பேன்.

அவ என் உசரு. அவளைப் பிரிஞ்ச ஒரு நிமிசம்கூட நா இருக்கல்லை. இப்படியேதான் வளந்தோம! வாழ்ந்தோம! எனக்கு அனுபவம் தெரிஞ்ச நாளையில இருந்து மாமி வீட்டு வேலையெல்லாம் நானும் என் தங்கச்சி நிலஹாராவும்தான் செஞ்ச வந்தோம். காரணம்? எங்க உம்மா மாதிரி நாங்களும் வளரக்கூடாதுன்னு மாமி அடிக்கடி சொல் லுவா. எங்க உம்மாவுக்கு கல்யாணமாகுறப்போ ஒரு டீ போடக்கூட தெரியாம இருந்தாங்களாம்.

எங்க அப்பா உம்மாவோட வாப்பா ஒரு பெரிய செல்வந்தராம். ஆனா குழந்தை இல்லாம இருபது வருசங்களா தவிச்சிட்டு பல வைத்திய முறைகளை செஞ்சி கடைசியிலதான் எங்க உம்மா பிறந்திருக்காங்க. செல்வச் செழுமையில் செல்லமா வளர்ந்ததால் வீட்டு வேலைங்க எதுவுமே தெரியலயாம். ஒரு நல்லவரைப் பாத்து கட்டிக் கொடுக்க ணும்னு ஒரு மார்க்கப் போதகரா இருந்த எங்க வாப்பாவுக்கு கட்டி வச்சாங்களாம். எங்க வாப்பா ஊராவும் நாட்டுக்கு நாடும் போய் சன்மார்க்கம் பத்தி உபதேசம் பண்றதால் குடும்ப விசயங்களில் எந்த கவனமும் எடுத்துக்காம விட்டுட்டாராம்.

என் தங்கச்சி வயித்துல இருக்கும்போதே வாப்பாவும் மெளத்தா யிட்டார். உம்மம்மா, அப்பா இருக்கும் வரையில் கஷ்டம் தெரியலை. அவங்களும் மெளத்தான பிறகு உம்மாவும் நாங்களும் தனிச்சிட்டோம். இந்த மாமாவும் உம்மாவுக்கு கூடப் பிறந்தவரில்லை. ஒண்ணுவிட்ட தம்பியாம்.

மாமாவுக்கும் மாமிக்கும் அடிக்கடி சண்டை வரும். அது பழகிப் போன விசயம்தான். ஒருநாள் மாமா மாமியை ஏசறது என் காதுல விழுந்தது.

“தாய் இல்லாத தகப்பவில்லாத அநாதைப் புள்ளைங்க அதுங்க ரெண்டு பேரும். கொஞ்சம் கூட ஈவிரக்கம் இல்லாம எதுக்கு இப்படி கொடுமைப்படுத்துறே சலீமா. வீட்டு வேல எல்லாத்தையும் அதுங்க தலையிலயே கட்டிட்டு டீ.வி.யில உக்காந்திருக்கிறது உனக்கே நல்லா இருக்கா?”

“வீட்டு வேல செய்யுறது ஒரு கொடுமையா? நாளைக்கு இன்னொரு வீட்டுல போய் வாழுப்போற புள்ளைங்க வீட்டு வேல பழகிக்கணும். இல்லைன்னா அவ உம்மா மாதிரியே இதுகளும் கஷ்டப்பட வேண்டி வரும்”

“இது என்ன அநியாயம் சலீமா? அந்தப் புள்ளைங்க மட்டும்தான் இன்னொரு வீட்டுல வாழுப் போவதுங்களா? எங்க புள்ளைங்க வாழுப் போகாதுங்களா? எங்க புள்ளைங்கள் மட்டும்தான் படிச்ச வச்சோம்;

இது வச்சோம். அவங்களுக்கு எந்த நல்ல விஷயமும் செய்யல்லை. அதெல்லாத்தையும்விட பெரிய கொடுமை நீ செய்றது. எல்லாருடைய தேவைகளுக்கும் அதுங்க ரெண்டு பேரும்தான் தூரத்துல இருந்து தண்ணி கொண்டுவந்து நிறைச்சு வைக்கனும். நாள் முழுக்க மாடாட்டம் வேல வாங்குறே. நீயும் ஒரு தாய்தானே. கொஞ்சம்கூட ஈவிரக்கம் இல்லயா?"

"என்னை மட்டும்தான் குத்தம் சொல்றீங்க. அந்த ஈவிரக்கம் உங்களுக்கு இருந்திருந்தா அவங்க உம்மாட முன்னாத்தி அம்பது பவுன் நகை இருந்ததே. அதை எடுத்து உங்க இஷ்டத்துக்கு சீரழிச்சு இருப்பீங்களா?"

இப்படி மாமியும் கத்த ஆரம்பிச்சதோட மாமா ஏதும் பேசாம் போயிட்டார். ஒருநாள் அந்த வீட்டுல விஷேஷம். மாமாட முத்த மகளை பெண் பாக்க வாறாங்களாம். வெளிநாட்டு மாப்புள்ளையாம். சமையல் வேலையெல்லாம் நான்தான். தங்கச்சி சின்னச் சின்ன வேலயெல்லாம் செஞ்சி தந்தா.

சாப்பாடு வேலயெல்லாம் முடிஞ்சது. வந்தவங்களோட மாமாவும் மாமியும் பேசிக்கிட்டு இருக்கும்போது நானும் தங்கச்சியும் ஒரு ஓரத்துல பாத்துக்கிட்டு இருந்தோம். வந்தவங்க எங்களப் பத்தி விசாரிக்கிறது தெரிஞ்சது. அவங்கெல்லாம் போய் மூணாவது நாள் அந்த வீட்டுல பெரிய பூக்கம்பம் வெடிச்சது. காரணம் என்னன்னு புரியலை. சமைய வறையில மாமி வந்து என்னை கண்ணா பின்னான்னு திட்டினா. ஒரு நாளுமே இல்லாம மாமாட மகளும் வந்து திட்டினது எனக்கு கவலை தந்திச்சு. எதுக்காக ஏசுறிங்கண்னு கேக்க தெரியம் வரல்லை. ஊழையா அழுது கொண்டிருந்தேன். என்னைப் பாத்து தங்கச்சியும் அழுறா காரணம் தெரியாமலே. கடைசியா மாமா சொன்னார்:

"இதுதான் நாயனோட நீதி. நாங்கெல்லாம் அதுங்களோட இரக்கம் இல்லாம நடந்தோம். ஆனா அல்லாஹ் தன் இரக்கத்தை காட்டிட்டான். படிப்பு, அழுகு, அந்தஸ்த்து எல்லாமே இருக்கிற எங்க மகளை மாப்பிள்ளைக்கு புதிக்கல்லையாம். ஆனா ஸ்கல் பக்கமே போகாத வேற எந்த அந்தஸ்துமே இல்லாத இந்த அல்மொதான் மாப்பிள்ளைக்கு

ரொம்ப புதிச்சிருக்காம். நீ குதிக்கிறதுவ பலனில்லை சலீமா. நா சரின்னு சொல்லிட்டேன். நாங்க அந்த புள்ளாக்கி செஞ்ச அநியாயங்களுக்கு இது ஒரு பிராயச்சித்தமா இருக்கட்டும். இனிமேலாவது அந்த அநாதைப் புள்ள சந்தோஷமா இருக்கட்டும்.”

இப்படி மாமா சொன்னதும் அதிர்ச்சியாயிட்டேன். என்னால் தாங்கிக்க முடியலை. எனக்கு கல்யாணமே தேவையில்ல; என் தங்கச்சியை பிரிஞ்சு என்னால் போக முடியாது. அவனும் இருக்க மாட்டா. இந்த வீட்டு வேலயெல்லாம் அவ தலைமேல் விழுந்துடும். இப்படியெல்லாம் நினைக்க நினைக்க ஆத்திரம். என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியல்லை. என் தங்கச்சியைப் பாக்கும்போதெல்லாம் குழுறி அழுதேன். மாமாவோட எதுவுமே பேச தைரியமில்லை. பேசினாலும் பயனில்லை. ஒரு வாரத்திலே கல்யாணம் நடந்தது.

என்னை அவங்க வீட்டுக்கே கூட்டிட்டுப் போயிட்டாங்க. என்னால் தாங்க முடியலை. இரவு பகலா அழுதுகொண்டிருக்கிறதைப் பாத்த என் கணவர், அதான் உன் வாப்பா காரணம் கேட்டார். என்னால் என் தங்கச்சியை பிரிஞ்சு வாழ முடியாதுண்ணு சொல்லி அழுதேன். அவரே அதுக்கு ஒரு வழி பண்றதா சொன்னார். அவங்க வீட்டாரோட பேசினாரு. யாரும் அதுக்கு ஒத்துக்கலை. அதனால் வேற வீடு வாங்கி குடிவச்சாரு. அதுக்கப்புறம் நிம்மதியா சந்தோஷமா வாழ்ந்தோம்.

எல்லாம் மூன்று மாசம் மட்டும்தான். அதுக்குப் பிறகு என் தலையில் ஒரு பெரிய இடி விழுந்தது. ஆமா! அவரு திரும்பவும் ஃபொரின் போகப் போறாராம். மூன்று மாச லீவுலதான் வந்தாராம். சின்ன வயசில இருந்து தாய்ப்பாசத்தை இழுந்து வாழ்ந்த எனக்கு அவரோட அன்பும் ஆதரவும் உருக வச்சிருந்தது. அதுவும் நிலையானதில்லைன்னு நா நினச்சக்கூட பாக்கல்லை. அவரும் போயிட்டார்.

வாழ்க்கையே இருண்டு போன மாதிரி இருந்தது. எதுக்காக இப்படி ஒரு கல்யாணம்? எதுக்கா இப்படி ஒரு வாழ்க்கை? என் தங்கச்சி வயசுக்கு வந்ததும் ஒரு பேரழுகி மாதிரியே ஆகிட்டா. வெளியில எங்கயும் போக முடியாது. போனா எல்லாருட பார்வையும் அவ மேல தான். அதனால் எங்கேயும் போக மாட்டா. நானா எப்போதாவது

வந்துட்டுப் போவார். அவருக்கு எங்களைப் பத்தி பெருசா எந்த அக்கறையும் இருந்ததில்லை.

• • •

இருநாள் நலீர் முதலாளி எங்க வீட்டுக்கு திடீர்னு வந்தார். எனக்கு வியப்பா இருந்தது. காரணம் அவர் எப்பவுமே எங்க வீட்டுக்கு வந்த தில்லை. என் தங்கச்சியை கல்யாணம் பண்ண வேணும்னு கேட்டார். உடனே எனக்கு கோபம் வந்தது.

என் தங்கச்சி பதினெண்ரூப வயசுக் குழந்தை. அவருக்கு ஆறு கழுதை வயசு. கல்யாணமாகி எட்டு வருஷமாகியும் ஒரு குழந்தை இல்லைன்னு வேறு கல்யாணத்துக்கு பொன்னு தேடிக்கிட்டு இருந்தவரு. என் தங்கச்சியை என் கண்ணுக்குள்ள வச்சி பொத்திப் பொத்தி வளத்தது, போயும் போயும் ஒரு கிழவனுக்கு மறுமணம் செஞ்சி கொடுக்குறதுக்கா? என் தேவதை ராணி மாதிரி வாழுணும். வாழ வைப்பேன். வந்த கோபத் துல அவரைக் கண்டபடி ஏசி அனுப்பிட்டேன். விதி அந்த சண்டாளன் ரூபத்துல விஸ்வரூபம் எடுத்திருப்பது எனக்குத் தெரியாது. அவ அழகு அவ தலையெழுத்தையே மாத்திட்டுது.

இருநாள் நானா வந்து பெருநாளைக்கு புது உடுப்பு வாங்கணும்னு தங்கச்சியைக் கூப்பிட்டார். எப்பவுமே எங்கயுமே போக ஆசைப்படாத என் தங்கச்சிக்கு அன்னிக்கு புது உடுப்பு வாங்க நானாவோட டவுனுக்கு போகணும்னு ஆசை வந்துட்டது. எனக்கு பெரிய ஆச்சரியமா இருந்தாலும் அவ ஆசையை தடுக்க மனச வரல்லை. வீட்டுக்குள்ளேயே அடஞ்சிக் கிடக்குறாளேன்னு நானாவோட அனுப்பினேன். எனக்கு டாட்டா காட்டிட்டுப் போன என் தங்கச்சி திரும்பி வரவேயில்ல; நானாவும் வரல்லை.

ரெண்டுநாள் கழிஞ்சு செய்தி கிடைச்சது. என் கண்மணியை அந்த சண்டாளன் நலீர் முதலாளிக்கு பலவந்தமா கல்யாணம் பண்ணி வச்சிட்டாராம். நானாவோட முயற்சியிலதான் எல்லாம் நடந்திருக்கு. என்னால தாங்கிக்கவே முடியலை. நெஞ்சே வெடிச்சிடும் மாதிரி இருந்தது. கதறி அழுதேன். என் மனசல விழுந்த முதல் இடி அது.

இரவு பகலா அழுதேன். ஆறுதலுக்கும் யாருமில்லை. நா அந்த நேரம் மச்சகை. எதுவுமே உண்ணவோ பருகவோ முடியாது. எந்த நேரமும் வாந்தி தலைசுத்து. சமைக்க முடியாது. வீட்டுல எந்த வேல வெட்டியையும் செய்யவும் முடியாது. இப்படியொரு நிலமையில இந்த செய்தியை கேள்விப்பட்டதும் அதை ஜீரணிக்க முடியலை.

உன் வாப்பா இதுபோல நேரங்களில என்னோட இருந்திருந்தா அதுவே பெரிய ஆறுதலா இருந்திருக்கும். உம்மா இல்ல... வாப்பா இல்ல... கணவருண்ணு ஒரு துணை இருந்தும் என் எந்தவொரு துண்பங்க ஞக்குமே ஆறுதலா ஆதரவா அவர் என் பக்கத்துல இல்ல. ஒரு பெண் ணால இந்த பாழும் உலகத்துல தனியா என்னதான் செய்ய முடியும்? திடீர் பிரச்சினைகளை எப்படி சமாளிக்க முடியும்? முடிஞ்சுவங்களும் இருக்காங்க! ஆனா என்னால முடியலை! நா வளந்த குழல் அப்படி. அழுறதைத் தவிர என்னால எதுவுமே செய்ய முடியலை. குப்பையாட்டம் ஒரு மூலையில் முடங்கிக் கிடப்பேன். பெருக்கெடுத்த நீரோடை மாதிரி கண்கள் மட்டும் கண்ணீரை பொழிஞ்சிக்கிட்டிருக்கும்.

என் தலையணைக்கு வாய் இருந்தா அது சொல்லும் என் கண்ணீரை எந்தளவு தாங்கியிருக்கேன்னு. நா இறைவனிடம் அழுதமுது கேட்பேன். இந்த மாதிரி ஒரு நிலமை எந்த பெண்ணுக்குமே வரக் கூடாதுண்ணு.

சில மாசங்கள் கழிஞ்சி ஒரு கடிதம் வந்தது. ஆவலோட பிரிச்சப் பாத்தேன். என் தங்கச்சிதான் எழுதியிருந்தா. அதையும் ஒரு பெண்சிலால எழுதியிருந்தா.

அன்புள்ள தாத்தாவுக்கு, அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.

தாத்தா... நீ எப்படி இருக்கே? நா ரொம்ப நல்லா இருக்கேன். தாத்தா எங்க நானா நல்லவரில்ல. மோசக்காரரு. என்னை கொழும்புக்கு கூட்டிட்டுப் போறேன்னு பொய்யை சொல்லி கூட்டிக்கிட்டு வந்து ஒரு வீட்டுல கொண்டு போய் விட்டுட்டாரு. அங்க நிறையப் பேர் இருந்தாங்க. ஏதோ விஷேசுத்துக்கு கூட்டிக்கிட்டு வந்ததா நெனச்சேன். எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிஞ்சி இருந்தது. என்னை நாலஞ்சு பொம்ப ளைங்க சேந்து அலங்காரம் பண்ணினாங்க. எதுக்குன்னு கேட்டேன்.

விஷேஷம்னு சொன்னாங்க. கடைசியிலதான் மணப்பந்தலுல கொண்டு போய் வச்சாங்க. முதலில் எதுவுமே புரியலை. பிறகு சொன்னாங்க. இன்னிக்கு உங்களுக்கு கல்யாணம்னு. உடனே எனக்கு மாட்டியிருந்த நகையெல்லாம் கழட்டி வீசினேன். அங்கயிருந்த பொருள் எல்லாத்தை யும் உடைச்சு நொறுக்கினேன். நாலஞ்சு பொம்புளைங்க வந்து என்னை அடிச்சு நிப்பாட்டினாங்க. நானாவும் வந்து கெஞ்சினார். வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் சொல்லி அவரை ஏசினேன். அவருக்கு கோபம் வரல்லை.

“தங்கச்சி உன் நன்மைக்காகத்தான் இதையெல்லாம் செய்றேன். இவரு மாதிரி ஒரு நல்ல கணவர் உனக்கு எங்கயுமே கிடைக்க மாட்டார். கொஞ்சம் வயசுதான். அதையெல்லாம் பெரிசுபடுத்தாதம்மா. உன்னை ராணி மாதிரி வச்சு காப்பாத்துவாருன்னு” சொன்னார்.

அங்குள்ளவங்கெல்லாம் எனக்கு புத்தி சொன்னாங்க. எதையுமே என்னால் ஏத்துக்க முடியலை. ரொம்பவும் ரகளை பண்ணினேன். கடைசியா என்னால் எதுவுமே பண்ண முடியாத நிலமையில் கையொப்பம் வச்சேன். கலியாணமும் முடிஞ்சிட்டது. ஒரு வாரமா அழுது அழுது ரகளை பண்ணினேன். எதுவுமே உண்ணாம பருகாம தூங்காம தவியா தவிச்சேன். பல தடவை தப்பிக்க முயற்சி பண்ணினேன். எதுவுமே முடியலை.

அந்த மனுஷன் அளவுக்கு அதிகமா என் மேல அக்கறையும், பாசமும் காட்டினாரு. நா பண்ணுற ரகளையெல்லாம் சகிச்சிக்கிட்டாரு. எதுக்குமே கோபப்பட மாட்டாரு. நிஜமாவே அவர் நல்லவர்தாண்னு புரிஞ்சிட்டேன் தாத்தா. உன்னைத் தவிர நா யாரோட பாசத்தையுமே அனுபவிச்சுதில்லை. உம்மா வாப்பாவோட பாசங்களை நா அறிஞ்சது கூட இல்லை. இதையெல்லாம் கூட்டு மொத்தமா இவரு காட்டுறப்போ நா உருகிப் போயிட்டேன் தாத்தா. அவர் என்னை பெண் கேட்டு வந்தப்போவும் நீ கண்டபடி திட்டி துரத்தினப்போவும் அவர் ரொம்ப மோசமான ஆளுண்ணு நெனச்சேன். ஆனா அவர் அப்படிப்பட்டவர் இல்ல தாத்தா. என் மேல உசரயே வச்சி இருக்கார். அவருக்கு குழந்தைனா ரொம்ப ஆசையாம். அதுக்காகவேதான் ரெண்டாம் கல்யாணம் பண்ணினாராம்.

இப்போ எனக்கு ரெண்டு மாசம். தலைமேல் வச்சு தாங்குறார். என்னை ஒரு வேலை செய்ய விடுறதில்லை. வீட்டு வேலை எல்லாத் தையும் அவரே செஞ்சி முடிச்சிட்டுத்தான் வேலைக்குப் போவாரு. விதம் விதமா சவீட்டும் சாப்பாடுகளும் பழங்களும் வாங்கித் தந்து திக்கு முக்காட வைக்கிறார்.

தாத்தா நா ரொம்பவே சந்தோஷமா இருக்கிறேன். ஆனா? உன்னை நினைக்கிறப்போதான் என்னால் தாங்கிக்க முடியல்லை. அழுகை அழுகையா வருது. தாத்தா... எனக்காவது இவர் இருக்கிறார். உனக்குத் தான் யாருமேயில்ல. எப்படி தாத்தா இருக்கிறே? நல்லா இருக்கியா? எனக்கு உன்னைப் பாக்கணும்னு ஆசையா இருக்கு. எவ்வளவோ கெஞ்சி பாத்துட்டேன். உன்னைப் பாத்துட்டு வரலாம்னு. இஷ்டப் படுறாரே இல்ல தாத்தா. அவருக்கு இன்னும் உன்மேல் கோபம் தீரல்லை. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு தாத்தா. எப்பவாவது அவர் கோபம் தீரும்னு. அப்போ கண்டிப்பா உன்னைப் பாக்க வருவேன். என்னை நினைச்சு நீ எந்தளவு கவலைப்பட்டிருப்பேன்னு எனக்கு தெரியும். அதனாலதான் அவருக்குக்கூட தெரியாம நா இந்தக் கடிதத்தை எழுதுறேன். தாத்தா... இது எந்த ஊரு, என்ன முகவரின்னுகூட எனக்குத் தெரியாது. அக்கம் பக்கத்துல் வீடுங்க இல்ல. யாரோட்டியும் பேசவும் விட மாட்டார். மரக்கறி கொண்டு வார பையன்கிட்டதான் இந்தக் கடிதத்தை அனுப்புறேன். நீ கவலைப்படாம இரு தாத்தா. முடிக்கிறேன்.

இப்படி அந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருந்தா. அவளோட பயங்கர முடிவைப் பத்தித் தெரியாம அப்பாவித்தனமா இருந்த அந்தக் கடிதத்தைப் பாத்தும் எனக்குகூட நிம்மதியாதான் இருந்தது. ஆனா எதுவுமே நிலைக்கல்லை.

இரவு பகலா அழுது அழுது இருந்த எனக்கு என் தங்கச்சிட கடிதத் தைக் கண்டதும் பெரிய ஆறுதலா இருந்தது. சந்தோஷமா இருந்தது. அவ நிம்மதிதான் என் நிம்மதி! அவ சந்தோஷம்தான் என் சந்தோஷம்!! அருக்கப்புறம் எங்கிருந்துதான் எனக்கு தெம்பு வந்ததுங்னே தெரியலை. ஓடியாடி வீட்டு வேலையெல்லாம் செஞ்சேன். எப்பவாவது அவ

என்னெப் பாக்குறதுக்கு வருவான்னு எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. பல மாசங்களா காத்திருந்தேன்.

நானாவது போயிருக்கலாம். ஆனா முகவரி தெரியல்லை. எனக்கு அழகான பெண் குழந்தை பிறந்தது. மாமாவும் மாமியும் இடைக்கிடை வந்து என்னை கவனிச்சிக்கிட்டாங்க. என் குழந்தை ஆரோக்கியம் குறைஞ்சதா இருந்ததால் வைத்தியமனை கண்ணாடி ரூமூல ரெண்டு வாரம் இருந்துட்டுத்தான் வீட்டுக்கு கொண்டு வந்தோம். எனக்கு ஒரு குழந்தையை எப்படி பாக்குறது, பராமரிக்கிறதுன்னு சரியா தெரியலை. ஒரு தாய் இல்லாத குறை எவ்வளவு கொடுமையானதுன்னு புரிஞ்சது. எதையுமே சொல்லித்தர உம்மா இல்லையே...

என் குழந்தை சரியா பால் குடிக்காததால் பாற்கட்டு ஏற்பட்டு முடியுமானவரை கஷ்டப்பட்டேன். என்ன செய்யுறுதுன்னு தெரியாது. குளிர்க் காய்ச்சல் வந்திச்சு. இமுத்துப் போத்திக்கிட்டு குளிரில் நடுங்கிக் கிட்டு இருக்கிறப்போ மாமா வந்தார். என் நிலையைக் கண்டு அவசரமா டாக்டரை கூட்டிக்கிட்டு வந்தார். பிறகு மாமியைக் கூட்டிட்டு வந்து டாக்டரின் ஆலோசனைப்படி செஞ்சி ஒருவாறு சுகமானது. என் தங்கச்சியை பாக்கணும்னு நாளுக்கு நாள் ஆசை அதிகமாச்சி. ஒரே கவலையா இருந்திச்சு.

ஒருநாள் மாலை நேரம்....

ஆட்டோ ஓண்ணு வந்து வாசலில் நின்னாது. அதுல இருந்து இறங்கி வந்தது என் தங்கச்சிதான். என்னால் நம்பவே முடியல்லை. ஓடிப்போய் கட்டிப் பிடிச்சுக்கிட்டேன்.

“தாத்தா... முதலில் ஆட்டோவுக்கு பணம் கொடுத்து அனுப்பு”

ஆட்டோவை அனுப்பிட்டு வரும்போது சோபாவில் உக்காந்திருந்தா. நிறைமாசுக் கர்ப்பினியா இருந்தா. அவ போய் பத்து மாசம் ஆயிட்டது. அவ அழகு மெருகேறியிருந்தது. முகமும் உடம்பும் பூரித்துப் போய் இருந்தது. என்னைக் கட்டிக் கொண்டு கதறி அழுதா. அதிர்ந்து போயிட்டேன்.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“தாத்தா... என் வாழ்க்கையே அழிஞ்சு போயிருச்சி தாத்தா. அவர் நல்லவர்னு நம்பி ஏமாந்து போயிட்டேன். எதுக்கெடுத்தாலும் சந்தேகப் படுறார். அடியும் உதையுமாவே இருக்கிறார். இனியும் என்னால் அவர் கொடுமையை தாங்க முடியாது. அதான் அவருக்கு தெரியாம வீட்டை விட்டு வந்துட்டேன்”

அவ கதறிக் கதறி அழுதா. என்னால் தாங்க முடியலை.

“நிறை மாசக் கார்ப்பினிங்க இப்படி அழுவக் கூடாதும்மா. இனிமே நீ எதுக்குமே கவலைப்பட வேணாம். உனக்கு நா இருக்கிறேம்மா. அல்லாஹ் நம்மை கைவிட மாட்டான்”

இப்படி பலதையும் சொல்லி அவளை ஆறுதல்படுத்தினேன். அன்னிக்கு இரவு நாங்க ரெண்டு பேருமே தூங்கல்லை. எங்களுக்கு தூக்கம் வரல்லை. விடிய விடிய ரெண்டு பேரும் பேசிக்கிட்டே இருந்தோம். ஆரம்பத்தில் அவள்மீது அளவு கடந்த பாசத்தை காட்டியிருக்கிறார். ஆனால் சில காலமாவே அவருக்கு கொடுமை செய்றாராம். அவள் அவருடைய கதையைச் சொல்ல, நா என் கதையை சொல்லி இப்படியே பொழுது விடிஞ்சிட்டது. பஜ்ரை (காலை தொழுகை) முடிச்சிட்டு திரும்பவும் படுத்தோம். அசதியில் கண் அயர்ந்த நேரம் யாரோ கதவை தட்டுர சத்தம் கேட்டது.

“யாரது.. யார் கதவைத் தட்டுறது?” கேட்டேன்.

“நான்தான் மதினி கதவைத் திறங்க”

கதவை திறந்தேன். நலீர்தான் நின்றிருந்தார். இப்போ அவருக்கு வெறுப்பு காட்டுறது சரியில்லைன்னு நினைச்சேன்.

உள்ளே வாங்கன்னு கூப்பிட்டேன். வந்து உட்கார்ந்தார். பார்வையால் தங்கச்சியை தேடினார். அவ உள்ளே இருந்து வரல்லை.

“பாருங்க மதினி. நா வீட்டுல இல்லாத நேரம் பாத்து சொல்லாம வீட்டை விட்டு வந்துட்டா உங்க தங்கச்சி. நீங்களாவது அவருக்கு புத்தி சொல்லி கொண்டு வந்து விட்டிருக்கலாம்” என்றார்.

“ஒரு கர்ப்பினின்னு கூட பாக்காம் அடிச்சு கொடுமெப்படுத்தி யிருக்கிங்க. உங்களுக்கு மனசாட்சியே இல்லையா? பச்சை கொழுந்தை மாதிரி இருந்த என் தங்கச்சியை கடத்திட்டுப் போய் திருட்டுக் கல்யாணம் பண்ணி அவ வாழ்க்கையையே சீரழிச்சிட்டங்க. அவளை மகாராணி மாதிரி வாழ வைக்க ஆசைப்பட்டேன். என் ஆசையில மன்னை வாரிப் போட்டுட்டங்க. இதுக்கெல்லாம் அல்லாஹ்வுக்கு பதில் சொல்லியே தீரனும்” என்றேன் கோபத்தோடு.

“அவ வாழ்க்கையை சீரழிக்கனுமனு நா கட்டிக்கல்லை மதினி. எனக்கு ஒரு குழந்தை வேணும். அதான்...”

“அதுக்கு என் தங்கச்சி, அதுவும் பதினெஞ்சு வயசு சின்னப் பொண்ணுதான் உங்களுக்கு தேவைப்பட்டதா? உலகத்துல வேற பொண்ணா இல்ல?”

“அவ அழகுல நா மயங்கிப் போயிட்டேன் மதினி”

“இப்போ மயக்கம் தெளிஞ்சிட்டங்களா? அதான் கன்னா பின்னான்னு அவளை அடிச்சி கொடுமைப்படுத்துறீங்களா?”

“தப்புதான். நா செஞ்சதெல்லாமே தப்புதான். அவளிட்ட மன்னிப்பு கேக்குறதுகாகத்தான் நா வந்தேன்.”

“உங்க மன்னிப்பை குப்பையில போடுங்க. இனிமேலாவது அவ நிம்மதியா வாழ்ட்டும். இனிமே அவளைப் பாக்க வராதீங்க. அவ வாழ்க்கையில என்னிக்குமே எதிலயுமே தலையிடாதீங்க” எனக்கு அழுகையே வந்துட்டது.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க மதினி. எனக்கு ஒரு வாரிசு வேணும். என் வாரிசை அவ சுமக்குறா. அவ இல்லாம என்னால வாழ முடியாது”

“அது உங்க குழந்தை இல்லைன்னு சொன்னீங்களாமே. கட்டின பெண்சாதி மேல எப்பிடி இப்படியெல்லாம் அபான்டமா பழி சொமத்த முடிஞ்சது உங்களுக்கு?”

“ஏதோ ஒரு வேகத்துல சொல்லிட்டேன். அதுக்காக வீட்டை விட்டே வந்துரணுமா. எப்பிடியாவது அவளை சமாதானப்படுத்தி அனுப்பி வைங்க மதினி”

இப்படியெல்லாம் சொல்லி கெஞ்சி அழுதாரு. ஒரு ஆம்புள இப்படி அழுறதை நா கண்டதில்லை. பாவமா இருந்தது. வாழுறவங்களை பிரிச்சு வைக்கிறது நல்ல விஷயமில்லையே. அவரோடு போக என் தங்கச்சி கொஞ்சமும் விருப்பப்படல்லை.

இனிமே ஏதாவது நடந்தா உடனே வந்துடுன்னு சொல்லி அவளை எப்படியாவது சம்மதிக்க வச்சு அனுப்பி வச்சேன். அவ போன்றும் ஏதோ ஒருவித வேதனை மனசை அழுத்திக் கொண்டே இருந்தது. இரவெல்லாம் தூக்கமே வரல்லை. எப்படியாவது விடிஞ்சுதும் ஒரு ஆட்டோபிடிச்சுட்டுப் போய் அவளை ஒரு கண் பாத்துட்டு வந்துரணும். அப்போதான் நிம்மதியா இருக்க முடியும்னு தீர்மானிச்சேன். ஆனா விடிஞ்சும் விடியாமலும் என்னை அதிர வச்சது அந்த செய்தி.

அந்த காலைப் பொழுது ஒரு பயங்கரமான பொழுதா எனக்கு தோனிச்சு.

என் ஆசைதங்கச்சி... அருமை அருமையா நா அழுகு பாத்து வளத்த என் தங்கச்சி... உசருக்கு போராடிக்கிட்டு அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுல துடிச்சிக்கிட்டு கிடக்கிறாளாம். மன்னெண்ணெணயை ஊத்தி தானாகவே கொழுத்திக்கிட்டாளாம். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஏதாவது நடந்தா என்கிட்ட திரும்பி வந்திடுறதா சொன்னாளே. என்னை மறந்துட்டாளா?

இல்ல... அவ மறந்திருக்க மாட்டா. இதுல ஏதாவது சூழ்ச்சி இருக்கும். ஆட்டோவில ஏறி என் குழந்தையை மாயிக்கிட்ட கொடுத்திட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு போனேன். என் கண்ணையே என்னால் நம்ப முடியவை.

என் உசரா இது?

கரிக்கட்டையாட்டம்... கருகிப்போய்!

கதறி அழுதேன்.

அவ உசரு இருந்தது. மெதுவா கண்களை திறந்தா....

அவகிட்ட ஒரு வயசாளி நின்னார். அவ புருஷனோட வாப்பாவாம்.

“எவ்வளவு திமிர் உங்க தங்கச்சிக்கு? தப்பு செஞ்சா ஒரு புருஷன் தட்டி கேக்கக்கூடாதா? என் மகன் கொஞ்சம் வயசு கூடத்தான். அதுக்காக கள்ளப் புருஷன் தேவையா? அத தட்டிக் கேட்டதுக்காக இப்படியா கொளுத்திக்கிறது?”

அங்க கூடி நின்னவங்ககிட்ட எல்லாம் இப்படி கண்டதையெல்லாம் கணதகட்டி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் அந்த வயசானவர். என் தங்கச்சி என்னை கிட்ட வரச் சொல்லி தலையசைச்சதும் கிட்ட போனேன். என்னால் அவளை பாக்கவே முடியலை.

“தாத்தா... தாத்தா... நா... நா... பொழைக்க மாட்டேன். அவர் திருந்திட்டதா பொய் சொல்லியிருக்கார். அவர் திருந்தல்லை தாத்தா. காலையில பால் கொண்டு வந்து தந்தார். குடிச்சிட்டேன். ஒரே மயக்கமா வந்தது. அதுல மயக்க மருந்து கலந்திருந்தது எனக்கு தெரியாது. டை போட்டுக் கேட்டாரு. மயக்கமா வருதுன்னு சொன்னேன். அப்பவும் டை கேட்டு வற்புறுத்தினாரு. தள்ளாடிக்கிட்டே சமையலறைக்குப் போனேன். தண்ணிய அடுப்பில வச்சிட்டு சாய்ஞ்சி உக்காந்திருந்தேன்.

பின்னால் வந்து லாம்பெண்ணையை ஊத்தி பத்த வச்சிட்டாரு. உடனே குசினி கதவ மூடிட்டு எங்கோ ஓடிட்டாரு. உடம்பெல்லாம் திடைன்னு தீ பத்திடுச்சு. கதறி துடிச்சேன். தூரத்திலதான் வீடுங்க இருந்திச்சி. அவங்கெல்லாம் ஓடி வந்து தண்ணி ஊத்தி நெருப்பை அணைச்சப்புறம்தான் வந்தாரு. அப்போதான் அதை கண்டமாதிரி ஒன்னு ஒப்பாரி வச்சி அழுது புரண்டு என்மேல வீணான பழிகளை சுமத்தி நானே கொளுத்திக்கிட்டதா பொய்ப் பழியை போட்டுட்டாரு.

தாத்தா... தாத்தா... நா மவுத்தாவுற்றைப் பத்தி எனக்கு கவலையில்ல தாத்தா... ஆனா... ஆனா... என் ஒழுக்கத்துக்கே களங்கத்தை ஏற்படுத் திட்டார். அதைத்தான் என்னால் தாங்க முடியல்லை. தாத்தா...

என்னையும் உங்களையும் படைச்ச அந்த நாயன் மேல சத்தியமா... நா ஒரு பத்தினின்றது எந்த அளவுக்கு நிஜ மோ... அதைவிட அந்த நாயனுடைய தண்டனையில் இருந்து அவரால் தப்ப முடியாதுன்றதும் நிஜம்!

தாத்தா... தாத்தா... எ... ஏண்ட... ஏண்ட...!!”

அவள் தொடந்து வேறு ஏதோ கூற முற்படும் போது அவளுடைய உசரு அடங்கிப் போக்கி.

வீறிட்டுக் கதறினேன். மயக்கமாயிட்டேன்.

என் மயக்கம் தெளியிறப்போ எல்லாக் காரியமும் முடிஞ்சு போய் இருந்தது. என் இதய இயக்கம் நின்னு போய் இருந்ததாம். ரொம்பவும் பாடுபட்டு இருக்காங்க. இதயத் துடிப்பில இயக்கத்தை ஏற்படுத்தினாலும் பல கர்லமாக கோமாவுல இருந்திருக்கேன். அதே நிலையில் என் குழந்தைய பால் குடிக்க வச்சிருக்காங்க. என்ன கொஞ்சம் கொஞ்சமா சுய உணர்வுக்கு கொண்டுவர அதுவே காரணம்னு டாக்டர் சொல்லியிருக்கார்.

ஆமா... அந்த நாயன் என்னை உசரு பொழைக்க வச்சது என் புள்ளைய காரணமா வச்சுத்தான். அவ என் உசரு.

என் தங்கச்சிக்கப்புறம் எனக்காக இருக்கிற ஒரேயொரு சொத்து என் மகதான். நா அவளுக்காகவே வாழ்வேன்.

அலீமா சொல்லி முடிக்கும்போது எல்லோருடைய கண்களிலுமே கண்ணீர். மாஹிராவால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஒரு சராசரி தாயைவிட அலீமா அவள்மீது காட்டுகின்ற தீவிர அங்கு மாறுபட்டு இருப்பதை கவனித்திருக்கிறாள். ஆனால் அதன் பின்னணியில் இப்படி ஒரு சோகக்கதை மறைந்திருப்பதை அவள் அறிந்திருக்கவில்லை.

அக்கம் பக்கத்து வீடுகளில் உள்ளவர்கள் அலீமாவை பார்க்க வந்திருந்தனர். நீண்ட காலத்திற்குப் பின் சந்தித்ததால் மகிழ்ச்சியுடன் சுக நலம் விசாரித்துக் கொண்டனர். மாஹிராவைக் கண்டதும் ஒரு பெண்...

“இது... இது...” என ஏதோ வினவ முயன்றபோது அவசரமாக அல்மா தடுத்து,

“இது என் மக மாஹிரா”

என்றதை கவனிக்கத் தவறவில்லை மாஹிரா.

31

ரிலாயாவின் திருமணக்காலம் நெருங்கிக் கொண்டு வந்தது. அவளைக் காண்பதற்காக வந்த மாஹிரா வீடெங்கும் தேடிப் பார்த்து விட்டு ரிலாயாவைக் காணாததில் வியந்து விட்டாள்.

“எங்கும் போக மாட்டாலோ?” என எண்ணியவள் பின் முற்றத்தில் வந்து பார்த்தபோது கிணற்றடியில் சாய்ந்தபடி ஏதோ தீவிர சிந்தனையில் மூழ்கிப் போயிருப்பதைக் கண்டுவிட்டு அவள் அருகில் வந்து முதுகைத் தட்டினாள். திடுக்குற்று திரும்பினாள் ரிலாயா.

“ஏன்டி மணவறை மயக்கமா?”

அவள் கிண்டலாகத்தான் கேட்டாள். ஆனால் ரிலாயாவின் முகம் வாடிப் போனது, இதைக்கண்ட மாஹிராவுக்கு சங்கடமாகி விட்டது. ஆகரவோடு அவள் அருகில் அமர்ந்தாள்.

“ரிலாயா... என்னடி யோசனை? எதுவும் ப்ரொப்ளமா?”

“இல்லடி...”

“பின்னே எதுக்கு வாடிப் போயிருக்கே?”

“ஓன்றுமில்ல”

“இந்தக் கல்யாணம் பிடிக்கல்லையா?”

“இல்ல”

“பின்னே எதுக்கு ஒத்துக்கிட்டே?”

“வேறு வழி?”

“விட்டுரு”

“எப்படி?”

“வெளிப்படையா சொல்லிரு”

“சொல்றது பொசில்ல. அப்புறம் என்ன நடக்கும். வேறு ஒருத்தருக்கு எப்படியும் கட்டி வக்கத்தான் போறாங்க. வாறவர் சீர் சீதனம்னு கேட்டா என்ன பண்றது? என்கிட்ட என்ன இருக்கு?”

“ரிலாயா நா ஒண்ணு கேக்கட்டுமா?”

“கேஞ்”

“உண்மையை மட்டும்தான் சொல்லணும்”

“ம... சொல்லேன்”

“நீ டாக்டரை விரும்பல்லையா?”

உட னே மெளனமானாள் ரிலாயா.

“அடி பைத்தியக்காரி. எதுக்குட சொல்லாம விட்டே?”

கண் கலங்கிப் போனாள் ரிலாயா.

“எதுக்குமே ஒரு அதிஷ்டம் வேணும். அந்தஸ்து வேணும். என்கிட்ட என்ன இருக்கு?”

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“இதையெல்லாம் எதிர்பாக்கிறவரா அந்த டாக்டர்?”

“இல்லைன்னா வேறு ஒரு பெண்ணை விரும்பியிருப்பாரா?”

“இப்படி யார் சொன்னது?”

“அவர்தான்”

“உங்கிட்ட நேரடியா சொன்னாரா?”

“ஆமா”

மாஹிராவுக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை.

32

மாடியில் நின்றபடி ஜன்னல் வழியாக அந்தக் குடிசையில் தன் பார்வையை செலுத்திக் கொண்டு நின்ற அலீமாவின் அருகில் வந்தார் ரவீத். அவர் வந்ததைக்கூட அறியாத அளவில் இருந்தது அவள் லயிப்பு.

“அலீமா...” இதமாக அழைத்தார் ரவீத்.

அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவருடைய மாற்றம்தான். இந்த மாற்றம் எதனால்? வியப்பு மாறாமலே திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“அலீமா உனக்கு ஏன் பர்ஹானெனப் பிடிக்கல்லை?”

“பர்ஹானை பிடிக்கலைன்னு நான் சொல்லியே, இந்த கல்யாணம் தான் பிடிக்கலை. ஆனா என் விருப்பம் உங்களுக்கு முக்கியம் இல்லையே?”

“முக்கியம்தான் அலீமா. ஒரு புள்ளேயோட கல்யாணம் உம்மா வாப்பா ரெண்டு பேரோட சம்மதத்தோட்டும்தான் நடக்கணும்”

“இதையேதானே நானும் சொன்னேன். நீங்க கேக்கவியே”

“நடந்ததை விடு. இப்போ கேக்குறேன் காரணத்தைச் சொல்லேன்.”

அவருக்கு தெரியாத ரகசியம்

“போமண்டுல கூலித் தொழில் செய்றவனா இருந்தாலும் பரவாயில்ல. சிலோனிலயே மாப்புள்ள பாருங்க. வெளிநாட்டு மாப்புள்ள வேணாம். அது யாராக இருந்தாலும்தான்”

“அதுக்கும் ஒரு நியாயமான காரணம் வேணாமா?”

“அவ என் உசரு. அவ நிம்மதியும் சந்தோசமும்தான் எனக்கு முக்கியம். என் தங்கச்சி சந்தோஷமா வாழ்றதை பாக்க நா கொடுத்து வைக்கல்லை. திரும்பவும் ஒரு தோல்வியை என்னால் தாங்க முடியாது. ஏற்கனவே ஆழமா பட்டுப்போன என் உள்க்காயம் ஆறனும்னா இவ சந்தோஷமா வாழ்றதை என் கண்குளிரப் பாக்கணும்”

“பர்ஹானோட சந்தோஷமா வாழ முடியாதுன்னு ஏன் நினைக்கிறே?”

அவர் இப்படிக் கேட்டதும் ஆழமான பெருமுச்சொன்றை வெளி யிட்டாள் அல்லோ. மீண்டும் அந்தக் குடிசையின் பக்கம் திரும்பினாள்.

“அதோ தெரியுதே... அந்தக் குடிசையை நீங்க கவனிச்சிருக்கின்களா? அதுல வாழ்றவங்களோட வாழ்க்கையை கவனிச்சிருக்கின்களா?”

“ஆமா... தினமும்தான் பாக்குறேன்”

“என்ன தெரிஞ்சது?”

“எதுவும் தெரியலை”

“ஆமா... உங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது. உங்களுக்கு தெரிஞ்ச தெல்லாம் பணம் ஒன்று மட்டும்தான். பணம்தான் வாழ்க்கைன்னு நினைக்கிறீங்க. பணம் இருந்தா மட்டும் போதும்னு நினைக்கிறீங்க”

“யெஸ் அல்லோ... வாழ்க்கைக்கு தேவை பணம்தான். அதைவிட வேற என்ன தேவை இருக்கு?”

“இருக்கு! நிச்சயமா அதைவிட பெரிய தேவை வாழ்க்கைக்கு இருக்கு”

“என்ன அது?”

“அன்பு! பிறந்ததில் இருந்து சாகுறவரைக்கும் ஓவ்வொரு ஜீவனுக்கும் இந்த அன்பு தேவையா இருக்கு. அன்புக்காக ஏங்குறவங்களுக்கும் அதை இழந்தவங்களுக்கும் மட்டும்தான் அதோட மதிப்புத் தெரியும். எனக்கும் அப்படித்தான். சின்ன வயசில் பெத்தவங்களோட அன்பை இழந்துட்டேன். வாழ்ந வயசில் என் புருஷனோட அன்பை இழந்துட்டேன். இப்போ சாகுற வயசில் என் புள்ளையோட அன்புக்காக ஏங்குறேன். இப்பவாவது அந்த குடிசையை கொஞ்ச நேரம் பாருங்க”

அவர் சிறிது நேரம் அக்குடிசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அக்குடிசை வீட்டுப் பெண் முன் வாசலில் அமர்ந்து வாந்தி எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போதுதான் சைக்கிளில் மரக்கறி வியாபாரம் செய்துவிட்டு திரும்பி வந்த அவருடைய கணவன் அவளைக் கண்டு பதறிப் போனவனாக சைக்கிளை அப்படியே விட்டுவிட்டு அவள் அருகில் ஓடி வந்தான். என்ன... என்ன... என்று பதறித் துடித்தான். அவருக்கு தண்ணீர் கொடுத்தான். கைத்தாங்கலாக அவளைத் தூக்கி நிறுத்தி, மெதுவாக உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

திரும்பவும் வெளியே எங்கேயோ ஓடினான். மறு வினாடியில் முச்சக்கர வண்டி ஓன்று வந்து நின்றது. அதில் இருந்து இறங்கி உள்ளே ஓடினான். மறு வினாடியில் மனைவியை அதில் ஏற்றினான். முச்சக்கர வண்டி விரைந்தது.

“அவருக்கு ஏதும் சுகமில்லை போலிருக்கு” என்றார் ரஷீத்.

“ஆமா... அவருக்கு மசக்கை. எதுவும் சாப்பிட முடியாது. வீட்டு வேலை ஏதும் செய்ய முடியாது. ஒரே தலைச்சுத்தும் வாந்தியும்தான். இப்படி ஒரு நிலை எனக்கும் வந்தது. இதே மாதிரி நீங்களும் என்கூட அன்போட ஆறுதலா இருக்கிற மாதிரி தினம் தினம் கற்பனை பண்ணிப் பாத்திருக்கேன். எல்லாமே கற்பனை மட்டும்தான்! நிலக்குதலு எதுவுமே இல்ல. இரவில் எரிஞ்சு விடிஞ்சக்கும் மறைஞ்சு போற விடிவெள்ளி மாதிரி இல்ல சூடும்ப வாழ்க்கை. இன்பத்துலயும் துண்பத்துலயும் துணையா இருக்கனும்”

“நகையும் ஆடம்பரமான வாழ்க்கையும்தான் ஒரு பெண்ணின் தேவைனா அவருக்கு கல்யாணம்னு ஓன்னை எதுக்கு? பணமும் பகட்டும்தான் ஒரு பெண்ணின் தேவைனா அவருக்கு கணவர்னு ஒரு உறவு எதுக்கு?”

“கணவன் மனைவி உறவுண்ணா என்னான்னு எல்லாருமே புரிஞ் சிக்கிறதில்லை. ஆனா புரிஞ்சிக்கணும். அப்போதான் ஓவ்வொருத்தர் வாழ்க்கைக்கும் உண்மையான அர்த்தம் பிறக்கும். கடுமையான வெயிலில் கால் கடுக்க ஓடினவன், ஓடி ஓடியே களைச்சுப் போனதும் நிழல் தரும் மரத்தைக் கண்டா ஓடி வந்து களைப்பாறுறது ஒரு பெரிய ஆறுதலா தோணும். இதே மாதிரிதான் வாழ்க்கையும்”

“அன்பு... இது ஒரு தனி வார்த்தையில்ல. அதுக்குப் பின்னால் ஒரு அகராதியே இருக்கு. எந்த வயசில் உள்ளவங்களுக்குமே ஆகரவும் ஆறுதலும் தேவைப்படுது. அது கிடைக்கலைன்னா வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போவது.”

“ஒரு கணவனைப் பாத்தா மனைவிக்கும் மனைவியைப் பாத்தா கணவனுக்கும் மனசல அன்பு பிறக்கணும் ஆறுதல் பிறக்கணும். அந்த அன்பு தாய்ப் பாச்தைவிட மேலானதா இருக்கணும். இதுக்குப் பேருதான் தாம்பத்தியம். வெறும் ஆசைகளுக்கு மாத்திரம் மதிப்புக் கொடுத்து வாழ்றதுக்குப் பேரு தாம்பத்தியம் கிடையாது. ஒருத்தரை ஒருத்தர் உணர்வுபூர்வமா புரிஞ்சி வாழ்றதுலதான் உண்மையான அன்பைக் காண முடியும்.”

“நீங்களும் நானும் வாழ்ந்த மாதிரி ஒரு வாழ்க்கை என் மகனுக்கு வேணாம். ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சிக்காம், புரிஞ்சிக்க வாய்ப்புகூட இல்லாத ஒரு வாழ்க்கை அவருக்கு வேணாம். நீங்க சிலோன் வரும் வரைக்கும் வாற நாளுக்காக காத்திருப்போம். வந்தப்புறம் போகப் போற்களேன்னு நாளை கவலையோட எண்ணிக்கிட்டு இருப்போம்”

“இந்த நிலையே அவருக்கு வேணாம். அதோ பாருங்க. ஏழையா இருந்தாலும் சந்தோஷமா இருக்காங்க. நிம்மதியா இருக்காங்க. ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சிக்கிட்டு விட்டுக் கொடுத்துட்டு சண்டை

போட்டுட்டு சேந்துட்டு... இப்படி இன்பம் துன்பம் எல்லாத்தையும் அனுபவிச்சிக்கிட்டு...

நா எப்படியெல்லாம் வாழுமூன்றாண்டு ஆசைப்பட்டேனோ அப்படி யொரு வாழ்க்கையை அந்தக் குடிசையில் வாழ்றாங்க

அதை காண்றதே நிம்மதியா இருக்கு. சந்தோஷமா இருக்கு. இதே மாதிரி என் மகனும் சந்தோஷமா நிம்மதியா வாழுமூன்றும். கணவரைப் பிரிஞ்சிட்டு என்ன மாதிரி தவிப்போட்டும் விரக்தியோட்டும் நிம்மதி யில்லாம் வாழும் வாழ்க்கை அவளுக்கு வேணாம்”

அவள் சொல்வதை மிக அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் ரஷ்ட். அவள் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது. இனிமேலாவது அவளை புரிந்து கொள்ள மாட்டாரா என்ற தவிப்பு அவளிடத்தில்.

“பார்ஹானை கூட்டிட்டு வரவேண்டாம்னு தடுத்தேன். மாஹிரா வோட பழக விடவேண்டாம்னு தடுத்தேன். நா எதுக்குப் பயந்தேனோ அதுதான் நடந்தது. நா தினமும் அந்த குடிசையில் வாழ்றவங்களைப் பார்த்து ஆறுதல் அடைறேன். அது என் தலையெழுத்து. அந்தத் தலை யெழுத்தை நீங்களே எங்க புள்ளைக்கு எழுதி வச்சிடாதீங்க” குழுறி அழுதாள் அலீமா. எதேசையாக திரும்பிய ரஷ்ட் அதிர்ந்து போனார். அங்கே மாஹிராவும் பார்ஹானும் நின்றிருந்தனர்.

33

ரிலாயாவுக்கு நடந்தவைகள் யாவும் ஓர் கணவுபோல் தோன்றுகிறது. முதலிலேயே முடிவு செய்தபடி அவருடைய திருமணம் மிக எளிமையாக நடந்து முடிய, அன்று மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். வந்ததில் இருந்து அவருக்கு என்னவோ போலிருந்தது. புதிய இடம், புதிய முகங்கள், மனதிற்குள் ஏதோ நெருடல், ஏதேதோ சங்கடங்கள்... ஒருவிதப் பயம்...

மனதிற்குள் பலவித குழப்பங்களோடு அவருக்கென்று மாடியில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குள் அமர்ந்திருந்தாள். அறை முழுவதிலுமே குழமியிருந்த பெண்கள் ஏதேதோவெல்லாம் சொல்லி கிண்டல் செய்தனர்.

ஓப்புவிப்புக்காக்கூட அவளால் சிரிக்க முடியவில்லை. ஏனோ சிரிப்பு வரவில்லை. ஒரு மணப்பெண்ணிடம் இருக்க வேண்டிய வெட்கம் நாணம் இன்று அவளிடத்தில் இல்லை. மாறாக மனதில் ஏதோ ஒரு அச்சம், பயம் குடியிருந்தது. ஏனென்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

இரவு பதினொரு மணியாகும் போது அறைக்குள் கலக்கிக் கொண்டிருந்த பெண்கள் யாவரும் திரும்பவும் கிண்டல் செய்து விட்டு போய்விட்டனர். அவள் தனித்து விட்டாள்.

மனதிற்குள் ஒரு வெறுமை தோன்றியது. பிறந்ததில் இருந்து இன்று

வரையில் அவள் எங்கேயுமே சென்று தங்கியதில்லை. அவள் தாயைப் பிரிந்து ஒருநாள்கூட இருந்ததில்லை. முதல் முறையாக பிரிந்திருக்கிறாள். தன் தாயாரைப் பற்றி நினைத்தாள். கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்தது.

இவனுடைய நல்ல வாழ்க்கைதான் அந்த ஏழைத் தாயின் இலட்சியம். அது ஒன்றுக்காகவே இந்த வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறாள். நேரம் தன் பாட்டில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

நள்ளிரவு பன்னிரெண்டரையை கடந்து கொண்டிருந்தது. கண்களில் இலேசான உறக்கம் தழுவ ஆரம்பித்திருந்தது.

அதேநேரம் கதவு திறக்கப்பட்டது. அர்ஷாத் உள்ளே வந்தான். கதவைத் தாழிட்டான். சட்டென எழுந்து நின்று கொண்டாள்.

தலை நிமிர்த்தவில்லை.

இதயம் வேகமாக... மிக வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

கால்களில் நடுக்கம்...

திடை ரென ஏதோ ஒரு துர்வாடை வீசியது.

“ரி... லா... யா”

தடுமாற்றத்தோடு அழைத்தான். மெதுவாகத் தலைநிமிர்ந்தாள். அதிர்ந்தாள்.

காரணம்..?

அவனுடைய அந்தக் கோலம். கண்கள் இரண்டும் இரத்தக் கலரில் சிவந்து... தலைமுடி கலைந்து அவன் முகத்தில் விளையாட கையில் மது பாட்டிலுடன்... அவள் எச்சிலை மென்று விழுங்கினாள்.

இது என்ன கோலம்?

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

அர்ஷாத் ஒரு குடிகாரனா?

அவளால் நம்ப முடியவில்லை. அதைவிட ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

ஒரு நொடிக்குள் அவள் வாழ்க்கை சிதைந்து சின்னாபின்னமாகி விட்டதைப்போல் தோன்றியது.

“அடி... யே... ரிலா... யா! திமிரு பிடிச்சவளே... என் வாழ்க்கை...யை சிதைச்சிட்டு... நீ மட்டும் அந்த டாக்டரோடு... சந்தோஷமா... வாழ்னுமா? விட... மாட்டேன்”

அவருக்கு அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அதைவிட ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

“இன்னிக்கோட உன் ஆட்ட... டம் கு... ளோ...ஸ்” கட்டில் மேல் இருந்த தலையணையை எடுத்து தரையில் ஏறிந்தான். அது ஒரு மூலையில் போய் விழுந்தது.

“இனி... மே... அதான் உண்ட ப்ளே... ஸ். ஓ... கே...” தடுமாறிய படியே கட்டிலருகில் வந்தவன் தொப்பென கட்டிலில் வீழ்ந்தான். பாட்டில் உருண்டுபோய் கீழே விழ, சுக்கு நூறாக உடைந்து நொருங்கியது.

அவள் உள்ளத்தைப் போல்...

34

மறுநாள் கண்விழித்தபோது நன்றாக விடிந்திருந்தது. சரேவென எழுந்தாள். இரவு நீண்ட நேரமாக அழுதாள், அவள் விதியை நினைத்து. எத்தனை மணிக்கு கண்ணயர்ந்தாள் என்று அவளுக்கே தெரியாது. கட்டிலைப் பார்த்தாள். அவனைக் காணவில்லை. மெதுவாக அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். அங்குமிங்குமாக திருமணத்துக்கு வந்தவர்கள், தெரிந்தார்கள். நடுத்தர வயதுடைய ஒரு பெண் அருகில் வந்தாள். அவளது குறும்பான பார்வைக்கு அவளால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. தலை கவிழ்ந்தாள்.

“குளிக்கலையா?” என்றார்கள்.

“பாத்ரும் எங்க இருக்கு?”

அழைத்துக் கொண்டு போய் காண்பித்தாள். அந்த பாத்ருமை பார்த்ததும் பிரமித்துப் போனாள்.

பாத்ருமா இது? நவீன முறையில் பிரமாண்டமாகத் தெரிந்தது. எத்தனையோ வகை வகையான உபயோகப் பொருட்கள்.

“இதை எப்படிப் போடுறது?” ரிலாயா வினவினாள். அவள் அனைத்தையும் விபரமாக சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

“பணக்கார வீட்டு பாத்ரும் இப்படித்தான் இருக்கும்போல”அவள் மனம் எண்ணியது. சுடு நீர், இளம் சுடு நீர், குளிர் நீர், கடும் குளிர் நீர்...

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

இப்படி வண்ண வண்ணமாக பல உபகரணங்கள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. குளிர்ந்த நீரில் குளித்துக் கொண்டாள்.

அறைக்கு வந்தபோது அந்தப் பெண் நின்றிருந்தாள். அலுமாரியைத் திறந்து வண்ண வண்ணமாக ஆடைகளை எடுத்து கட்டில் மேல் போட்டாள். பல வர்ணங்கள் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட அதிக விலை உயர்ந்த ஆடைகள்.

“தைக்கத் தெரியுமா?”

“ம்”

“இதெல்லாம் நானாவும் எங்க மதினியும் பம்பாயில் போய் உங்க கல்யாணத்துக்காக வாங்கிட்டு வந்தது. சரியான அளவு தெரியலை. பெரிசா இருந்தா சரி பார்த்து தச்சிக்கணும்”

“ஓரு யுவதி ரிலாயாவுக்கு பால் கொண்டு வந்தாள்”

“இவதான் ரக்ஷானா. அர்ஷாத் தோட முத்த தாத்தாவோட மகள். இவ உம்மாவும் வாப்பாவும் யுகேயில் இருக்காங்க” அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள் அர்ஷாத்தின் மாமி.

ரிலாயா பால் குடித்து முடிந்ததும் கப்பை வாங்கி வைத்துவிட்டு, அவளை கண்ணாடி முன் இருத்தி அவளின் நீண்ட கூந்தலை துவட்டி, மின்சார உபகரணத்தால் செயற்கை காற்று மூலமாக உலர்த்தினாள் ரக்ஷானா.

மணப்பெண்ணை அலங்காரம் பண்ணுவதில் மும்முரம் காட்டி நாள் அவள். அந்த மாமி போன்றும் மெதுவாக சொன்னாள்.

“இந்த மாமி மகளைத்தான் அர்ஷாத் மாமாவுக்கு பேசி இருந்துச்ச. ஆனா மாமா இஷ்டப்படல்லை. நீங்கதான் வேணும்னு ஒத்தக் காலில் நின்னுட்டார். அவர் எதுக்கு அப்படி பிடிவாதம் பிடிச்சார்ன்னு உங்களைக் கண்டதும்தான் எல்லாருக்கும் புரிஞ்சுது. இப்படி ஒரு அழகு தேவதை கிடைக்க எங்க மாமா கொடுத்து வச்சிருக்கணும். நிஜமாகவே எங்க எல்லாருக்கும் சந்தோஷமா இருக்கு”

“குடிக்கிற பழக்கம் இருக்கா?”

ரிலாயா வினவினாள்.

“எ... என்... மாமா நெட் ட்ரிங் பண்ணியிருந்தாரா?”

அதிர்ச்சியோடு வினவினாள் ரக்ஷானா.

35

திருமண (வல்மோ) விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வீட்டு மண்டப அறையில் அதியுயர் ஆடைக்குள் தஞ்சமாக்கப்பட்ட நிலையில் ரிலாயாவை இருத்தி வைத்திருந்தார்கள். ஒரு தேவதையைப் போன்று காட்சி தந்தாள். விருந்தினர்களால் அவ்வீடும் முற்றமும் நிரம்பி வழிந்தது. விருந்துபசாரங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

அவருடைய தோழிகளும் குடும்பத்தோடு வந்திருந்தனர். சலைதா உம்மாவும் அஸார்த்தினும் வந்திருந்தனர். சலைதா உம்மாவுக்கு அஸார்த்தின்மீது கோபம் இன்னும் தணியவில்லை.

அவன் மனம் வைத்திருந்தால் இந்தத் திருமணம் அவள் வீட்டில் நடந்திருக்கும். ரிலாயா தனக்கு மருமகளாக வந்திருப்பாள். இப்படி என்னும்போது அவருக்கு மிகவும் வேதனையாக இருந்தது.

“எங்கிருந்தாலும் அவள் நல்லா வாழ்ணும்” மானசீகமாக வேண்டினாள்.

ரிலாயா இருக்கும் இடத்தில் இருந்து சற்றுத் தொலைவில் தெரிந்தார்கள் தோழிகள். அருகில் வர மாட்டார்களா என்ற தவிப்புடன் காத்திருந்தாள் ரிலாயா. அவர்களிடம் சொல்லி அழ வேண்டும்போல் தோன்றியது.

ஆுத்திரம் தொண்டையை அடைத்தது. தொலைவில் இருந்து அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தோழியருக்கு ரிலாயாவைப் பார்க்கும்போது மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது. அவள் அணிந்திருந்த உயர்க ஆடையையும் அட்டி அட்டியாக அவள் அங்கங்கள் முழுவ திலும் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்த தங்க நகைகளையும் அந்த பிரம்மாண்டமான பங்களாவையும் பார்த்து பூரித்துப் போனார்கள்.

“ரிலாயா ரொம்பவும் கொடுத்து வச்சவ” என்றாள் மிஸ்ரா.

“அவ நல்ல மனசக்கு எங்க இருந்தாலும் நல்லா இருப்பா” என்றாள் மாஹிரா.

விருந்துபசாரங்கள் முடிந்ததும் எல்லோரும் விடை பெற்றார்கள். தோழிகள் அவளைக் கட்டித் தழுவி விடைபெற்றபோது, அதற்குமேல் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் பொங்கி அழுது விட்டாள் ரிலாயா. அவர்களும் அழுது விட்டார்கள். கண்ணீரோடு விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த மிகவும் சிரமப்பட்டாள் ரிலாயா. புதுப் பெண்ணை பார்க்க என்றே படை திரண்டு வந்த ஜனக் கூட்டம் குறைய இரவாகி விட்டது.

அவள் உள்ளத்தில் இருந்த பாரம் இன்னும் குறையவில்லை. இரவு உணவுக்குப் பின் அவளை மாடிக்கு அழைத்து வந்தார்கள். தனது ஆடையை மாற்றி ஒரு சாதாரண ஆடையை அணிந்து கொண்ட பிறகுதான் அவள் உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் நிம்மதி பிறந்தது. மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தாள்.

36

அன்று இரவும் அர்ஷாத் அறைக்கு வரும்போது இரவு ஒரு மணியைக் கடந்து விட்டது. நன்றாகக் குடித்திருந்தான். குடிபோதையில் தள்ளாடினான். ஏதேதோ உள்ளிக் கொட்டினான்.

“அடியே... ரிலா... யா... நீ... என்... ன பெரிய அ... முகு ராணியா? வே... ஸலக்கார... நாய்க்கு... எது... க்குடி அவ்... வளவு திமிரு? என்... வாழ்... கையே... கெடுத்து... நாசமா... க்கிட்டே... என் படிப்பை... கெடுத்... துட்டே... என் சந்... தோழுத்தை கெடுத்துட்டே என் தாத்தாவோட வாழ்... கையும் கெடுத்துட்டே... உன்... ணை சும்மா... விட... மாட்டேன். பழிக்குப் பழி வாங்காம்... விட மாட்டேன்” தள்ளாடியபடியே வந்து கட்டிலில் வீழ்ந்தான். பின் எழுந்திருக்கவில்லை.

அவனுக்கு நேற்று இருந்த பயம் இன்று கொஞ்சம் தெளிந்திருந்தது. அவனுடைய வார்த்தைகள் அவனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தன. ஆத்திரம் ஆக்திரமாக வந்தது. அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள். யாரையும் காணவில்லை. தூங்கியிருக்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் மாடியைவிட்டு கீழே இறங்க முற்பட்டபோது, அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியது ஒரு குரல்.

“ப்ளீஸ் அவசரப்படாதீங்க” அவள் நின்றாள். திரும்பிப் பார்த்தாள். ரக்ஷானா நின்றிருந்தாள்.

“உங்க பணக்கார விளையாட்டுக்கு என் வாழ்க்கைதான் கிடைச்சுதா? ஏழைன்னா தட்டிக் கேக்க ஆளில்லைன்னு எல்லாரும் நினைச்சீட்டுங்க இல்ல?”

“பளீஸ் மாமி. அவசரப்பட்டு எந்த முடிவுக்கும் வந்துடாதீங்க”

“நீங்கெல்லாம் அவசரமில்லாம் நிதானமா எடுத்த முடிவுதானே இது? உங்க மாமா குடிகாரருன்னு தெரிஞ்சும், அதை மூடி மறைச்சிட்டு என்னை பலியாக்கிட்டுங்க. இதெல்லாம் பெரிய மனுஷங்க செய்ற வேலையா?”

“பளீஸ்... பளீஸ்... நா சொல்றதை கொஞ்சம் கேளுங்க. நீங்க நினைக்கிற மாதிரி இங்க யாருமே இல்ல. சத்தியமா சொல்றேன். மாமா உங்க மேல ஆசைப்பட்டுத்தான் உங்களை கேட்டதா நாங்க எல்லாரும் நினைக்கோம். அவருக்கு உங்கமேல இப்படி ஒரு கோபம் இருக்கிறது எங்க யாருக்குமே தெரியாது. பளீஸ்...”

“என் ரூமுக்கு வாங்க பேசலாம்” அவளது கையைப் பற்றி தனது அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அவளை உட்கார வைத்து தண்ணீர் குடிக்கக் கொடுத்தாள்.

“பளீஸ்... நீங்க இங்கேயே படுங்க. நாளைக்கு பேசலாம்”

“என்னால் அவர் வாழ்க்கை கெட்டுட்டதா... படிப்பு கெட்டுட்டதா... அவர் தாத்தாவோட வாழ்க்கை கெட்டுட்டதா சொல்றாரே”

ரக்ஷானா பதில் சொல்லவில்லை. அமைதியாக இருந்தாள்.

“சொல்லுங்க பளீஸ், எதுக்கு இப்படியெல்லாம் பேசறார்?”

“மாமா சொல்றதெல்லாம் நினைத்தான்”

அதிர்ந்துவிட்டாள் ரிலாயா

“நீ... நீங்க என்ன சொல்... ரீங்க?”

அவருக்கு தெரியாத ரகசியம்

“போனதெல்லாம் போகட்டும். இப்போ அதெல்லாம் எதுக்கு? இனிமே நடக்கப் போறதை பத்தி யோசிப்போம்”

“இல்ல... எனக்கு தெரியன்றும். பள்ள சொல்லுங்க”

“ஓகே... சொல்லேன். நாலு வருசத்துக்கு முன்னாடி ஒருநாள் இந்த வீட்டுல ஒரு விசேஷம் நடந்துக்கிட்டு இருந்தது. எங்க சாச்சி தஸ்லினா வுக்கு கல்யாண நிச்சயம் நடந்தது. லண்டன் மாப்பிள்ளை. அந்த நேரம் தான் உங்க மாமா திடீர்னு வந்து கத்தி கலாட்டா பண்ணினார். எங்க யாருக்கும் எதுவும் புரியலை. பிறகுதான் தெரிஞ்சது. எங்க மாமா உங்க ஞாக்கு லவ் லெட்டர் தந்திருக்கார்னு. உங்கஞாக்கு பிடிக்கலைன்னா, பிடிக்கலைன்னு சொல்லி இருக்கலாம். இது ஒரு சாதாரண விசயம்தான். அதுக்காக இவ்வளவு பிரச்சினையாக இதை ஆக்காம இருந்திருக்கலாம்.”

ரிலாயாவுக்கு சளீர் என தைத்தது.

“என்ன சொல்லீங்க ரக்ஷானா?”

“யெஸ் மாமி. அன்னிக்கு நடந்த அந்த சம்பவம் எத்தனையோ பேருட வாழ்க்கையை பாதிக்க வச்சிட்டது. தஸ்லினா சாச்சியோட கல்யாணம் நின்னு போச்சி. இந்த குடும்பத்தோட சகவாசமே வேணாம்னு சொல்லிட்டாங்க. அர்ஷாத் மாமாவும் படிக்கப் போறதை விட்டுட்டாரு. அவர் நிலையே மாறிப் போச்சி. அந்த நேரம் வந்த கோபத்திலயும் அவமானத்திலயும் பெல்ட்டை கழட்டி கண்ணா பின்னான்னு அப்பா அடிச்சிப் போட்டாரு. அதற்கு முன்னாடி அப்படி அடி வாங்கினதில்ல. அதிலயும் பல பேரு முன்னால வச்சி அடிச்சதால அந்த அவமானம் மாமாவை ரொம்பவும் பாதிக்க வச்சிட்டது.

அதிலயிருந்து வீட்டுல யாரோட்டியும் சரியா பேசிற்றில்லை. அப்பாவோட கம்பியூட்டர் ஷாப் ஓண்ணு டவ்னுல இருக்கு. அதுக்கு காலையிலயே போயிடுவார். இரவானதும்தான் வீட்டுக்கு வருவார். சில நேரங்களில் குடிச்சிருப்பார். இது எங்க உம்மம்மாவுக்குத் தெரியாது. அந்த கவலையிலேயே நோயாளி ஆகி எங்க அப்பாவும் இறந்துட்டார். உம்மம்மாவும் நோயாளி ஆகிட்டாங்க. உள்ளது ஒரேயொரு ஆம்புள புள்ளதானே.

அதை நினைச்சு உம்மம்மா ரொம்பவும் கவலைப்படுவாங்க. ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வச்சிட்டா மாமாவின் நிலையில் ஒரு மாற்றத் தைக் காணலாம்னு நம்பிக்கையிலதான் கல்யாண ஏற்பாடு நடந்தது. மாமியின் மகளைத்தான் பேசினோம். ஆனா மாமா கல்யாணம் பேசினா உங்களைப் பேசுங்க; இல்லைன்னா கல்யாணத்தைப் பத்தியே பேசாதீங்கன்னு சொல்லிட்டார். எங்க எல்லாருக்கும் மாமாவுடைய மாற்றம்தான் முக்கியமா தெரிஞ்சது. அவர் சந்தோஷமா பழையபடி வாழுணும்னு ஆசைப்பட்டோம். அதனால் அவர் விருப்பப்படி சென்றோம். ஆனா அவர் உள்ளத்துல என்ன இருக்குதுண்ணு எங்க யாருக்கும் தெரியாது

ரக்ஷானா சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரிலாயாவுக்கு எதையும் நம்ப முடியாமல் இருந்தது. நம்பாமலும் இருக்க முடியவில்லை.

“உங்களுக்கு ஒண்ணு தெரியுமா?” ரிலாயா வினவினாள்.

“என்ன?”

“நடந்த பிரச்சினை எதுக்குமே நா காரணமில்லை”

“பின்னே?”

“எங்க மாமாதான்! அவரோட ஆத்திரமும் அவசர புத்தியும்தான் எல்லா குழப்பத்துக்கும் காரணம். அவரால் என் வாழ்க்கை மட்டும்தான் பாதிச்சிட்டதா நினைச்சேன். ஆனா உங்க மாமாவுக்கு இவ்வளவு ப்ரொப்ளம்ஸ் இருந்தது எனக்கு நிஜமாவே தெரியாது”

“மாமி நீங்க ஒண்ணை புரிஞ்சிக்கணும். எங்க மாமாவை அளவுக் கதிகமாவே செல்லம் கொடுத்து வளத்துட்டாங்க. அதான் அந்த அவமானத்தை அவரால் ஜீரணிக்க முடியலை. இங்க நடந்த எதுவுமே யாருக்கும் தெரிய வேணாம். கண்டிப்பா உம்மம்மாவுக்கு தெரிய வேணாம். ஏற்கனவே நோயாளியா இருக்காங்க. இதை அவங்களால தாங்க முடியாது. இந்தக் கல்யாணத்தால் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்காங்க. சந்தோஷம் கெட்டுட வேணாம்”

37

அதிகாலையில் எழுந்து தொழுது விட்டு நிறையவே பிரார்த்தனை செய்தாள் ரிலாயா. ரக்ஷானாவின் வார்த்தைகளிலும் நியாயம் தெரிந்தது.

ஆத்திரமும் அவசர முடிவும் நன்மையைத் தராது என்று அவருடைய தாயார் அடிக்கடி சொல்வது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. எந்தவொரு அவசர முடிவிலும் யாருக்கும் நன்மை ஏற்படப் போவதில்லை. அவருடைய தாய்க்கும் சரி, மாமியாருக்கும் சரி இது பெரிய கவலையை ஏற்படுத்தும். அதனால் கொஞ்சம் பொறுத்துப் போகலாம் என்று முடிவு செய்தாள்.

மாடியை விட்டு கீழே வந்தாள். பணிப்பெண்ணைத் தவிர வேறு யாரையும் காணவில்லை. அவரவர் அறைக்குள் இருந்தார்கள். வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தாள். அவள் வந்ததில் இருந்து இதுவரை அந்த வீட்டை முழுமையாகப் பார்க்கவில்லை. பிரமாண்டமான பெரிய பங்களா அது. வீடு முழுவதும் க்ரைன்ட் கல் பதியப்பட்டிருந்தது. இருந்தும் என்ன பயன்? வீட்டில் யாருக்கும் நிம்மதியில்லை; சந்தோஷமில்லை. அதுவும் அவளால்.

இதை அவளால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. மாமா இதை பெரிசபடுத்தாமல் விட்டிருந்தால் யாருக்கும் பிரச்சினை இல்லாமல் இருந்திருக்கும். ஒரு சின்ன விஷயம் எவ்வளவு பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. அவருக்கு நினைக்கையில் மிகக் கவலையாக

இருந்தது. வீட்டை சுற்றி வந்தவருக்கு மிகவும் அலுப்பாக இருந்தது. ஏதாவது வேலை செய்ய வேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் என்ன செய்வதென்றுதான் தோன்றவில்லை.

“தஸ்லினா... தஸ்லினா”

திடீரென அழைக்கும் குரல் கேட்டது. மாமியின் அறையில் இருந்து கேட்டது. ஆனால் தஸ்லினாவைக் காணவில்லை. அவள் மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து கொண்டு எட்டிப் பார்த்தாள்.

“என்ன வேணும் மாமி?” அக்கறையுடன் வினவினாள்.

“இன்சலின் போடனும். தஸ்லினா எங்கம்மா?”

“நா போடட்டுமா மாமி?”

அவள் வியப்போடு பார்த்தாள்.

“உன்னால் முடியுமாம்மா? யூரின், ப்ளட் டெஸ்ட் பண்ணனும்”

“முடியும்” என்றவள் எல்லா பரிசோதனைகளையும் அவளே முடித்தாள். பிறகு இன்ஜக்ஸனுக்கு இன்சலினை ஏற்றி அவள் உடம்பிற்குள் செலுத்தினாள். ரலியாவும்மாவின் வியப்பு நீங்கவில்லை. அவளது அறையை சுத்தப்படுத்தினாள். அழுக்குத் துணிகளையெல்லாம் வேறுபடுத்தி சலவை இயந்திரத்தில் போட்டு சலவைத் தூளைப் போட்டு இயங்க வைத்தாள்.

காலை ஆகாரத்தை தயார்படுத்திக் கொண்டு இருந்த பணிப்பெண் னுக்கு உதவினாள். அவள் எவ்வளவோ மறுத்தபோதும் ரிலாயா கேட்கவில்லை. மனதுக்கு கவலை தோன்றும்போது ஏதாவது ஒரு வேலையில் மனதை ஈடுபடுத்துவதின் மூலமாக அந்த கவலையை மாற்ற முடியுமென்று அவள் தாய் கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. அதை வைத்து அவள் தன் கவலையை மாற்ற பிரயத்தனப்பட்டாள். இப்படியே நாட்கள் நகர்ந்தன.

இப்போதெல்லாம் அர்ஷாத் மீது இருந்த பயம் அவளை விட்டு நீங்கியிருந்தது. அவனது வெறுப்பையும் வஞ்சத்தையும் தவிர்ப்பதற்காக அவள் ஒதுங்கியே இருந்தாள். ஒன்றை மட்டும் அவனுக்கு உணர்த்த வேண்டும்போல் தோன்றியது.

ஆகவே ஒரு நாள் அவனது அறைக்குச் சென்றாள். அவன் கோபத் தோடு அவளை முறைத்தான். அவள் அதை லட்சியம் செய்யவில்லை. ஏதோ சொல்லி கூச்சவிட முற்பட்டான். அதைத் தடுத்துவிட்டுச் சொன்னாள்.

“இதோ பாருங்க. நா கல்யாண ஆசையில் அலைஞ்சவளில்ல. ஆனா சட்டப்படி உங்க மனைவியாகிட்டேன். இந்த வீட்டு மருமகளாயிட டேன். வீட்டுல உள்ளவங்க சந்தோசத்துக்காகவும் குடும்ப கௌரவத்துக் காகவும்தான் நா இங்க இருக்கிறேன். அதுக்காக உங்களை எனக்காக மாத்திக்கணும்னு கட்டாயமில்லை. எது எப்படியிருந்தாலும் உங்க வெறுப்பில நியாயமில்ல. எந்த ஒரு பிரச்சினைக்குமே நா காரணமில் வைன்னு நீங்க புரிஞ்சிக்கிட்டா அது போதும் எனக்கு”

அவன் கடும் கோபத்தோடு ஏதோ சொல்ல முற்பட்ட போது அவள் உடனடியாக அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

38

அந்த வீட்டு மொட்டை மாடியில் இரவின் இருளில் யாரோ இரண்டு பேர் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார் வளீர்கான். தனது மொட்டை மாடியில் இருந்து உன்னிப்பாக கவனித்தபோது தெரிந்தது அடுத்த வீட்டு ஹாஜியாரின் மகள் யாரோ ஒரு வாலிபனோடு பேசிக் கொண்டிருப்பது.

அவருக்கு கோபம் வந்தது. இது என்ன அநாகரிகமான செயல்? இப்படி இருட்டில் பேசனுமா? பெத்தவங்க நம்பிக்கையில் இப்படி மன்னை போடனுமா? கோபத்தோடு அந்த இடத்துக்குப் போனார். நெருங்கியதும் அவர்கள் உரையாடல் அவர் செவிகளில் விழுந்தது. நின்றுவிட்டார்.

“உங்களை என் கூடப்பிறந்த தங்கச்சியா நினைச்சுத்தான் சொல்லேன். உங்க உம்மா வாப்பாவுக்கு இது தெரிஞ்சா கவலைப்படுவாங்க. அதனாலதான் இந்த இரவு நேரத்துல வந்து அட்வைஸ் பண்டேன். இத இத்தோட விட்டுருங்க. படிக்கிற வயசில இந்த வல்வால எத்தனையோ பேருட படிப்பு பாதிக்கப்பட்டிருக்கு. மானம் மரியாதையைவிட படிப்புத்தான் முக்கியம்னு எந்த பேரன்ட்ஸாம் நினைக்குறித்தில்லை. அதை ஒவ்வொரு புள்ளைங்களும் புரிஞ்சுக்கணும். மாணவர்களை மட்டும் கட்டுப்படுத்துறதுல அர்த்தமில்லை. மாணவிங்களும் கட்டுப் பாடா இருக்கணும். அதுதான் முக்கியம்”

“இல்ல இன்பாஸ் நானா. அவன்தான் முதல்ல லெட்டர் தந்தான்”

“அதுக்காக அவனுக்கு அட்வைஸ் பண்றதை விட்டுட்டு நீங்க பதில் லெட்டர் கொடுத்தது உங்க தப்புத்தான். இப்படியே தொடர்ந்தது அதைவிட பெரிய தப்பி. வீட்டுல உங்கமேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை வச்சு ஸ்கூல் அனுப்புறாங்க. அறிவை வளர்க்குறதுக்குத்தானே. அறிவை இழக்குறதுக்காக இல்லயே”

“என்னை மன்னிச்சிடுங்க நானா. நான் இனிமே இப்படி செய்ய மாட்டேன். அவன் முகத்தைக்கூட பாக்க மாட்டேன். எங்க குடும் பத்துக்கு அவப்பேரு வர்ர மாதிரி நடந்துக்க மாட்டேன்”

“தாங்ஸ். நா அவனுக்கும் அட்வைஸ் பண்ணியிருக்கேன். அவனும் தன் தப்பை உணர்ந்துட்டான். ஆசைகளுக்கு நாங்க அடிமையாகுறதை விட்டுட்டு, ஆசைகளை எங்களுக்கு அடிமையாக்குறது மூலமாதான் வாழ்க்கையில் ஜெயிக்க முடியும். நா வர்ரேன்” அவன் போகும்போது தான் முகத்தைக் கண்டார். அது இன்பாஸ்தான். ஒருநாள் மிஸ்ராவை பெண் கேட்டு வந்தவன்.

39

அன்று சமையலறையில் வேலை செய்ய வந்த ரிலாயாவைத் தடுத்தாள் பணிப் பெண்ணான பாஸிரா.

“வேணாம் மேடம். நீங்க போய் ரெஸ்ட் எடுங்க. நானே வேலையெல்லாம் செய்றேன்”

“எத்தனை முறை சொல்லிட்டேன் பாஸிரா தாத்தா. என்னை மேடம்னு கூப்பிட வேணாம்னு. நீங்க என்னவிட வயசில பெரியவங்க இல்லயா?” அப்போது அந்த இடத்துக்கு வந்தாள் தஸ்லினா.

“மரியாதையெல்லாம் ஒன்னும் தேவையில்லை பாஸிரா. அவ ஒன்னும் ஜமீந்தார் வீட்டுப் பொண்ணு இல்ல. ஒரு வேலைக்காரிட மவதான். தம்பி கேட்டுட்டான். அதான் கட்டிக் கொடுத்துட்டோம். அதுக்காக ஒன்னும் தலையில வச்சு தாங்கனும்னு அவசியமில்ல.”

“என்னம்மா இப்படி சொல்லிட்டங்க. அவங்க இந்த வீட்டு மருமகள் இல்லயா? அவங்க மனச எவ்வளவு பாடுபடும்?”

“படட்டுமே. அதுக்காக உண்மையை சொல்லாம இருக்க முடியுமா?”

தஸ்லினாவின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ரிலாயாவுக்கு மிகுந்த வேதனையை ஏற்படுத்தியது. அவள் ரிலாயாவின் முகம் பார்த்துப்

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

பேசுவதேயில்லை. பேசினாலும் குத்திக் காட்டியே பேசுவாள். அனைத்துக்கும் அமைதியாக இருந்திட்டாலும், இன்று தன் அன்னையை வேலைக்காரி என்று சொன்னதும் அவள் வேதனை அதிகரித்து விட்டது. பதில் சொல்ல வேண்டும் போல் தோன்றியது. சொன்னாள்.

“மதினி! எங்க உம்மா சுலைதா ஆண்டி வீட்டுல வேல செய்றது உண்மைதான். அதுக்காக நா வெட்கப்படல்லை. வேதனைப்படல்லை. சந்தோசப்படுறேன். எங்க உம்மா யார்கிட்டியும் போய் கை ஏந்தாம் உழைச்ச என்னை ஆளாக்கின்றுக்காக பெருமைப்படுறேன். நீங்க இத கேவலப்படுத்துறதுக்கும் நா கேவலமடையிற்றுக்கும் இதுல எதுவுமே யில்லை” என்றாள் அழுத்தமாக.

“படிப்பறிவில்லாத ஒரு பட்டிக்காட்டுக் கழுதைக்கு என்னோட வாய்க்காட்டுற அளவுக்கு திமிர வந்திருச்சா? இதுதான் சொல்றது யாரையும் வக்கிற இடத்துல வைக்கணும். எங்க உம்மா கொடுத்த இடம்தான் எல்லாத்துக்கும் காரணம்” அங்கு வந்த ராலியாவும்மாவின் காதுகளில் இவை வீழ்ந்தன.

“யார் மனசையும் புண்படுத்தி பேசுறதை விட்டுருன்னு பல தடவை சொல்லிட்டேன். எதையுமே கேக்கமாட்டேங்குறே” என்றாள் ரலியாவும்மா.

“நா பேசினா தப்பு. உங்க மருமகள் பேசினா தப்பில்லை. அப்படித் தானே உம்மா”

“எல்லாமே எனக்கு கேட்டிச்சி. அவ ஒன்னும் தப்பா சொல்லலை. நீ பேசின்றுதான் தப்பு”

“ஆமா, எல்லாரும் அந்த மாயக்காரி வலையில விழுந்துட்டங்க. முதல்ல என் தம்பி விழுந்தான். இன்னும் எழும்பல்லை. இப்போ நீங்களும் விழுந்துட்டங்க. இனி என்னென்ன நடக்கப் போவுதோ” என்று கூச்சலிட்ட தஸ்லினா கதவை தடார் என அடித்து மூடிவிட்டு வெடுக்கென்று போய்விட்டாள்.

“ஹாஜிம்மா, நானும் அதிக நாள் இங்க வேல செய்யப் போற தில்லை. வேற யாரையாவது வீட்டுல வேல செய்ய நீங்க தேடிக்கோங்க”

“என்ன பாசிரா திடீர்னு?”

“ஆமா ஹாஜிம்மா. நானும் எங்க கஷ்டத்துக்காகத்தான் உங்க வீட்டுல வந்து வேலை செய்றேன். நாளைக்கு என் மக கல்யாணமாகி போற இடத்துல இதே மாதிரி யாராவது அவளை குத்திக் காட்டினா அவ தாங்க மாட்டா. இவங்க மாதிரி அவளுக்கு பேச தெரியாது. ஆனா என்னையே வெறுத்து ஒதுக்கிருவா”

ரவியாவும்மா முற்றத்துக்கு வந்தபோது ரிலாயா உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். அவளுக்கும் கவலையாக இருந்தது. அருகில் வந்து தலையை வருடினாள்.

“மக... ஏதோ கம்ப்யூட்டர் கிளாஸ்-க்குப் போனா பொழுது போறது தெரியாம இருக்கும். இங்க பொழுது போக்குறது கஷ்டமா இருக்குன்னு பாசிராட்ட சொன்னியாமேம்மா”

கண்களை துடைத்துக் கொண்டு தலையை நியிர்த்தினாள் ரிலாயா.

“உன் சுதந்திரத்துக்கு நாங்க தடை செய்யப் போறதில்லம்மா. உன் விருப்பப்படி கிளாசுக்குப் போ. உம்மாவை போய் பாக்கணும்னா பாரு. எங்க காரிலயே போற இடமெல்லாம் போகலாம்”

ராவியாவும்மாவின் வார்த்தைகள் ரிலாயாவின் நெஞ்சில் பால் வார்த்தது போலிருந்தது. நன்றியோடு அவளை ஏறிட்டாள்.

அன்று முதல் ரிலாயா தொடர்ந்து கம்பியூட்டர் கிளாஸ்-க்கு போக ஆரம்பித்தாள்.

அவளது கற்றலும் கற்பித்தலும் தங்குதடையின்றி முன்னேற்றம் அடைந்தது. புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட கணினி நிலையத்தை அவள் பொறுப்பிலே ஒப்படைத்தார் தாழுத் மாஸ்டர். அது அவளுக்கு மிக மகிழ்ச்சியாகவும் பெரிய ஆறுதலாகவும் இருந்தது.

40

ஒருநாள் கணினி வகுப்பை முடித்துக் கொண்ட ரிலாயா கார் வரும் வரை காத்து நின்றாள். தினமும் விட்டு விட்டுப் போற ட்ரைவர் சரியாக விடும் நேரத்துக்கு வந்துவிடுவார். ஏனோ இன்று இன்னும் காணவில்லை. அவளைக் கடந்து சென்ற அஸார்தீனின் கார் மீண்டும் பின் நோக்கி வந்தது. அவளைக் கண்டு காரை நிறுத்தி விட்டு இறங்கி வந்தான் அஸார்தீன்.

“சுகமா இருக்கீங்களா ரிலாயா?”

“ஆமா! நீங்க சுகமா இருக்கீங்களா? ஆண்டி சுகமா இருக்காங்களா?”

“ஆமா. எங்களையெல்லாம் மறந்துடைங்க இல்ல?”

“அப்படி மறந்தா என்னைவிட நன்றி கெட்ட ஜென்மம் வேற யாராவும் இருக்க முடியாது. அது சரி ஆண்டியை இன்னும் தனியாத்தான் வச்சிருக்கீங்களா? இல்லைன்னா மருமகளை துணைக்கு கொண்டு வந்துடைங்களா? உங்க மனைவியைத்தான் கேட்டேன்.”

“இன்னும் இல்ல ரிலாயா”

“ஏன்? ஆண்டி பாவம் இல்ல”

“உம்மாவுக்குத்தான் நான் இருக்கேனே”

“உங்களுக்கு?”

அவன் ஏதோ பதில் கூற முற்பட்டபோது திடுதிப்பென அங்கு வந்து சேர்ந்தான் அர்ஷாத். அவன் கண்ணத்தில் பளார் என அறை விழுந்தது. அதிர்ந்து விட்டான் அஸார்தீன்.

“எவ்வளவு நாளா இந்த நாடகம் நடக்குது?”

ரிலாயாவை இழுத்துக் கொண்டு போய் காரைத் திறந்து உள்ளே தள்ளினான். மிக வேகமாக காரை செலுத்திச் சென்றான். விறைத்து நின்று விட்டான் அஸார்தீன்.

அவன் வாழ்வு இதுதானா? ஜீரணிக்க முடியவில்லை அவனால். மெதுவாகத் துளிர்த்த ஆசையை அவன் எப்போதோ துண்டித்து விட்டுவிட்டான். அவன் பெரிய இடத்தில் வாழ்கிறாள் என்ற திருப்தியில் நிம்மதியடைந்திருந்தான். ஆனால் இதுதானா அவன் வாழ்க்கை?

தையல் வகுப்பு முடிந்து வந்து கொண்டிருந்த மிஸ்ராவும் மாஹிராவும் ரிலாயா காரில் வருவதைக் கண்டு பூரித்துப் போனார்கள். அவன் காரை நிறுத்தி பேசவாள் என எதிர்பார்த்து நின்ற அதேவேளை கார் அவர்களைக் கடந்து சென்று விட்டது. ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்கள்.

கார் நிற்காதது மாத்திரமல்ல. ரிலாயா அவர்களை ஏற்றுத்தும் பார்க்கவில்லை. ஒரு கையசைப்புக் கூட இல்லை. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“நேத்து கண்ட பணம் அவளை எப்படி மாத்திடுச்சி பாரேன்” என்றாள் மிஸ்ரா.

“இருக்காதும் அவ அப்படி மாறக்கூடியவள் இல்ல.”

“அவளுக்கு வேற எதாவது பிரச்சினையா இருந்தாலும் ஒரு சிரிப்பு கூடவா சிரிக்க முடியலை. முகத்தை திருப்பிக்கிட்டு போறாளே”

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“பரவாயில்லை. விடு மிஸ்ரா. அவ நல்லா வாழும்னுதானே நாங்க ஆசைப்பட்டோம். அது நடந்துட்டது. அதைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுவோம்” என அமைதிப்படுத்தினாள் மாஹிரா.

ஆனால் ரிலாயா அவள் கண்களில் நிறைந்து நின்ற கண்ணீரை அவர்கள் கண்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காக தனது முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பி வைத்திருந்தாள் என்பது அவளுக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

காரைருழைவாயிலுக்குள் செலுத்திய அர்ஷாத் அவளை இழுத்துக் கொண்டு வந்து பிரதான மண்டபத்தில் விட்டான். அங்கே வீட்டில் உள்ளவர்கள் யாவரும் உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

“உங்க மருமகள் லட்ஷணத்தைப் பாருங்க” கோபத்தோடு கூச்சலிட்டான். எல்லோரும் அதிர்ந்து எழுந்து நின்றார்கள்.

“என்ன நடந்தது மகன்?” பதற்றத்தோடு வினவினாள் ரலியாவும்மா.

“அவ கம்யூட்டர் கிளாஸ் போகல்லை. அவ ஆளைப் பாக்குறதுக் காக போறா” அவன் கூச்சலில் மண்டபம் அதிர்ந்தது. ஏதோ சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தார்கள் அனைவரும். ரிலாயா மயங்கி வீழ்ந்து கிடந்தாள்.

• • •

நர்ஸிங் ஹோமில் ரிலாயா பரிசோதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ரலியாவும்மாவுக்கு தலைகால் புரியாத சந்தோஷம். புது வாரிசு ஒன்று தம் இல்லத்திற்குள் உதிக்கப் போகிறது என்று கற்பனையில் மிதந்தாள். பெருமையுடன் தனது மகனை பார்த்துக் கொண்டாள். அறையை விட்டு வெளியே வந்தார் லேடி டாக்டர்.

“இந்தப் பொண்ணு உங்களுக்கு என்ன உறவு?” ரலியாவும்மாவிடம் வினவினார்.

“என் மருமகள் டாக்டர்”

“உங்க மகளா இருந்தா இப்படி நடந்து இருப்பீங்களா...?”

அதிர்ந்து விட்டாள் அவள்.

“எ... என்ன சொல்றீங்க டாக்டர்?”

“அவ ரெண்டு நாளா ஒழுங்கா சாப்பிடாம இருந்திருக்கா. உடம்பு ரொம்ப வீக்கா இருக்கு. அதான் இந்த மயக்கம்”

“அவ கார்ப்பமா இருக்கிறதா நினைச்சேன் டாக்டர்”

“குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபடாம கார்ப்பமாக முடியுமா?”

இதைக் கேட்டு பேரதிர்ச்சியால் உலர்ந்து போனாள் ரலியாவும்மா. அவளால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை; பேசவும் தோன்றவில்லை.

அர்ஷாதின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அவன் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டான்.

41

ரிலாயாவுக்கு எல்லையற்ற வேதனையை ஏற்படுத்தியிருந்தது அர்ஷாதின் செயல். இத்தனை காலம் அவனது வெறுப்பையும் விரோதத்தையும் ஏற்று நின்றாள். ஆயினும் இன்றைய அவனது இந்த அநாகரிக செயலை அவளால் ஏற்க முடியவில்லை.

நடு வீதியில்... அதுவும் அஸார்த்தினின் முன்னிலையில்...?

இப்படி ஒரு அவமானம்...?

அதுவும் எதற்காக...?

அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

எப்போதோ துளிர்த்த அவளது சின்னங்கு சிறிய ஆசைகளை எப்போதோ அடியோடு அகற்றி விட்டு விட்டாள். இன்று அவள் அர்ஷாத்தின் மணவி என்ற நினைப்போடு மாத்திரமே வாழ்கிறாள். அவளால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவன் அதைப் புரிவது எப்போது?

அவள் தனது அன்னையை நினைத்துக் கொண்டாள். என்னதான் கவலை வந்தாலும் அவளது மடியில் தலைவைத்து அழும்போது அவளது இதமான வருடலில் கிடைக்கின்ற ஆறுதலில் அனைத்தையும் மறந்து போய்விடுவாள்.

இன்று அதுவும் இல்லை. அனைத்து ஆதரவும் இழந்து நிற்பது போன்ற ஓர் வெறுமை மிக வேதனையை ஏற்படுத்திவிட்டது. அவளது துரதிஷ்டமே அனைத்துக்கும் காரணமாக எண்ணி அழுதாள். சுதந்திரமாக அழுதாள். அதற்கு மட்டும் அவளுக்கு எப்போதுமே சுதந்திரம் இருந்தது; அதுவும் தாராளமாக!

ஆனால் அவளுக்காகவும் அந்த இல்லத்தில் சில ஜீவன்கள் வாழ்வது அவளுக்குத் தெரியாது. ரலியாவும்மா அவள்மீது உயிரையே வைத்தி ருந்தாள். ஆகவேதான் தன் மகனின் செயலை அவளால் ஜீரணிக்க முடியாததாகி விட்டது.

“சொல்லு மகன்? எதுக்காக இப்படி செஞ்சீங்க?”

“என் வாழ்க்கையை பாழ்படுத்திட்டா. எவ்வளவு கேவலம்? எவ்வளவு அவமானம்? என்னை தலைகுனிய வச்சதை என்னால் மறக்க முடியலை. அன்னிக்கு வாப்பா அடிச்ச ஒவ்வொரு அடியும் என் உடம்புல இல்ல. உள்ளத்துல இருக்கு. உடம்பு காயத்தை ஆத்தலாம். உள்ளத்து காயத்தை ஆத்த முடியலை.”

“எல்லாமே உங்களால் வந்ததுதானே மகன்?”

“இல்ல. எல்லாம் அவ திமிரால் வந்தது. அந்த திமிரை நான்தான் அடக்குவேன். அடக்கியே தீருவேன்” பற்களைக் கடித்தான் அர்ஷாத். அர்ஷாதின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் தஸ்லினாவுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்வை ஏற்படுத்தியது.

“உம்மா என் தம்பி ஒரு ஆம்பளன்னு நிருபிச்சிட்டான்”

“பழிவாங்குறுதான் ஆம்பளன்தனமா? உன் தம்பிக்கு புத்தி சொல்றதை விட்டுட்டு இப்படி பாராட்டுறாயே, நீயும் ஒரு பெண்ணா பிறந்துட்டு இன்னும் ஒரு பெண் மனசைப் பத்தி புரிஞ்சிக்காம பேசிறியே தஸ்லினா?”

“அவ அழகா இருக்கான்னு திமிருலதான் வாழ்ந்தா. அவ திமிர அடக்கணும். தம்பிதான் அடக்கணும். நீங்க இதுல தலையிடாம இருங்க உம்மா”

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“மகன் நீங்க அவதான் வேணும்னு கேட்டப்போ, எப்படிப்பட்ட மருமகள் இந்த வீட்டுக்கு வரப்போறாளோன்னு பயந்தேன். ஏன்னா ஒவ்வொரு வீட்டோட தலையெழுத்தும் மாறிப் போறதுக்கு ஒவ்வொரு மருமகளோட வரவும்தான் காரணமா அமையும்.

சந்தோஷம் பிறக்குறதும் சந்தோஷம் அழியிறதும் மருமகள் கையில்தான் இருக்கும். நூலைப் பார்த்து சேலை வாங்கணும். ஒரு தாயைப் பாத்து பெண் எடுக்கணும்னு பெரியவங்க சொல்றது இதுக்குத் தான். அவ தாய் எப்படியானவன்னு எனக்குத் தெரியாது. ஆனா இவளைப் பாத்துத்தான் அவ ரொம்பவும் நல்லவன்னு புரிஞ்சிக் கிட்டேன்.

ஒரு பெண்ணை எப்படி வளக்கணுமோ அப்படி வளர்த்திருக்கா.

“அப்படி என்னத்தைக் கண்மெங்க அவகிட்ட? படிப்பு இருக்கா? பணம் இருக்கா? எங்க அந்தஸ்துக்கு தகுதியில்லாத ஒருத்தியை, அதுவும் ஒரு வேலைக்காரி மவளை தம்பிக்கு கட்டி வச்சி, அவன் வைப்பையே பாழ்படுத்திட்டங்க. நினைக்க நினைக்க பத்திக்கிட்டு வருது”

“ஆமா மகள்! உங்கிட்ட படிப்பு இருக்கு. பணம் இருக்கு. ஆனா நல்ல குணம் இல்லயே. உன் படிப்பு உனக்கு நல்ல பண்பைத் தரல்லை. நல்ல புத்திய தரல்ல. உன் பணம் உனக்கு பாசுத்த தரல்ல. மனப் பக்கு வத்தையோ மனித நேயத்தையோ தரல்ல. ஆனா, அந்தப் படிப்பும் பணமும் ஆணவத்தையும் அதிகாரத்தையும் தந்திருக்கு. இது மத்தவங்களுக்கு மட்டுமில்லை, உனக்கே உதவப் போறுதில்லை.

படிப்பு படிப்புன்னு உங்களையெல்லாம் விழுந்து விழுந்து படிக்க வச்சேன். புத்தியில்லாத புள்ளைகளுக்கு அறிவை ஊட்டி என்ன பலன்? உங்க அசட்டுத்தனங்களை அழிக்கத் தெரியாத ஒரு படிப்பை படிச்சி ருக்கிங்க. படிக்கிறது பெருமைக்காகவும் புகழுக்காகவும் இல்லை. நீதிக்காகவும் நியாயத்துக்காகவும்தான்.

அது ரெண்டுமே உங்ககிட்ட இல்ல. உங்களை மாதிரி புள்ளைங்களை பெத்ததுக்கு நா என்ன பாவம் செஞ்சேன்னு தெரியலை. அவ

மாதிரி நல்ல குணமும் மார்க்க பக்தியும் நிறைஞ்ச ஒரு மகனை பெத்தது அவ உம்மா செஞ்ச புண்ணியம். அவ எங்க வீட்டுக்கு மருமகளா வந்தது நாங்க செஞ்ச புண்ணியம். மகன்! இந்த மாதிரி ஒரு மனைவி எங்க தேடினாலும் உனக்கு கிடைக்க மாட்டா. தெரிஞ்சோ தெரியா மலோ ஒரு நல்ல காரியத்தை செஞ்சிருக்கின்க மகன். அவ மனச நோகடிச்சா அல்லாஹ்கூட மன்னிக்க மாட்டான். அவளோட சேர்ந்து வாழப் பாருங்க”

• • •

ரக்ஷானாவுலுக்கு கணினி படிப்பதற்காக தஸ்லினாவுடன் காரில் புறப்பட்டாள். அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போதே கணினி பயிற்சி நிலையம் நெருங்கி விட்டது.

“நாங்க நெனச்சதைவிட செண்டர் பெருசாதான் இருக்கு” என்றபடியே காரை விட்டு கீழே இறங்கினாள் தஸ்லினா. ஒவ்வொரு பகுதியும் கண்ணாடியால் தடுக்கப்பட்டிருந்தது. உள்ளே சென்று விசாரித்தபோது குழனில் காத்திருக்கச் சொன்னார்கள். அரை மணி நேரத்துக்குப் பின் அழைப்பு வந்தது. இருவரும் எழுந்து அந்தக் கண்ணாடியால் தடுக்கப்பட்டிருந்த ஏ.சி. அறைக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

இருவருக்கும் அதிர்ச்சி!

கல்லாகி நின்று விட்டார்கள்.

42

இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி வந்து சென்றான் அரூஸ். புதிய அரூஸாக இல்லை. தன்னுடைய பழைய மகனாகவே மாறியிருந்தான். சலைதா உம்மாவுக்கு ஆறுதலாக இருந்தபோதும், அவன் வரும்போது தனது மருமகளை அழைத்து வராதது குறித்து கவலையாகவும் இருந்தது.

“வீடே வெறிச்சோடிப் போயிருக்கு. மருமகளையும் கூட்டிட்டு வா மகன். எல்லாரும் ஒண்ணா வாழலாம்” என்று வேண்டுகின்ற அன்னையிடம் “குழந்தை பிறக்கட்டும் உம்மா பார்க்கலாம்” என்றே பதில் அளித்து வந்தான்.

அவனுக்கு என்ன தெரியும் அவன் வாழ்வைப் பற்றி? அவன் எதையும் கூறவில்லை; கூற விரும்பவுமில்லை. நிச்சயமாக அன்னையால் தாங்கிட முடியாது. மிகவும் கவலைப்படுவாள். சில வேளைகளில் அப்படி ஒரு அனுபவம் அவனுக்குத் தேவை என்று தோன்றியது. இல்லையென்றால் இந்த அன்னையின் மகிழை பற்றி உணர்ந்திருக்க முடியாது.

தனது மாமி நல்லவளை நம்பியிருந்தான். ஆகவேதான் அவள் கூறுபவைகள் யாவும் அவனுடைய நன்மைக்கே என எண்ணி, அவள் சொல்லும் அனைத்தையும் செய்தான். நிஷாவும் அவனுடைய ஆட்டத்திற்கெல்லாம் தாளம் போடுபவள் தான்.

சலவை இயந்திரம் பழுதடைந்து விட்டதாம். புதுச வாங்கிக் கேட்டாள். வாங்கிக் கொடுத்தான். ம.வி. பழையதாகிவிட்டதாம் புதுச வாங்கிக் கொடுத்தான். இப்படியே குளிர்சாதனப் பெட்டி, மைக்ரோ அவண், மிக்ஸி, கேஸ் குகர், பிரஷர் குகர், கட்டில், அலுமாரி என பட்டியல் நீண்டதோடு விடவில்லை. இந்த வீட்டை இடித்து மாடி வைத்துக் கட்டினான்.

“இது எல்லாமே உங்களுக்குத்தான் மகன். நா இன்னிக்கு இருந்திட்டு நாளைக்கு மௌத்தாகி போயிருவேன். இதுல் இருந்து வாழப்போறது நீங்கதான் என்று அடிக்கடி வாய்மொழிகளால் வணணம் பாடுவாள்” இதைக் கேட்டுக் கேட்டு புளித்துப் போனது அவனுக்கு.

இதுகூட பரவாயில்லை. அவனைத் தேடி வருகின்ற கட்டிட கான்ட்ரெக்ட் யாவற்றிலும் அவன் சக்திக்கு முடிந்த வரை மாத்திரமே அவன் தெரிவு செய்வான். ஆனால் இவர்களுடைய ஏற்புறுத்தலால் அவன் சக்திக்கு மேல் பொறுப்பேற்றிருந்தான். இது அவனுக்கு மிகப் பெரிய தலைவலியை ஏற்படுத்தியது. இரவு பகலாக வேலை வேலை என்றே ஒட வேண்டியதாகி விட்டது. நிம்மதி இல்லை... தூக்கம் இல்லை. காலப் போக்கில் சந்தோஷத்தை இழக்க ஆரம்பித்தான்.

அதற்கு காரணம்...??

நிஷாபாதான்.

அவன் அவனிடம் எதிர்பார்ப்பது அன்பைவிட பணத்தைத்தான் என காலப் போக்கில் உணர்ந்து கொண்டான். அதைவிட அவன் தாயார் அருதான் மாமியார்! இது அவனுக்கு விரக்தியை ஏற்படுத்தியது. அவன் களைத்து வீட்டிடுக்கு வருவது, அவன் அவனது வரவை எதிர் பார்த்து வாசலில் காத்திருப்பாள் என்ற நம்பிக்கையுடன்தான்.

அவன் எதிர்பார்த்தபடி அவன் ஒரு நாளும் காத்திருக்கவில்லை. தொலைக்காட்சி சீரியலில் மூழ்கிக் கிடப்பவள் அவன் வந்த பிறகு கூட எழுந்திருக்க மாட்டாள். கேட்டால் மட்டுமே தேநீர் கிடைக்கும்.

அவனுக்கு தெரியாத ரகசியம்

அதையும் அவள் தரமாட்டாள். வேலைக்காரி கொண்டு வருவாள். ஆரம்பத்தில் வராவிட்டாலும் நாளாக நாளாக அவனுக்கு ஞாபகம் வரத் தொடங்கியது. அவன் வந்தவுடனேயே தேநீர் கொண்டு வந்து தரும் தனது அன்னையை அவன் எத்தனை முறை அலட்சியப்படுத்தியிருக்கிறான். அவள் வருவதைக் கண்டாலே முகத்தை திருப்பிக் கொள்வான். ஏதாவது பேசினாலும் குத்துவதுபோல் பேசுவான். பதில் எதுவுமே பேசாமல் போய்விடுவான்.

அன்று அவர்ணாம் எந்தளவு உடைந்திருக்கும் என நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

அன்று நிஷாபாவின் திருப்தி அவனுக்கு முக்கியமாகத் தோன்றியது. அவர்ணடைய வார்த்தைகள் மேலென்று தோன்றியது. அவருக்காக பெற்ற தாயை உதறித் தள்ளிவிட்டு வந்தான். ஆனால் இன்று அவனை ஏற்றுக்கூடும் பார்க்க ஆளில்லை. எது எப்படியானாலும் அவனுடைய பணம் மிக மிக முக்கியமாக இருந்தது. தமது எல்லாத் தேவைகளையும் மிகக் கச்சிதமாக முடித்துக் கொண்டார்கள். இன்னும் இன்னும் தேவைகள் அதிகாரித்ததே தவிர முடிவுக்கு வரவில்லை.

அவனது உள்ளாம் அன்புக்காக ஏங்க ஆரம்பித்தது. அன்று விடுமுறை நாள். ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்ற நினைப்பில் இருந்தவனை ஷாப்பிங் போகலாம் என நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள் நிஷாபா. அவன் முதல் தடவையாக முடியாது என்றதும் கோபம் வந்து விட்டது அவருக்கு.

“உங்களக் கட்டிக்கிட்டு நா என்னத்தைக் கண்டேன்? எப்பவுமே கண்ணீரும் சோறும்தான் திங்கிறேன். ஒரு ஷாப்பிங் கூட்டிட்டுப் போகக்கூட முடியாத உங்களுக்கெல்லாம் எதுக்கு ஒரு கல்யாணம்? எதுக்கு ஒரு பெஞ்ஜாதி?”

அவள் ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினாள். இது போதாதா மாமியாருக்கு? அவரும் கூட்டுச் சேர்ந்தாள்.

“நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமா வாழுமூம்னுதானே இங்க கூட்டிட்டு வந்தேன். இங்கேயும் அவளை அழ வைக்கிறீங்களே மருமகன்”

“நா நிம்மதியா தூங்கி எத்தனை நாள் தெரியுமா மாமிய? இரவு பகலாகக் கஷ்டப்படுதேன். எல்லாம் உங்க மகஞுக்காகத்தானே! என் நிம்மதியைவிட அவளுக்கு சொப்பிங்தான் முக்கியமா தெரியது. இது தெரியலயா உங்களுக்கு?”

“இங்க வந்த புதுசல நீங்க ரொம்ப நல்லவரா இருந்தீங்க. இப்போ அப்படியில்ல. ரொம்பவே மாறிப் போயிட்டங்க”

“இப்பதானே எனக்கும் உங்களப் பத்தி புரிய ஆரம்பிச்சிருக்கு”

நிஷாபாவுக்கு பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“அப்படி என்னத்தப் புரிஞ்சிகிட்டங்க?”

“என்னைவிட என் பணம்தான் முக்கியம்னு”

வெளிப்படையாகவே சொல்லி விட்டான் அருஸ்.

“இதை நீங்க பேசல்ல மருமகன்; உங்களை பேச வைக்கிறாங்க. ஏதோ வசியம் பண்ணி உங்களை மாத்திட்டாங்க. உங்களை நிம்மதியா வாழ விடப்போற்றில்ல. எங்க போய் வாழ்ந்தாலும் அவங்க வசியமும் உங்க பின்னாலயே வருது. அதான் இப்படி மாறிட்டங்க”

ஓப்பாரி வைத்தாள் மாமியார்.

“அதெல்லாம் உங்க வேலை மாமி. எங்க வேலையில்ல”

இப்படி அருஸ் பதிலளித்ததும் பத்தரகாளியாகிவிட்டாள் மாமியார்.

“என்ன, என்ன சொன்னீங்க மருமகன்? நீங்க நல்லா வாழுணும்னு ஆசைப்பட்டதுக்காக இப்படி ஒரு பழியை சுமத்திட்டங்களே”

அவள் ஓப்பாரி அதிகரிக்க அதிகரிக்க அருளின் நிலை கவலைக்குரி யதாகி விட்டது.

“என்னால் இனியும் இந்த வீட்டுல இருக்க முடியாது. நிஷாபா வா, நாங்க எங்க வீட்டுக்கு போயிரலாம்”

“முடியாது. இதுதான் இனி எங்க வீடு”

“பின்னே எதுக்காக எங்க சொத்தைக் கேட்டு, அதுவும் எனக்குத் தெரியாம எங்க வீட்டுக்குப் போனீங்க ரெண்டு பேரும்?”

“நா நினைச்சுதெல்லாம் சரிதான். நாங்க கேட்டுப் போனது உங்க நன்மைக்காகத்தான். அதுக்காக இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லி உங்களைத் தூண்டி விட்டிருக்காங்க”

“நிஷா! உன்னால் வர முடியுமா, முடியாதா?”

“முடியாது! திரும்பவும் அந்த நரகத்துக்கு என்னால் வர முடியாது”

“இது என்ன கொடுமை? என் மகள் வாழ்க்கையை அழிக்கிறதுண்ணு முடிவு பண்ணிட்டங்களா? அதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது”

“சரி உங்க மகளை நீங்களே வச்சிக்கோங்க. நா இனி எப்பவுமே இங்க வரப்போற்றில்ல. வேணும்னா அவ வரட்டும்” அவன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

“இந்த ரோஷமெல்லாம் எத்தன நாளைக்குண்ணு பாப்போம்” என்று அவளின் காதில் விழும் வண்ணம் கூறினாள் மாமியார்.

“நா இல்லாம அவரால் ஒரு நிமிஷம்கூட வாழ முடியாது. கண்டிப்பா போன வேகத்துலயே திரும்பி வரத்தான் போறாரு” என்றாள் நிஷாபா.

இந்த நினைப்புக்களாலோ என்னவோ அவனை யாருமே தடுக்க வில்லை. இது நடந்து நான்கு மாதங்களாகி விட்டன. இது அவன் உள்ளத்தை மேலும் காயப்படுத்தியது. இதுவரை அவன் போகவில்லை; அவள் வரவுமில்லை. ஒரு கோலாவது பண்ணவுமில்லை. இது எதையுமே அவன் சுலைதாவிடம் சொல்லவில்லை. சொன்னால் கவலைப்படுவாள். அத்தோடு விட்டுவிட மாட்டாள். சமாதானப்படுத்த வேண்டுமென முயற்சி செய்வாள். அவர்களிடம் போய் கேவலமடைய வேண்டியதாகி விடும். அதைவிட அவள் திருந்த வேண்டும். அதற்கு ஒரு இடைவெளி வேண்டும். அதற்காக அவன் அப்படியே விட்டு விட்டு காத்திருந்தான்.

43

கணினி தலைமையக அறைக்குள் நுழைந்ததும் இருவரும் அதிர்ந்து விட்டனர். அவர்களின் கணக்களேயே அவர்களால் நம்ப முடியவில்லை.

மீண்டும் மீண்டும் பார்த்தார்கள்.

ஆம், சந்தேகமேயில்லை.

அது... அது... ரிலாயாதான்.

அடிக்கடி திட்டு வாங்குகின்ற ரிலாயாவேதான். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு தாழ்வாகவும் கேவலமாகவும் அவளது உள்ளத்தை உடைத்து நொருக்கிக் கொண்டிருக்கும் அதே ஜீவன்தான்! இவ்வளவு பெரிய பயிற்சி நிலையத்தின் தலைவரியாக அந்த குளிருட்டப்பட்ட கண்ணாடி அறையில் உயர்க நாற்காலியில் மிகக் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தாள். இவர்களைக் கண்டதும் அவள் வியக்கவில்லை; திகைக்கவுமில்லை. நிதானமாக ஒரு சின்ன புன்னகையுடன் வரவேற்றாள். இருவரும் வந்து அமர்ந்தார்கள்.

“மா... மி... நா... ந்க எதிர்பாக்கவேயில்லை” ரக்ஷானா சூற முனைந்த வியப்பைப் பற்றி அவள் செவிமடுக்க தயாராக இருக்கவில்லை.

“பள்ளி... வந்த விசயத்தைச் சொல்லுங்க”

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“நா கம்யூட்டர் கத்துக்கணும்”

“அதுக்கென்ன தாராளமா கத்துக்கலாம்”

சிறிது நேரம் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் இருவருக்கும் குளிர் பானம் கொண்டு வரப்பட்டது. இருவரும் பருகினர். அந்தக் கணினி பயிற்சி நிலையத்தை ரிலாயாவின் அனுமதியோடு சுற்றிப் பார்த்தனர். அங்கு பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த வகுப்பு ஆசிரியர்களுடன் உரையாடினர். ரிலாயாவுக்கு அங்கிருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் அவர்கள் கனவில் கூட எதிர்பார்க்காதது. இங்கு கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களுடன் அவள் இசுகு பிசகாமல் ஆங்கிலத்தில் சரளமாக போதிக்கும் நெறி முறைகள் ஆச்சரியத்தின் உச்சிக்கு அழைத்துச் சென்றன. அங்கு பயிலும் மாணவ மாணவியாரிடத்தில் உரையாட சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதில் ஒரு மாணவன்.

“வேற இடங்களில் ஒரு மாசம் படிக்க வேண்டிய கோஸை ஒரு வருஷத்துக்கு இழுத்தடிச்சு படிப்பிப்பாங்க. ரெண்டு வாரத்துல படிக்கிற கோஸை அறு மாசத்துக்காவது இழுத்தடிப்பாங்க. ஆனா எங்க ரிலாயா மேடம் அப்படியில்ல. எல்லா கோஸையும் விரைவாக முடிக்கிறாங்க. அதுக்கெல்லாம் நிறைய பயிற்சி தேவை. வீட்டுல வசதி யில்லாதவங்களுக்கு இங்கேயே ஏற்பாடு செஞ்சிருக்காங்க. இந்த மேடம் மாதிரி ஒரு ப்ரொபஸ்ரை காண்றது ரொம்ப அபூர்வம்” என்றான்.

இவைகளைக் கண்ட தஸ்வினாவின் தியிர், அகம்பாவும், ஆணவும் யாவும் துகள் துகளாக நொறுங்கி வீழ்ந்தது.

44

அன்று இரவு படுக்கையில் வீழ்ந்து கிடந்த தஸ்லினாவால் இன்னும் வியப்பில் இருந்து மீள முடியாமல் இருந்தது.

அவ்வளவு பெரிய கட்டிடத்தில் கணினி பயிற்சி நிலையத்தின் தலைவி, இந்த வீட்டில் வேலைக்காரியாக எப்படி வாழ்ந்தாள்? எப்படி வாழ முடிந்தது? அந்த நிலையத்தில் பயிற்றுவிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் மேடம் மேடம் என அங்கும் இங்குமாக சந்தேகங்கள் கேட்கும் போதெல்லாம் எல்லோருக்கும் நிதானமாக, தெளிவாகப் போதித்த விதம், எல்லோருமே கொடுக்கின்ற மரியாதை அனைத்தையும் மீறி அந்த வீட்டாரின் இழிவான செயல்களைத் தாங்கிக் கொண்டு எப்படி அவளால் வாழ முடிந்தது? இந்த காலத்திலும் இப்படி ஒரு ஜீவனா?

எந்தக் காலத்திலும்தான்.

எப்படி சாத்தியம்?

புரண்டு புரண்டு படுத்தாலும் அவளுக்கு தூக்கம் வரவேயில்லை. நிழல் போன்று காட்சியளித்தன அந்த சம்பவங்கள்...

ஒரு நாள் பணிப்பெண் பாசிரா...

‘என்னைக்கூட எதிர்பாக்காம இந்த வீட்டு வேலைகளை எல்லாம்

அவளுக்கு தெளியாத ரகசியம்

விழுந்து விழுந்து செய்றீங்க. இருந்தாலும் உங்களுக்கு கெட்ட பெயர் தான் கிடைக்குது ரிலாயாம்மா” என்றாள்.

“நல்ல பெயர் கிடைக்கணும்னு எதிர்பாத்து நா இதையெல்லாம் செய்றதில்லை பாசிரா தாத்தா. சின்ன வயசில இருந்தே எங்க உ.ம்மா வீட்டு வேல செஞ்சி பழக்கிட்டா. என்னாலயும் சம்மா இருக்க முடியிற தில்ல. வீட்டு வேலைகளும் நல்ல உடல் பயிற்சிதானே?”

“இப்படியெல்லாம் இந்தக் காலத்துல யார்தான் யோசிக்கிறது? நீங்க இல்லைன்னா நா தனியாதான் சாகணும். யாருமே எந்த வேலை யும் செய்றதில்லை. எந்த நேரமும் புத்தகமும் கையுமா இருப்பாங்க”

“அது நல்ல பழக்கம்தானே பாசிரா தாத்தா, வாசிப்பு மனுஷனை உருவாக்கும்தானே?”

“என்ன, வாசிப்பு மனுஷனை உருவாக்குமா? என்னால் நம்ப முடியலை”

“நம்ப முடியலையா, ஏன்?”

“இந்த வீட்டுல யாரும் மனுஷனா உருவாகல்லயே”

“ஏன் அப்படி சொல்றீங்க?”

“இங்க எல்லாரும் இரவு பகலா வாசிப்புலயே மூழ்கி கிடக்குறாங்க. ஆனா யாரும் மனிதத்தனத்தோட இல்லையே ரிலாயம்மா. இப்படி நல்ல மனைவி கிடைச்சும் ஒழுங்கா வாழுத் தெரியாத முரட்டுக் கணவன், இப்படி ஒரு நல்ல மதினி கிடைச்சும் அன்பு காட்டத் தெரியாத கர்வம் புடிச்ச நாத்தனார்... இவங்களையெல்லாம் அந்த வாசிப்பு மனுஷங்களா மாத்தல்லையே”

ஓரு மனுஷன் வாசிச்சாதான் புனிதனா மாத்தும். ஆனா மனுஷ உருவத்துல நடமாடுறவங்க வாசிச்சா மனுஷனா விட்டு மன்னாக் கூட மாத்தாது”

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தஸ்லினாவுக்கு ஆத்திரம் அலை பாய்ந்தது. கடும் கோபத்துடன் சமையல் அறைக்கு வந்தாள். கணகள் இரண்டும் இரத்தச் சிவப்பில்...

“அடியே... பாசிரா” கடும் கோபத்தோடு அழைத்தாள். பாசிரா சற்றுப் பயத்துடன் முன்னால் வந்தாள்.

“மனுஷங்க இல்லாத இந்த வீட்டுல உனக்கு இனிமே வேல இல்ல. மரியாதையா இங்கிருந்து போ... இப்பவே போ...” கடுங் குரலில் ஆணையிட்டாள். தாமதிக்கவில்லை பாசிரா. உடனே புறப்பட்டாள். ஓடிவந்து தடுத்தாள் ரிலாயா.

“வேணாம் பாசிரா தாத்தா. இங்கிருந்து அவசரப்பட்டுப் போயிராதீங்க”

“எனக்கென்ன ரிலாயம்மா. இங்க இல்லைன்னா இன்னொரு வீட்டுல வேல கிடைக்கும். ஆனா நீங்கதான் பாவம்” இப்படி பாசிரா கூறியதும் தஸ்லினாவின் உள்ளத்தில் சுவீர் எனத் தெர்த்தத்து.

“இது எல்லாத்துக்கும் காரணம் நீங்கதான். இந்த வீட்டுல இருக்கிற எல்லாரோட நிம்மதியையும் கெடுத்துடைங்க. அந்தப் பாவம் உங்களை சும்மா விடாது”

“இப்ப நா என்ன பண்ணனும்?”

நிதானமாகக் கேட்டாள் ரிலாயா. தஸ்லினா அவளை முறைத்து விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டாள்.

“சொல்லுங்க மதினி. இப்ப நா என்ன பண்ணனும்? இந்த வீட்டை விட்டே போயிரட்டுமா? உங்க தம்பிக்கு ரெண்டாவது கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறீங்களா?”

ரிலாயா திடைரென இப்படி சொன்னதும் சலேரென திரும்பினாள். தஸ்லினா. மீண்டும் கூறினாள் ரிலாயா.

“நா யாரோடு நிம்மதிக்கும் சந்தோஷத்துக்கும் இடைஞ்சலா வாழ விரும்பலை. என்ன பழிவாங்குறதா நினைச்சு குடிச்சிக் குடிச்சு தன்னை அழிச்சிக்கிட்டு இருக்கிற உங்க தம்பியைப் பத்தி கொஞ்சம் யோசிச்சிப் பாருங்க. அவருக்கு புடிக்கிற மாதிரி ஒரு பெண்ணைப் பாத்து கட்டி வைங்க. அதன் மூலமாவது அவர் வாழ்க்கையில் ஒரு மாற்றம் உண்டாக்கட்டும். நா எப்பவுமே குறுக்கே வரப்போற்றில்லை. அதனால உங்களுக்கும் நிம்மதி கிடைக்கும்” அப்போது அந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள் ரலியாவும்மா.

“தஸ்லினா என்ன இது? அவசரப்பட்டு பாசிராவை துரத்திவிட்டுட்டே. இந்த வீட்டு வேலையெல்லாம் இனி யார் செய்றது?”

உடனே தஸ்லினாவின் உதட்டிலிருந்து ஓர் விஷமப் புன்னகை உதிர்ந்தது.

“இதோ உங்க அருமை மருமகன் எதுக்கு இருக்கிறா? வீட்டு வேலைகளை சென்சாவது அவ திமிர் குறையட்டும்”

ரலியாவும்மாவுக்கு என்னவோ போலாகி விட்டது.

“உனக்கு மனசாட்சியே இல்லையா தஸ்லினா?”

“இருக்கே! பிரோவுல பத்திரமா பூட்டி வச்சிருக்கேன்”

இறுமாப்புடன் கூறிவிட்டு தன் பாட்டில் போய் விட்டாள். அன்று முதல் அந்த வீட்டின் அணைத்து வேலைகளையும் ரிலாயாவே செய்து முடித்தாள். ஊதியமற்ற பணிப்பெண்ணாக மாறியிருந்தாள். அதிகாலை யிலேயே எழுந்து தொழுது, ஒது முடித்து விட்டு, வீட்டு வேலைகளை தொடங்கி விடுவாள். கணினி வகுப்புக்கு போகும் முன்னதாகவே பகல் உணவைத் தயாரித்து முடித்து விடுவாள். வகுப்பு முடிந்து மாலையில் வந்து இரவு உணவை தயார்படுத்துவாள். அவளைப் பார்க்கும்போது ரலியாவுக்கு மிகவும் கவலை தோன்றியது. தன் மகனோடு சந்தோஷமாக வாழ்ந்தாலாவது நிம்மதியாக இருந்திருக்கலாம். அதுவும் இல்லை. அவளைக் கண்டாலே இன்னும் சீறிப் பாய்கிறவனாகவேதான் இருக்கிறான்.

எவ்வளவுதான் சுவையாக சமைத்து வைத்தாலும் ஏதாவது ஒரு பொய்க் காரணத்தை சொல்லி அவனும் தஸ்லினாவும் அவளை துன்புறுத்துகிறவர்களாகவே இருந்தனர். அவளுக்காக இரவு பகலாக உள்ளம் உருகி பிரார்த்தனை செய்து வந்தாள். தென்றலைப் போன்று வீட்டில் உலா வந்து கொண்டிருக்கும் ரிலாயாவை அவள் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கவும் மனம் வரவில்லை. அதில் கௌரவப் பிரச்சினை வேறு. தமது சுய இலாபங்களுக்காக அந்த அப்பாவிப் பெண்ணின் வாழ்க்கை சேதமடைந்து கொண்டிருப்பதாக அவளுடைய மனச்சாட்சி அடிக்கடி அவளை கடிந்து கொண்டிருந்தது. ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். என்ன முடிவுக்கு வரலாம் என்ற சிந்தனையில் அடிக்கடி ஆழந்தாள் ரலியாவும்மா. அன்று இரவு உணவு மேசையில் அர்ஷாத்,

“எங்க கம்பியூட்டர் இஞ்சினியர் திடீர்ஸ்னு லீவ் போட்டுட்டார். நாலைஞ்சு நாளா கடைக்கு வரல்லை. ரிப்பயருக்கு வந்த கம்பியூட்ட ரெஸ்லாம் நிறைஞ்சு போக்கு. கஷ்டமஸ்ட தொல்லை தாங்க முடியலை ஒரே தலை வலி” என்றான் அலுப்படுன்.

“கம்பியூட்டர்ஸ்க்கு என்ன ப்ரொப்ளைம்னு சொல்லுங்க. என்னால் முடியுமான்னு பாக்குறேன்” இப்படி ரிலாயா சொன்னதோடு சரி, விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள் அர்ஷாத்தும் தஸ்லினாவும்.

“இதோபார்டா, படிப்பறிவில்லாத பட்டிக்காட்டு கழுதையெல்லாம் கம்பியூட்டர் பத்தி பேசுறதை. ஏய் இங்க பாரும்... கம்பியூட்டர்னா என்னன்னு தெரியுமா? அதுல சி.பி.யுன்னா என்ன? மொனிட்டர்னா என்னன்னு உனக்குத் தெரியுமா?” என இகழ்ச்சியாகக் கேட்டான் அர்ஷாத். அத்தோடு தஸ்லினா,

“புதுசாத்தான் கத்துக்கிறா போலிருக்கு. அதுக்குள்ளே திமிரைப் பாரேன். ஏதோ பெரிய இஞ்சினியர் மாதிரி பேசுறதை” என இழிவாகக் கூறி மீண்டும் மீண்டும் சிரித்தாள்.

இந்த சம்பவங்கள் யாவுமே இன்று தஸ்லினாவின் இதயத்தில் நோவை ஏற்படுத்தின. ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

யாரோ அறைக் கதவை தட்டுவது கேட்டது.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“யார் அது? உள்ளே வாங்க” எனக் குரல் கொடுத்தாள். உள்ளே வந்தது அர்ஷாத்தான். அவருக்கு பெரும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. எழுந்து அமர்ந்து தலையணையை மடியில் வைத்துக் கொண்டாள்.

“என்ன பெரிய அதிசயமா இருக்கு?”

“எது?”

“தினமும் குடிச்சிட்டு நாலு காலுல வருவே? இன்னிக்கு மறந்திட்டியா?”

“இல்ல! உங்ககூட கொஞ்சம் பேசனும் தாத்தா” அவருக்கு இன்னும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு நாளுமே இல்லாதவாறு அப்படி என்னதான் பேச வேண்டி இருக்கிறது? அதுவும் இந்த இரவு நேரத்துல? தஸ்லினா அர்ஷாதின் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னடா எல்லாமே புதுசா இருக்கு?”

“இன்னிக்கு ரிலாயா எங்க கம்பியூட்டர் ஷாப்புக்கு வந்தா”

“எதுக்கு?”

“ரிப்பையார் கம்பியூட்டர்ஸ் எல்லாத்தையும் என்ன மாதிரி திருத்தி முடிச்சா தெரியுமா. என் கண்ணேயே என்னால் நம்ப முடியல்ல தாத்தா. எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவளை நாங்க கேவலப் படுத்தி பேசி இருக்கிறோம். அப்பவெல்லாம் இந்தப் பூணையும் பால் குடிக்குமான்னு நெனக்கிற அளவுக்கு அமைதியா இருந்தாளே. எப்படி முடிஞ்சுது?”

“யெஸ்டா, அவ நாங்க நினைக்கிற மாதிரி இல்ல. எங்க நிலை என்ன; அவ நிலை என்ன? என்னால்யும் இன்னும் நம்ப முடியலை. எல்லாம் கணவு மாதிரி தோண்டுது.”

“ஓ தாத்தா, ஒண்ணைல பவர் பொக்ஸ் ஷார்ட் ஆகி பைல்ஸ் எல்லாம் டிலீட் ஆகி; ரீஇன்ஸ்டோல் பண்ணினா. மத்ததுல ஹாட்

டிஸ்க் ஃபோமேட் பண்ணினா. மத்துல கம்பியூட்டர் வைரஸ் வந்து; வைரஸ் கார்ட் போட்டா. எனக்கே இதெல்லாம் தெரியலை. அவளால் எப்படி முடிஞ்செல்லுமா?"

"இதெல்லாம் பெரிய விஷயமில்லைடா. உல்லாசமாக வெல்லில் இருக்கிற அந்த பில்டிங்... கம்பியூட்டர் சென்டர் லீடர் யாருன்னு தெரியுமா?"

"தெரியாது. ஆனா அதுலதானே இவ படிக்கிறா?"

"இல்லைடா. அதோட் லீடரே அவதான்."

"இருக்காது தாத்தா. யாரும் பொய் சொல்லியிருக்கனும்"

"சுத்தியமா இல்லைடா. நானும் ரக்ஷானாவும் நேரிலேயே போய்ப் பாத்தோம். எல்லாத்தையும் நேரிலேயே விசாரிச்சோம். ஏராளமான ஸ்டூடன்ஸ் அதுல படிக்கிறாங்க. நிறைய வருமானம் இருக்கு. அந்த ஊர் எல்லையில் ஒரு மத்ரஸா கட்டுறாங்களாம். இதுட வருமானத்துல பெரும் பகுதியை அதுக்காக செலவிடுறாளாம்"

"எப்படி தாத்தா? என்னால் நம்ப முடியலை"

"என்னால்யும் தாண்டா. அங்க தாலுக் மாஸ்டருன்னு ஒருத்தர் இருக்காராம். இது எல்லாத்துக்குமே காரணம் அவர்தானாம். தம்பி... நீ அதிஷ்டக்காரன்தான். உருப்படியா ஒரு காரியம் பண்ணினது நீ அவளை கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டதுதான். ஆனா அநியாயமா ஒரு வருஷத்தை பாழ்படுத்திட்டே"

"ஓ தாத்தா... நீங்களாவது எனக்கு புத்திமதி சொல்லி இருக்கலாம்.

"எப்படி சொல்றது? உனக்குத்தான் அவளைப் பிடிக்கல்லையே"

"உங்களுக்கு பிடிக்காததாலதான் நானும் வெறுத்துட்டேன் தாத்தா"

"அட பைத்தியக்காரா. நா வெறுக்க காரணமே நீ தானேடா"

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“அவளாவே எங்கிட்ட வந்து என்னை ஏத்துக்கோங்கோண்ணு கெஞ்சி அழுவான்னு ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பாத்தேன். அவ தன் மானக்காரி. கடைசிவரை வரல்லை. அந்தக் கோவத்துலதான் அதிக அதிகமா குடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டேன். அதெல்லாம் பைத்தியக்காரத்தன முன்னு இப்பதான் புரியது”

“சரி! போன்றெல்லாம் போவட்டும். இனிமேலாவது அவளோட சேந்து வாழு. இல்லைன்னா உம்மா உனக்கு வேற கல்யாணம் பண்ணி வச்சிடுவாங்க”

“வேற ஒருத்தியை என்னால் நினைச்சும் பாக்க முடியாது. ஆரம்பத்தில நா அவள நிலைமாவே காதலிச்சேன். அதனால் ஏற்பட்ட எல்லா அவமானங்களுக்கும் அவதான் காரணமுன்னு நானாக ஒரு வெறுப்பை வளர்த்துக்கிட்டு ஒரு மிருகமாவே நடந்துக்கிட்டேன். என்னோட குரோதத்துல எந்த அர்த்தமும் இல்லைன்னு பலதடவைகள் யோசிச்சி இருக்கேன். ஆனா என்னாலயே என்னை மாத்திக்க முடியாம இருந்துட்டேன். இனி எப்படி அவ முகத்தை பாக்குறது?”

“என்ன இருந்தாலும் அவ உன் மனைவிதானே. அந்த உரிமை உனக்கு இருக்கு”

“அவ சம்பாத்தியத்துக்காகத்தான் மனச மாறினேன்னு நினைக்க மாட்டாளா?”

“இல்லடா! உன் மாற்றம் அவளுக்கு சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தும்”

“எனக்கு என்னவோ மாதிரி இருக்கு தாத்தா”

“என்ன வெக்கமா?”

“இல்ல... சங்கடமா இருக்கு”

“இப்பவே போய்ப் பேச. சில நேரம் அவதூங்கி இருப்பா. நாளைக்கு உங்க வெடிங் டே, மறந்துட்டியா? நீங்க கல்யாணமாகி ஒரு வருஷமாக்சி. நாளைக்காவது பேச. அவளுக்கு ஏதாவது கிப்ட் வாங்கிக் கொடு. எங்காவது பயணம் கூட்டிட்டுப் போ.

சரியென தலையசைத்து விட்டு அவளின் அறையை விட்டு வெளியேறி மாடிக்கு வந்தான் அர்ஷாத். நேராக ரக்ஷானாவின் அறைக்கு வந்தான். கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. இருவரும் தூங்கி இருப்பார்கள். கதவைத் தட்டலாமா? என ஒரு வினாடி சிந்தித்தான். மனதிற்குள் ஏதோ ஒர் சங்கடம், கூச்சம் அவனைத் தடுத்தது.

உள்ளமும் உணர்வுகளும் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தின. அமைதி யாகத் திரும்பி தனது அறைக்கு வந்து கட்டிலில் வீழ்ந்தான். அவளைத் துண்பப்படுத்திய நாட்களை எண்ணிப் பார்த்தான். கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்தது. முதல் முறையாக அவளது அன்பிற்காக ஏங்கினான். தூக்கமே வரவில்லை. திரும்பவும் போய் கதவைத் தட்டலாமா என்ற எண்ணம் கிளர்ந்தது. எழுந்தான். அதற்கு மேல் படுத்துக் கிடக்க முடியவில்லை. அறையருகில் சென்று கதவைத் தட்டினான் மெதுவாக. எந்த சத்தமும் இல்லை. மீண்டும் மீண்டும் மெதுவாகத் தட்டினான்.

கதவு திறந்து கொண்டது. உள்ளம் வேகமாக மிக வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. கண்களைக் கசக்கியபடி எட்டிப் பார்த்தது ரக்ஷானாதான்.

ஏமாந்து போனான்.

“என் வேணும் மாமா?” ரக்ஷானாவின் கேள்வியில் தடுமாறி விட்டான். என்ன சொல்வது?

“தலை வலிக்குது. ஏதும் பாம் இருக்கா?” அவள் வியப்புடன் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு உள்ளே போனாள்.

“என்ன ரக்ஷானா?” ரிலாயாவின் குரல் கேட்டது.

“மாமாவுக்கு தலை வலிக்குதாம். அதிகமா குடிச்சிருப்பார் போலிருக்கு” என்ற ரக்ஷானாவின் பதிலும் கேட்டது.

அவனுக்கு உள்ளம் வலித்தது. குடிக்கவில்லை என்று சொன்னாலும் யார்தான் நம்பப் போகிறார்கள்? உணர்வலைகளின் கொந்தளிப்புக்கள் யாவும் அடங்கிப் போயின. முதலில் அவன் திருந்தி விட்டான் என்று வீட்டார்கள் நம்ப வேண்டுமே. ரக்ஷானா கொடுத்த பாமை வாங்கிக்

கொண்டு தனது அறைக்குத் திரும்பியவன், பாமை தூக்கி எறிந்துவிட்டு மீண்டும் கட்டிலில் வீழ்ந்தான்.

வாழ்ந்து களிக்க வேண்டிய பொன்னான், இளம் வசந்த காலத்தை மண்ணாக்கிவிட்டதை எண்ணி மனம் துவண்டது. அவன் வயதிலிருக்கும் நன்பர்களைல்லாம் மணம் முடித்து எவ்வளவு அழகான வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது நான் மட்டும் ஏன் இப்படி அழகான், அன்பான மனைவி கிடைத்தும் அருமை தெரியாமல் என் இளம் பருவத்தையே பாழ்படுத்தி விட்டேனே என உள்ளாம் உருகினான்.

காலையில் முதல் வேலையாக அவரோடு பேச வேண்டும். என்ன பேசவது? எந்த முகத்தோடு பேசவது? அடுக்கடுக்கான கேள்விகள் அலை மோதல்களின் நடுவே நித்திராதேவியின் அரவணைப்பில் உறங்கிப் போனான்.

45

காலையில் கண் விழிக்கும்போது ஏழரையாகி விட்டது. எட்டு மணிக்கெல்லாம் அவன் கடையைத் திறந்து விடுவான். அதற்கு முன்னாலேயே மெனேஜர் வந்து அவனுக்காகக் காத்திருப்பார். இன்று அவனுக்காக அதிக வேலைகள் காத்திருந்ததால் பரபரப்போடு பாத்ரமுக்குள் ஓடினான். அவசரமாகக் குளித்துவிட்டு வந்தபோது வழமைபோன்று அவன்து அறையை சீர்செய்து, காலனியை பொலிஷ் போட்டு, தேநீர் ஊற்றி மேசை மீது மூடி வைத்திருந்தான்.

நேரடியாக அவன் முன்னால் வராவிட்டாலும் மறைவாக அவனை கவனித்து, அவனுடைய அனைத்து வேலைகளையும் அவளே பார்த்துப் பார்த்து செய்து முடிப்பதை முதல் தடவையாக நினைத்துப் பார்த்தான். தேநீரை இன்றுதான் சுவைத்துக் குடித்தான்.

அவள் அயன் செய்து அலுமாரியில் அழகாக வைத்திருந்த ஆடைகளில் ஒன்றைத் தெரிவு செய்து அணிந்து தயாராகிக் கொண்டே கிழே இறங்கினான்.

அவள், அவனுக்காக காலை உணவை மேசையில் பரப்பிக் கொண்டிருந்தாள். அவனைக் கண்டதும் விலகிச் சென்று, சமையலறையில் தனது மிகுதி வேலைகளில் அவசர அவசரமாக ஈடுபட்டாள். இன்றுதான் அவள்மீது அவனுக்குப் பரிதாபம் தோன்றியது. அவன் உணவு உண்ண ஆரம்பித்ததில் இருந்து அவனையும் அவனுடைய வேலைகளையும்தான்

கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வீட்டு வேலைகள் முழுவதையும் அவளே செய்ய வேண்டியதாக இருந்தது.

இந்த வீட்டில் மகாராணியாக இருக்க வேண்டியவள் இப்படி ஒரு வேலைக்காரியைப்போல் இருப்பது அவனுக்காகத்தானே? தனது செல்வாக்கிற்காகவாவது ஒரு துளி பெருமை கொண்டதில்லையே. இப்படியான ஒரு மனைவி யாருக்குக் கிடைப்பாள்? அவன் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது. இப்போது பேச நேரமில்லை. இன்று நேரத்தோடு வந்து அவளை எங்காவது அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தோடு காரில் ஏறி ஸ்டார்ட் செய்தான். கார் மறையும் வரை மறைவாக நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ரிலாயாவைக் கவனித்த தஸ்லினாவின் இதயம் நெகிழ்ந்து போனது.

ஆனால், விதியின் அகோரப் பிடியில் இருந்து யாராலுமே தப்ப முடிவதில்லை. அவன் சென்ற ஒரு மணி நேரத்திற்குள் வந்த தொலைபேசி செய்தி அனைவரையும் அதிர வைத்தது. பிரதான வீதியில் நடந்த விபத்தில் சிக்கி அந்த இடத்திலேயே அர்ஷாத் இறந்து விட்டானாம். இதைக் கேட்டு உணர்விழந்து கீழே வீழ்ந்தாள் ரிலாயா.

46

கட்டிலில் சோர்வாக சாய்ந்திருந்த சலைதா உம்மா காலில் ஏதோ நீர்த்துவிகள் பட்டதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தாள். நிஷாபாவின் கணன்றுகள் அவள் காலில் வீழ்ந்து சிதறின. அவள் கண் விழித்ததும் கதறி அழுதாள் நிஷாபா. அதிர்ந்தவளாக அவளை நகர்த்திவிட்டு, சட்டென எழுந்து அமர்ந்து கொண்ட சலைதா உம்மா,

“என்ன... மக... என்னாச்சு” என்றாள் பதறியபடியே.

“என்னை மன்னிச்சிடுங்க மாமி. நா தெரியாம தப்பு செஞ்சிட்டேன். நீங்கதான் என்னை மன்னிக்கணும்” கதறி அழுதாள். அவளுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. திரும்பிப் பார்த்தாள். வாசலில் அரூஸ் நின்றிருந்தான்.

“என்ன மகன் இதெல்லாம்?”

“கேளுங்க உங்க மருமகள் கிட்ட. அவளே சொல்லுவா”

“என்னாச்சி மக, எதுக்கு இப்படி�...?”

“உங்க மகன் என்னை விட்டுட்டு போனப்புறம்தான் எனக்கு என் தப்பெல்லாம் புரிய ஆரம்பிச்சுது” அழுதபடியே சொன்னாள் நிஷாபா.

“என்ன, என்ன மக சொல்றீங்க? என் மகன் உங்களை விட்டுட்டுப் போனானா?” அரூஸை கோபமாகப் பார்த்தாள் சலைதா உம்மா.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

“என்ன மகன்? என் கிட்ட இதுபத்தி ஒண்ணுமே சொல்லலையே ஏன்?”

“சொல்லி இருந்தா இவ காலை புடிச்சாவது எங்களை ஒன்று சேத்து வைக்கணும்னு நீங்க முயற்சி செஞ்சிருப்பீங்க. இவ திருந்த வாய்ப்பு கிடைக்காமலே போயிருக்கும் உம்மா”

“நீங்க மன்னிச்சாதான் இவரும் மன்னிப்பாராம். இல்லைன்னா எங்க வீட்டுக்கே திரும்பி போகச் சொல்லிட்டார். இனியும் அங்க வர மாட்டேன்னு சண்டை போட்டுட்டு வந்துட்டேன். எனக்கு அந்த வீட்டை எழுதித் தர்ரதா ஏமாத்தி முப்பது லட்சம் சிலவு பண்ண வச்சிட்டு இப்போ இந்த வீட்டை உனக்கு தந்துட்டு நாங்க. எங்க போறது? உனக்குத்தான் கோடி கோடியா புருஷன் வீட்டு சொத்து இருக்கு. எங்களுக்கு இதைவிட்டா என்ன இருக்குதுண்ணு உம்மா கேக்குறா. என்னை துளிக்கூட மதிக்கிறதில்லை. பணத்தை வாரிக் கொட்டுற வரைக்கும் மட்டும்தான் எல்லா மதிப்பும் மரியாதையும். கவர்மண்ட் ஹோஸ்பிட்டல்ல போய் புள்ள பெத்துக்கட்டாம். என்னால முடியாதுண்ணு சொன்னேன். உனக்கு சிலவு பண்ண இங்க யாருமே இல்லைன்னுட்டா” புலம்பி அழுகின்ற தனது மனைவியைப் பார்க்க சிரிப்பு வந்தது அருஸாக்கு.

“ஏன்? கவர்மண்ட் ஹோஸ்பிடல்னா அவ்வளவு ச்சீப்பா தெரியுதா? அங்கேயும் உன்னை மாதிரி கர்ப்பினிங்கதான் புள்ள பெத்துக்கிறது தெரியுமா? எந்த ஹோஸ்பிட்டலா இருந்தாலும் எங்க கஷ்டத்தை நாங்களேதான் அனுபவிச்சாகணும். யாரும் பங்கு போட்டுக்க வரப் போறதில்லை. சரி சரி விடு. என் புள்ள எங்க பிரசவமாகணும்னு நா முடிவெடுத்துட்டேன். எல்லாரும் வாங்க காட்டுறேன்.”

அருஸ் சலைதா உம்மாவையும் நிஷாபாவையும் அஸார்தீனையும் காரில் ஏற்றிச் சென்றான். “எங்கே போறோம்?” என்ற கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லவில்லை.

ஓர் இடத்தில் காரை நிறுத்தினான்.

“இந்த இடம் எதுன்னு தெரியுதா?” சலைதாவிடம் கேட்டான். அவள் நன்றாகப் பார்த்தாள். ஆம், அது அவர்களுடைய இடம்தான். ஆனால் அடையாளம் தெரியாதபடி முற்றாக மாறிப் போயிருந்தது. மிக நீண்ட காலத்துக்குப் பின் அவள் இங்கு வந்திருந்தாள்.

அவர்கள் வாடகைக்குக் கொடுத்திருந்த அந்தப் பழைய கட்டிடத் தைக் காணவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அழகான கண்ணாடியால் கலப்புப் படிந்த ஓர் பெரிய கட்டிடம் மிலிர்ந்தது. அந்த இடத்தில் உயர் ரக கார்களும் வேன்களும் நிரம்பியிருந்தன. அங்குள்ள அனைவரும் அவர்களுக்காக காத்து நிற்பது அப்போதுதான் புரிந்தது. மூவரையும் அழைத்துச் சென்றான் அருஸ். அந்த கட்டிடத் திறப்பு விழா போன்று தோன்றியது சலைதா உம்மாவுக்கு. திடீரென அவள் கைகளில் கத்திரி யைக் கொடுத்து அந்த ரிப்பனை வெட்டச் சொன்னதும் திகைத்து விட்டாள்.

“என்... ன... மகன்... இது. நானா வெட்டுறது...?” தயங்கினாள். ஆமா உம்மா. இதை நீங்கதான் வெட்டி ஒபன் பண்ணையும். என் தம்பி அஸார்த்தினுக்காக நா கட்டின க்ளினிக் இது. உங்க கால்கள்தான் முதல்ல படனும். இதுதான் என்னோட லட்சியம்” என்று அருஸ் மகிழ்வோடு கூறியதும் மெய்சிலிரத்துப் போனான் அஸார்த்தின். சலைதாவால் நம்ப முடியவில்லை. திகைப்பாக இருந்தது. கண்கள் பனித்தன. தன் மகனை வாரி முத்தமிட்டு தன் ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்தினாள். நிஷாபாவால் கோபப்பட முடியவில்லை. அவர்களோடுதனது மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொண்டாள்.

47

இத்தா அனுஷ்டிப்புக்காக தாய் வீடு வந்திருந்தாள் ரிலாயா. அவளை அடிக்கடி வந்து சந்தித்து ஆறுதல்படுத்தினார்கள் மிஸ்ராவும் மாஹிராவும். அது அவளுக்கு பெருத்த ஆறுதலாக இருந்தது. அவர்களுடைய திருமணங்களுக்கு ரிலாயாவால் போக முடியவில்லை. அவர்களுக்காக மானசீகமாகப் பிரார்த்தனை செய்தாள். நாட்கள் உருண் டோடி வாரங்கள் வற்றி மாதங்களைக் கடந்து கொண்டிருந்தன. நீண்ட நாட்களாக தனது மனதில் ஒளித்து வைத்திருந்த ஆசையை தயங்கிய படியே வெளியிட்டாள் மாஹிரா தனது கணவராகிய பர்ஹானிடம்.

“இன்னிக்கு ஒரு பயணம் போயிட்டு வரணும். போகலாமா?”

“எங்க?”

“எங்க உம்மா பிறந்த ஊருக்கு”

“எதுக்கு மாஹிரா?” அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

மீண்டும் வினவினாள் மாஹிரா.

“வாங்க போயிட்டு வருவோம்”

“எதுக்குன்னு சொல்ல மாட்டியா மாஹிரா?”

“நீங்களே புரிஞ்சுக்குவீங்க”

வேறு ஏதும் கேள்வி கேளாமல் அவரோடு புறப்பட்டுச் சென்றான் பர்ஹான்.

அல்லோவும் ரசீதும் உரையாடிக் கொண்டிருந்ததை செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த பர்ஹான் எதுவுமே பேசாமல் திடீரெனக் கிளம்பி மத்திய கிழக்கிற்குச் சென்று விட்டான். மாஹிராவுக்கு இது பெரிய ஏமாற் றத்தை ஏற்படுத்தினாலும், தனது தாயினது நியாயமாக கோரிக்கைகளை புறக்கணிக்க அவள் விரும்பவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனிடமே பிரார்த்தனை செய்தாள். அவன் நாடிய வழியில் நல்ல முடிவைத் தரும்படி கண்ணீர் சிந்தி வேண்டினாள்.

பர்ஹானை அவளால் மறக்க முடியவில்லை. அவனை இழக்கவும் அவள் விரும்பவில்லை. அதற்காக சுயநினைவற்று பித்துப் பிதித்தவளைப் போன்று ஆகிவிடவுமில்லை. மிகவும் தெளிவாக இருந்தாள். இறைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கை வீணானது அல்ல என்பதை குறுகிய காலத்தி வேயே அனுபவர்தியாக சந்தித்தபோது உருகிப் போனாள்.

பர்ஹான் தன் பெற்றோருடன் திடீரென்று வந்து நின்றான். பர்ஹான் சிலோனில் வாழ்வதற்கு சம்மதம் தெரிவித்ததோடு அவனுடைய பெற்றோர் திருமணத்தையும் நடத்தி முடித்து விட்டுத்தான் திரும்பிச் சென்றனர்.

மிஸ்ராவின் திருமணத்தை அவள் தந்தையே முன்வந்து செய்து வைத்தது தாலுக் மாஸ்டருக்கு திருப்தியை ஏற்படுத்தியது. அவர்களது கவலை ரிலாயாவைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது.

48

இத்தா அனுஷ்டிப்புக் காலம் முடியும்வரையில் அடிக்கடி ரிலாயாவை சுகம் விசாரிக்கச் சென்ற ரலியாவும்மா, இத்தா முடிந்த சில தினங்களிலேயே தனது மகனுக்குச் சேர வேண்டிய அனைத்துச் சொத் துக்களையும் அவளது பெயருக்கு எழுதி வைத்துவிட்டாள். ஒருநாள் திடீரென சலைதா உம்மாவும் நிஷாபாவும் அருஸ்ம் அவள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர். நிஷாபாவின் கையில் குழந்தை இருந்தது. முன்பு போல் என்றால் ரிலாயா ஓடிப்போய் குழந்தையை தூக்கிக் கொஞ்சியிருப்பாள். ஆனால், இப்போது அந்தத் துடிப்புக்களைல்லாம் காணாமல் போயிருந்தன. சாந்தமான அந்த முகத்தில் ஏராளமான விரக்தி குடிகொண்டிருந்தது. மிக அமைதியாக இருந்தாள். சலைதா உம்மாவும் வந்த நோக்கத்தை முன்வைத்தாள்.

“ஆமினா... ரிலாயா எங்க வீட்டு மகளைப் போல வாழ்ந்தவ. இப்போ மருமகளா ஆக்கிக்கணும்னு முடிவோடு வந்திருக்கிறோம்” எனக் கூறியதும் ஆமினா ரிலாயாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவள் எதுவுமே கூறாமல் எழுந்து சென்று விட்டாள். இந்த முடிவை எப்போதோ எடுத்திருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாக இருந்திருக்கும் என எண்ணியவளின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்த்தது.

“மகன் அஸார்தீன்ட மனசில இவதான் இருந்தாண்னு முந்தியே தெரியாமல் போச்ச ஆமினா. இல்லைன்னா நானும் இவவைத்தான் என் மருமகளா ஏத்துக்கணும்னு ஆசையோடு இருந்தேன்.

அதுக்கிடையில் ஏதேதோவெல்லாம் நடந்து முடிஞ்ச போச்சு” என சலைதா உம்மா கூறியதும் வியந்து போனாள் ரிலாயா. இது அவருக்கு ஒரு புதிய செய்தியாகத் தெரிந்தது.

அவரின் பொறுமைக்கேற்ற ஓர் இனிய வாழ்க்கை அமையப் போகிறது. அதை தாமாக முன்னின்று செய்து வைக்க வேண்டுமென தீர்மானித்துக் கொண்டாள் ஆமினா.

49

அல்லோவை அழைத்துக் கொண்டு மிக வேகமாக காரை செலுத்திக் கொண்டிருந்த ரஷ்டிடம் பல முறைகள் கேட்டுவிட்டாள் அவள். மீண்டும் கேட்டாள்.

“எங்க சூட்டிட்டுப் போறீங்க என்னை? எதுக்கு இவ்வளவு அவசரம்?”

“என் நண்பர் ஒருத்தருக்கு சுகமில்லை. கடைசி கட்டத்துல இருக்கிறார்.

“நீங்க போய் பாத்தா போதாதா? நா வேற எதுக்கு?”

“வந்து பாத்தா உனக்கே புரியும்”

கொழும்பு அரச மருத்துவமனையில் வாகனம் நிறுத்தும் இடத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டு அவசர அவசரமாக அவளை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடினார் ரஷ்ட். அவருடைய பதற்றமும் பரபரப்பும் அவளுக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தியது. எதுவுமே புரியவில்லை.

உள்ளே பல நோயாளிகளின் மத்தியில் ஓரமாகக் கிடத்தியிருந்த அந்தக் கட்டில் அருகில் சென்றதும் அவளுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. காரணம்? அங்கே...

மாஹிராவும் பர்ஹானும் நின்றிருந்தனர். மாஹிராவின் கண்களில் கண்ணீர்.

“நீங்க எதுக்கு இங்க...?” அலீமாவின் கேள்வி முடியுமுன்னே கட்டிலில் படுத்திருந்த நோயாளியைக் கண்டாள். பேரதிர்ச்சி அவளுக்கு.

தலை சுற்றியது. கண்கள் இருண்டன. கட்டிலைப் பிடித்துக் கொண்டாள். ஒருவாறு சமாளிக்க முயற்சித்தாள். அவள் எது நடக்கக் கூடாது என்று இத்தனை காலமாக அந்த ரகசியத்தைப் பாதுகாத்து வந்தாளோ அது நடந்து முடிந்து விட்டதை உணர்ந்தாள். அவள் யாரைப் பார்க்கக் கூடாது என வெராக்கியமாக இருந்தாளோ இன்று அவர் மரணப்படுக்கையில். எல்லாம் எப்படி?

இதைத்தான் விதி என்பதோ?

ஆம்! இன்று மரணப் படுக்கையில் துவண்டு போய்க் கிடப்பவர் அவள் வெறுத்து ஒதுக்கியிருந்த தனது உயிர்த் தங்கையின் கணவர் நளீர்தான்.

“கொலைகாரப் பாவி... சண்டாளா. எல்லாத்தையும் சொல்லிட டியா?” இப்படி கேட்கத் தோன்றினாலும் நாவில் திராணியில்லை.

கண்களிரண்டும் தாரை தாரையாக கண்ணீரைச் சொரிந்தன. அவளால் மறக்க முடியாத, மன்னிக்க முடியாத அந்தப் பயங்கர சம்ப வங்கள் அவள் மனக்கண்முன் தோன்றி மறைந்தன.

அவனோடு போக முடியாது. தனது ஒழுக்கத்திற்கும் வயிற்றிலிருக் கும் குழந்தைக்கும் களங்கம் கற்பிக்கும் தனது கணவனோடு இனி வாழ முடியாது என எவ்வளவோ அவள் கெஞ்சி அழுத்தையும் மீறி இவள் தடுத்ததையும் மீறி, போலித்தனமான அன்பைப் பொழுந்து இனி கண் கலங்காமல் மனைவியைக் காப்பாற்றுவதாக பொய்ச் சத்தியம் செய்து ஏமாற்றி, அழைத்துக் கொண்டு போய், துடிக்கத் துடிக்க மன்னெண்ண ணெய் ஊற்றிக் கொளுத்திவிட்டு, அவளின் கள்ளத் தொடர்பை கண்டித் ததால் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக வதந்தியையும் கிளப்பிவிட்ட அந்த பயங்கர நிகழ்வுகளை இன்னும் அவளால் மறக்க முடியவில்லை.

அவளுக்கு தெரியாத ரகசியம்

அழகான அந்த மலர் நெருப்பில் கருகிப்போய் அரையுயிர் குற்றுயிர் ராகக் கிடந்த காட்சி... அவளுடைய அகால மரணம்... அதனால் சுய உணர்விழந்து ஜீவனற்றிருந்த நாட்கள்... ஏற்கனவே ஆரோக்கியமற்றி ருந்த அவளுடைய குழந்தையின் மரணம்... நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்த தங்கையின் குழந்தையை சத்திர சிகிச்சை மூலமாக காப்பாற்றி... அக்குழந்தை மூலமாக அவளுடைய சுய உணர்வை மீளப் பெற்றதை அவளால் எப்படி மறக்க முடியும்? அது களங்கம் கற்பிக்கப்பட்ட குழந்தை என்றோ, ஒரு கொலைகாரனுடைய குழந்தை என்றோ அறிந்தால் ரவித் தூருபோதும் அக்குழந்தையை ஏற்றுக் கொள்ளப் போவ தில்லை என பயத்தோடு, அக்குழந்தையை சமுதாயமும் ஏற்றுக் கொள்ளாது. அவளுடைய வாழ்க்கையும் அதனால் பாதிப்படைந்து விடும் என்றதோடு அக்குழந்தைக்கும் தன் மீது ஓர் பற்றுதல் பாசம் ஏற்பட்டு விடாது என்ற பல காரணங்களை எண்ணி அந்த ரகசியத்தை இத்தனை காலமாக பாதுகாத்து வந்ததை அவளால் எப்படி மறக்க முடியும்?

கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அடக்கி வைத்திருந்த வேதனைகள் யாவும் கண்ணீராக வெளியேற... குழறி அழுதாள். மாஹிராவாலும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அலீமா பிறந்த மண்ணுக்கு சென்று அனைத்து உண்மைகளையும் அறிந்து கொண்ட மாஹிராவிடம் இன்னுமோர் உண்மையையும் சொன்னாள் அந்தப் பெண்.

வாழ்க்கையில் ஏராளமான துன்பங்களையும் துயரங்களையும் அனுபவிக்கு வந்த அலீமா மாஹிராவின் அன்பு ஒன்றினாலேயே இன்று ஒரு ஜீவனாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகவும், அவள் தனது தாய்லை என அறிந்து கொண்டால் அந்த அன்பு குறைந்துவிடும் என்ற ஜயமும் குடியிருப்பதாகவும் சொன்னாள். ஒரு சராசரி தாயைவிட அவள் பொழிந்து வந்த அபரிமிதமான அன்பிற்கு காரணம் இதுதான் என அறிந்து உருகிப் போனாள். அன்னையின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு அழும் மாஹிராவை அணைத்தபடி கண்ணீரோடு ரவிதை நோக்கினாள் அவள்.

“�ற்கனவே எனக்கு எல்லாமே தெரியும்” என கண்களாலேயே உணர்த்தினார் ரவித்.

“மதினி என்னை மன்னிச்சிடுங்க. பதினெட்டு வருஷமா நா ஜெயில் வாழ்க்கையை அனுபவிச்சிட்டு வெளிய வந்ததே என் மகளைப் பாக்குற ஆசையிலதான். அநியாயமா சந்தேகப்பட்டு என் மனைவியை கொலை பண்ணிட்டேன். நஜாத்தையும் கொலை பண்ணிட்டு பொலிவில் சரணடையிறதுக்காகத்தான் அவனை கொலை பண்ணப் போனேன். அப்பதான் புரிஞ்சுது அவன் சந்திக்க வந்தது என் மனைவியை இல்ல. அடுத்த வீட்டு சருக்காவைவன்னு. இது என் மனைவிக்கே தெரியாதாம். இதை தாங்க முடியலை. எனக்கு ஒரு மகள் இருக்கிற விஷயம் தெரிஞ்சுது நா ஜெயில் இருக்கிறப்போதான். உங்களை ஒரு நாய் மாதிரி சுத்தி சுத்தி வந்தது இதையெல்லாம் சொல்லி மன்னிப்பு கேக்கத்தான்.

எற்கனவே உங்க புருஷன்கிட்ட எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன். நீங்க மன்னிக்கலைன்னா அல்லாஹ்வும் என்னை மன்னிக்க மாட்டான். மன்னிச்சிடுங்க மதினி” தட்டுத் தடுமாறி கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே அவன் உயிர் பிரிந்தது. திடீரென ஓர் சத்தம் வரவே எல்லோரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினர்.

உணர்வற்று கீழே வீழ்ந்து கிடந்தாள் அலீமா. உடனடியாக வைத்தியசாலையில் அனுமதித்து அவசர சிகிச்சை அளிக்கப்பட்ட பிறகுதான் எல்லோருக்கும் இன்னும் ஒரு பயங்கர உண்மை தெரிய வந்தது.

இருதய நோயினால் பாதிப்படைந்து ஒரு வருடமாக அலீமா சிகிச்சை பெற்று வருவதோடு, அவசரமாக சத்திர சிகிச்சை செய்து கொள்ளும்படி வேண்டப்பட்டிருப்பதுவும் அந்த ஒப்ரேஷன் மூலமாக உயிர் பிழைப்பதை உறுதி செய்ய முடியாது என்பதினால் அவன் அதை மறைத்துவிட்டதையும் அறிந்து எல்லோருக்குமே அதிர்ச்சி. ஜீரணிக்க முடியாத கவலை.

ரஷ்ட் அன்றுபோல் என்றுமே அழுததில்லை. அவளைப் புரிந்து கொள்ளாமலேயே வாழ்ந்து, வயோதிபத்தையும் அடைந்து விட்டார். இனிப் புரிந்து கொண்டு சந்தோஷமாக வாழ்லாம் என நினைக்கையில் இப்படி ஓர் சோதனை வந்து விழுந்ததை எண்ணி அழுதார். உடனடியாக இருதய சத்திர சிகிச்சையில் (பைபாஸ்) ஈடுபடுத்தி, ஏராளமான

பிரார்த்தனைகளிலும் வணக்க வழிபாடுகளிலும் ஈடுபட்டு அவள் உயிருக்காக இறைவனிடம் யாசித்து நின்றனர். அவர்களுடைய பிரார்த்தனைகள் வீண் போகவில்லை. ஒரு வாரமாக தவியாய் தவிக்க வைத்துவிட்டு மெதுவாக கண்களைத் திறந்த அலிமாவை ரஷ்தும் மாஹிராவும் பர்ஹானும் கண்ணீர மல்க ஆனந்தத் தோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். எல்லோருடைய உள்ளங்களும் மானசீகமாக இறைவனுக்கு நன்றி கூறின. அல்லும்துவில்லாது!

(முற்றும்)

கிலக்கிய ஆளுமை எவரையும் உடனடியாக
ஆடுகாள்வது கிடையாது. ஜீனாவின் கிலக்கியப்
படைப்புகளை அடிக்கடி நான் வாசித்திருக்கிறேன்.
இதுவரை எட்டு நாவல்களைத் தந்துள்ளார். இதனை
ஒரு பெரும் சாதனையாகவே கொள்ள வேண்டும்.
மித்திரன் வார மலரில் வெளியான 'அவளுக்கு
தெரியாத ரகசியம்' எனும் இந்த நாவல் அவரை
இலங்கையின் முன்னிலை நாவலாசிரியையாக
பதிவுசெய்வதாக அமைந்திருப்பதாகவே
கருதுகின்றேன். இன்று முஸ்லிம் பெண்
எழுத்தாளர்களின் வருகை அதிகரித்துக்
காணப்படுகின்றது. ஜய்யுன் நிலா, பேகம் சுபைர்
தாணி அப்துல் காதர், நயீமா ஸித்தீக் போன்ற
யழும்பெரும் பெண் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் ஜீனா
முஸ்தபாவும் தடம்பதித்து விட்டார் என்பதை
உறுதியாகப் பதிவுசெய்கின்றேன். ஜீனாவின்
கிலக்கியப் பணி தொடர வேண்டுமென வாழ்த்திப்
பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கலாபூசணம் அல்லாஜ். எம்.ஏ.எம். நிலாம்
(தினக்குரல் ஆசிரியபீடம்)

Rs. 300.00